

การศึกษาผลจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวในทัศนคติของผู้ประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยว กรณีศึกษา:เกาะพีพี อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

THE STUDY OF THE RESULTS OF TOURISM DEVELOPMENT
UPON AN AREA FROM THE TOURISM ENTREPRENEUR'S POINT OF VIEW
CASE STUDY: PHI PHI ISLAND MUANG DISTRICT, KRABI

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการวางแผนการขนส่งเมืองมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
สาขาวิชาการวางแผนชุมชนเมืองนเรศวรภาคใต้

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2544

ISBN 974-648-271-3

การศึกษาผลจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวในทัศนคติของผู้ประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยว กรณีศึกษา : เกาะพีพี อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

THE STUDY OF THE RESULTS OF TOURISM DEVELOPMENT
UPON AN AREA FROM THE TOURISM ENTREPRENEUR'S POINT OF VIEW
CASE STUDY : PHI PHI ISLAND MUANG DISTRICT, KRABI

กฤติยากร นवलศรี
KITTIYAKON NAUNSRI

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตรปริญญาการวางแผนภาคและเมืองมหาวิทยาลัย
สาขาวิชาการวางแผนชุมชนเมืองและสภาพแวดล้อม
บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2544

เลขที่.....

เลขทะเบียน..... 40385

วัน, เดือน, ปี 14 ก.ย. 2544

ISBN 974-648-271-8

11173092
b.....
1.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อักทงห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

THE STUDY OF THE RESULTS OF TOURISM DEVELOPMENT
UPON AN AREA FROM THE TOURISM ENTREPRENEUR'S POINT OF VIEW
CASE STUDY : PHI PHI ISLAND MUANG DISTRICT, KRABI

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF URBAN AND REGIONAL PLANNING
IN URBAN AND ENVIRONMENTAL PLANNING
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2001

ISBN 974-648-271-8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2001

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

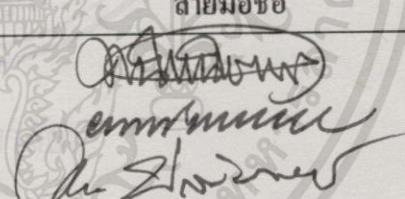
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การศึกษาผลจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวในทัศนคติของผู้ประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยว กรณีศึกษา : เกาะพีพี อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
**THE STUDY OF THE RESULTS OF TOURISM DEVELOPMENT
UPON AN AREA FROM THE TOURISM ENTREPRENEURS'
POINT OF VIEW CASE STUDY : PHI PHI ISLAND MUANG
DISTRICT, KRABI**

ชื่อนักศึกษา นายภฤติยากร นวลศรี
รหัสประจำตัว 37062101
ปริญญา การวางแผนภาคและเมืองมหาบัณฑิต
สาขาวิชา การวางแผนชุมชนเมืองและสภาพแวดล้อม
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ผศ.มณี พินิจการ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		ลายมือชื่อ
ผศ.มณี	พินิจการ	
ผศ.ดร.ยงธนินทร์	พิมลเสถียร	
ดร.นิติชาญ	ปลื้มอารมย์	

วัน/เดือน/ปี ที่สอบ 29 พฤษภาคม 2544 เวลา 9.30 น. เป็นต้นไป
สถานที่สอบ ณ ภาควิชาการวางแผนภาคและเมือง

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว
(รศ.ดร.บุญวัฒน์ อัครชู)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 19 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2544

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาผลจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวในทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว
กรณีศึกษา : เกาะพีพี อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

นักศึกษา

นายกฤติยากร นวลศรี

รหัสประจำตัว

37062101

ปริญญา

การวางแผนภาคและเมืองมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

สาขาวิชาการวางแผนชุมชนเมืองและสภาพแวดล้อม

พ.ศ.

2544

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์มณี พินิจการ

บทคัดย่อ

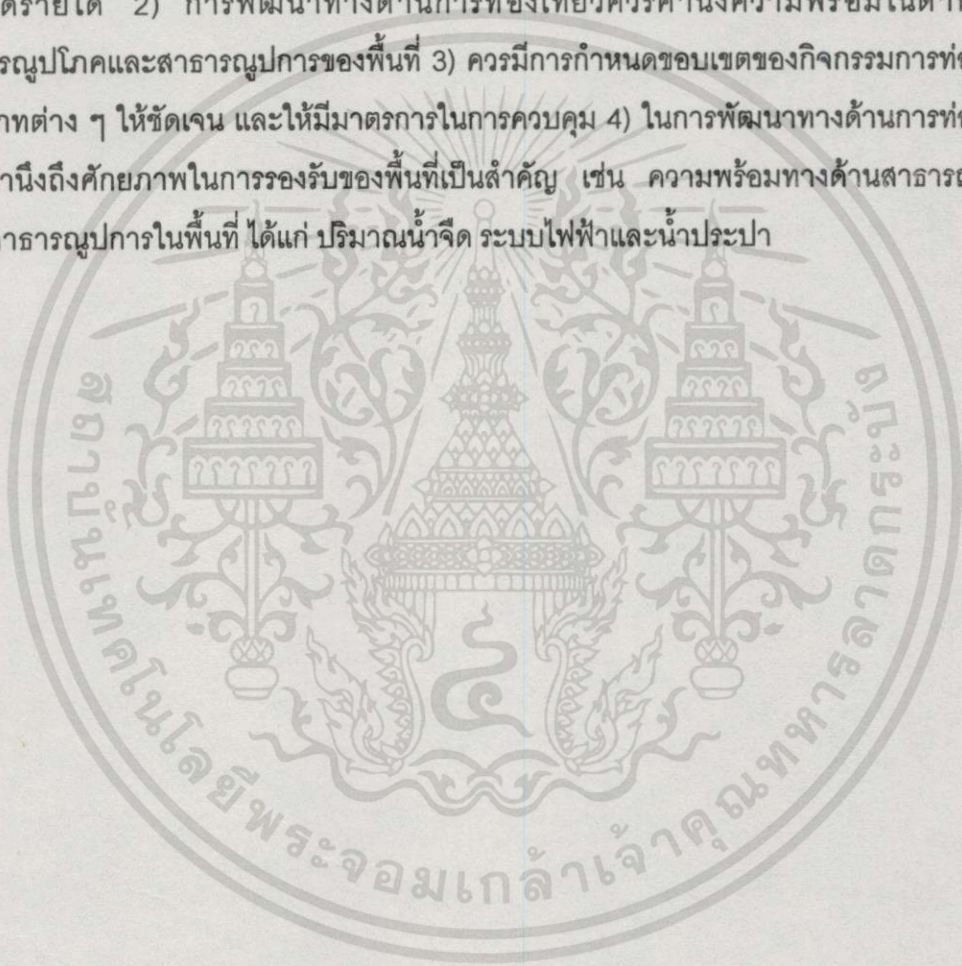
การศึกษาผลจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวในทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว กรณีศึกษาเกาะพีพี อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลที่เกิดขึ้นกับประชาชนและชุมชนอันเนื่องมาจากการส่งเสริมให้มีกิจกรรมการท่องเที่ยวในมุมมองของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวหลังจากการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว 2) เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาอย่างยั่งยืนทางด้านการท่องเที่ยว ในการศึกษาได้ใช้วิธีการสำรวจ การสังเกต การณ์ และการออกแบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลประเภทปฐมภูมิ ส่วนข้อมูลประเภททุติยภูมิใช้วิธีการรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างไม่เต็มรูปแบบ โดยได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้เท่านั้นแต่ไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมในด้านการบริหารจัดการพื้นที่ สำหรับทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีต่อผลที่เกิดขึ้นหลังจากการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวนั้นผู้ประกอบการมองว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวได้ก่อให้เกิดการจ้างงานและสร้างรายได้ให้กับผู้เข้ามามีส่วนร่วม การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการประกอบอาชีพของประชาชนจากการประกอบอาชีพภาคเกษตรกรรมและการรับจ้างมาสู่การประกอบอาชีพในด้านการให้บริการในกิจกรรมการท่องเที่ยวซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเพิ่มสูงขึ้นของรายได้ของประชาชน การเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวก่อให้เกิดความมั่นคงในด้านรายได้ และกิจกรรมการท่องเที่ยวยังเป็นแรงจูงใจให้ประชาชนจากบริเวณต่าง ๆ เดินทางเข้าสู่พื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวมากขึ้น ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านการใช้ที่ดินในด้านการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการใช้ที่ดินและการใช้ที่ดินอย่างหนาแน่น

การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อพื้นที่ เช่น กิจกรรมการท่องเที่ยวบางประเภทเป็นสาเหตุในการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรการท่องเที่ยว รวมถึงการเกิดปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม เช่น ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาขยะ ปัญหาเสียงดัง และปัญหาทางด้านสังคม

จากผลการศึกษาดังกล่าวผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะเพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นดังนี้

- 1) ในการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวควรเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมอย่างเต็มรูปแบบทั้งการมีส่วนร่วมในด้านการบริหารจัดการพื้นที่และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้
- 2) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวควรคำนึงความพร้อมในด้านระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการของพื้นที่
- 3) ควรมีการกำหนดขอบเขตของกิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ ให้ชัดเจน และให้มีมาตรการในการควบคุม
- 4) ในการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวควรคำนึงถึงศักยภาพในการรองรับของพื้นที่เป็นสำคัญ เช่น ความพร้อมทางด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการในพื้นที่ ได้แก่ ปริมาณน้ำจืด ระบบไฟฟ้าและน้ำประปา

Thesis Title	The study of the results of tourist development upon an area from the tourist entrepreneurs' point of view Case study : Phi Phi Island Muang District, Krabi
Student	Mr.Kittiyakon Naunsri
Student ID.	37062101
Degree	Master of Urban and Regional Planning
Programme	Urban and Environmental Planning
Year	2001
Thesis Advisor	Assistant Professor Manee Panichakan

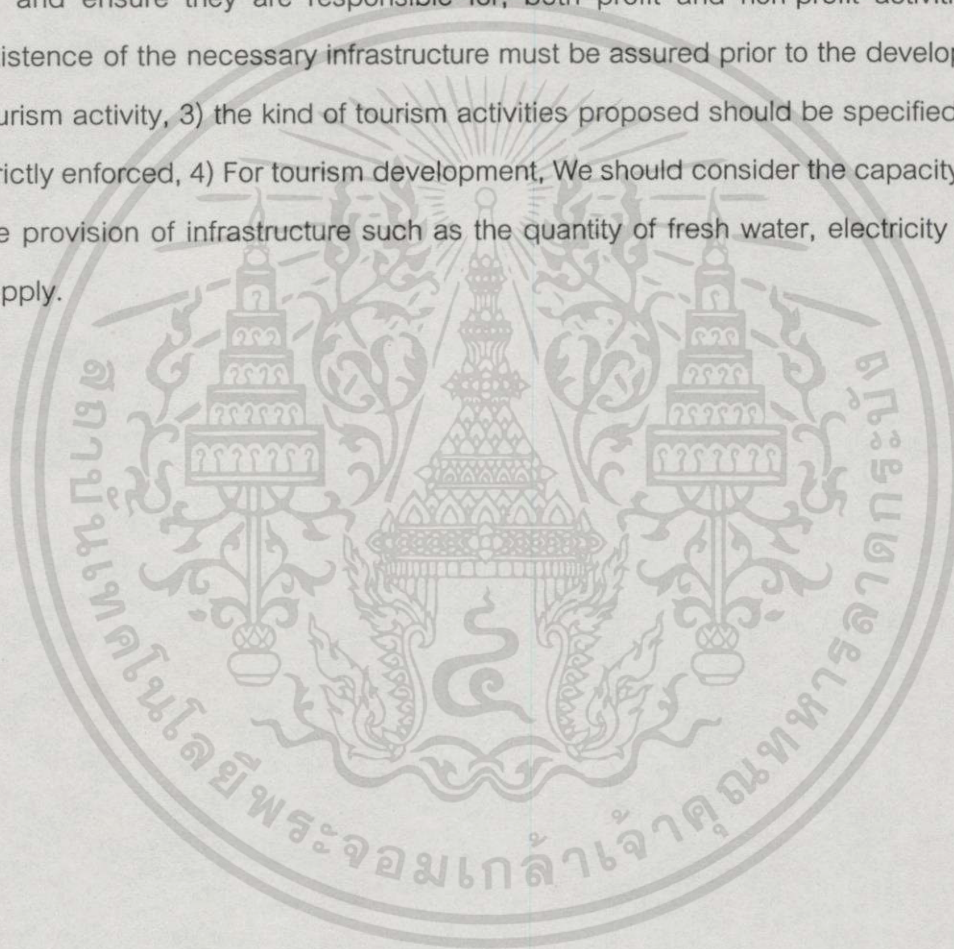
ABSTRACT

The main objectives of this thesis: The study of the results of tourist development upon an area from the tourist entrepreneurs' point of view, are 1) to study the effect of the development upon the community and people as a result of tourism business encouraged and supported by the government; 2) to develop a prototype for a the sustainable tourism development plan. Several data acquisition methods have been employed to obtain research data. Observation, surveying, and questionnaires were used to acquire the primary data while the secondary data was gained by studying several related documents.

The result of the study shows that the tourism business entrepreneurs have not been fully participating in the major tourism activities consisting of profit and non-profit activities. They mainly aim at profitable activities and do not pay attention to the tourist area environment management and maintainance. In their opinion, the tourism business helps creating jobs and increasing income for the associated people. It also changes the nature of community occupation, which was an agricultural community, into a tourist service dependent one. It is also believed by entrepreneurs that the tourism business can also help improving the incomes of members of the community, as well as motivate the movement of population from one place to another, particularly to the tourist area. This population relocation induced a high population density at one place and low density at another. It also has effects upon the over use of land.

From our study, and several other sources, it is shown that the development of a tourist area is one of several factors directly affecting tourist area communities. For example, some tourist activities were the major cause of damage to natural resources. These include environmental problems such as water pollution, garbage and noise pollution. It also has an effect on social problems.

Based upon the study results, we suggest three methods to prevent these problems from occurring: 1) to convince all tourism business entrepreneurs to participate in, and ensure they are responsible for, both profit and non-profit activities, 2) the existence of the necessary infrastructure must be assured prior to the development of a tourism activity, 3) the kind of tourism activities proposed should be specified, and then strictly enforced, 4) For tourism development, We should consider the capacity of area in the provision of infrastructure such as the quantity of fresh water, electricity and water supply.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์มณี พินิจการ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ข้อแนะนำ ข้อคิดเห็น ตลอดจนได้กรุณาตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์แก่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นอย่างมาก รวมทั้งคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ดร.ยงธนิศร์ พิมลเสถียร ดร.นิติชาญ ปลื้มอารมย์ ที่ได้กรุณาใช้เวลาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ทำให้ผู้ศึกษาได้รับข้อชี้แนะที่ช่วยให้ผลงานมีความสมบูรณ์มากขึ้น ผู้ศึกษารู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ พี่ชาย พี่สาว ที่ได้ให้กำลังใจและสนับสนุนมาโดยตลอด และขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สุนทรี วิทยานารถไพศาล ภาควิชาเภสัชพฤกษศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อดีตหัวหน้าหน่วยพัฒนาคณาจารย์และผู้ช่วยอธิการบดี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้ให้ความกรุณาผู้ศึกษาได้มีโอกาสศึกษาในครั้งนี้ นอกจากนี้ขอขอบคุณประชาชนบนเกาะพีพีทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามและให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์กับการศึกษาในครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้ศึกษาขอมอบแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

กฤติยากร นวลศรี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	IX
สารบัญภาพ.....	XI
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	3
1.3 ขอบเขตการศึกษา.....	3
1.4 ข้อตกลงเบื้องต้น.....	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
1.6 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา.....	4
บทที่ 2 วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว.....	6
2.2 หลักการในการปฏิบัติเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว.....	7
2.3 แนวทางในการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว.....	8
2.4 ชีตความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยว.....	9
2.5 ทรัพยากรการท่องเที่ยว.....	10
2.6 การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว.....	13
2.6.1 วัตถุประสงค์ในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว.....	14
2.6.2 การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น.....	15
2.6.3 การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ.....	15
2.7 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน.....	16
2.7.1 การพัฒนาทางสังคมอย่างยั่งยืน.....	16

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.7.2 การพัฒนาทางกายภาพอย่างยั่งยืน.....	16
2.7.3 การพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน.....	17
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	18
3.1 ประชากรเป้าหมาย.....	18
3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	20
3.2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลขั้นปฐมภูมิ.....	20
3.2.2 การเก็บรวบรวมรวบรวมข้อมูลขั้นทุติยภูมิ.....	20
3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา.....	21
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	22
3.5 กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	23
บทที่ 4 พื้นที่ที่ศึกษา.....	24
4.1 จังหวัดกระบี่.....	24
4.2 เกาะพีพี.....	37
บทที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
5.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ประกอบการท่องเที่ยว.....	87
5.2 ข้อมูลด้านทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว.....	91
5.3 ข้อมูลด้านทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในด้านเศรษฐกิจ.....	92
5.4 ข้อมูลด้านทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านสุขภาพ.....	99
5.5 ข้อมูลด้านทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในด้านคุณภาพชีวิตด้านชุมชน.....	103
5.6 ข้อมูลด้านทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเกี่ยวกับผลกระทบจากกิจกรรมการท่องเที่ยวของเกาะพีพี.....	109

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 6 สรุปผลการศึกษา.....	117
6.1 สรุปผลการวิเคราะห์.....	117
บรรณานุกรม.....	129
ภาคผนวก.....	131
ประวัติผู้เขียน.....	138

สารบัญตาราง

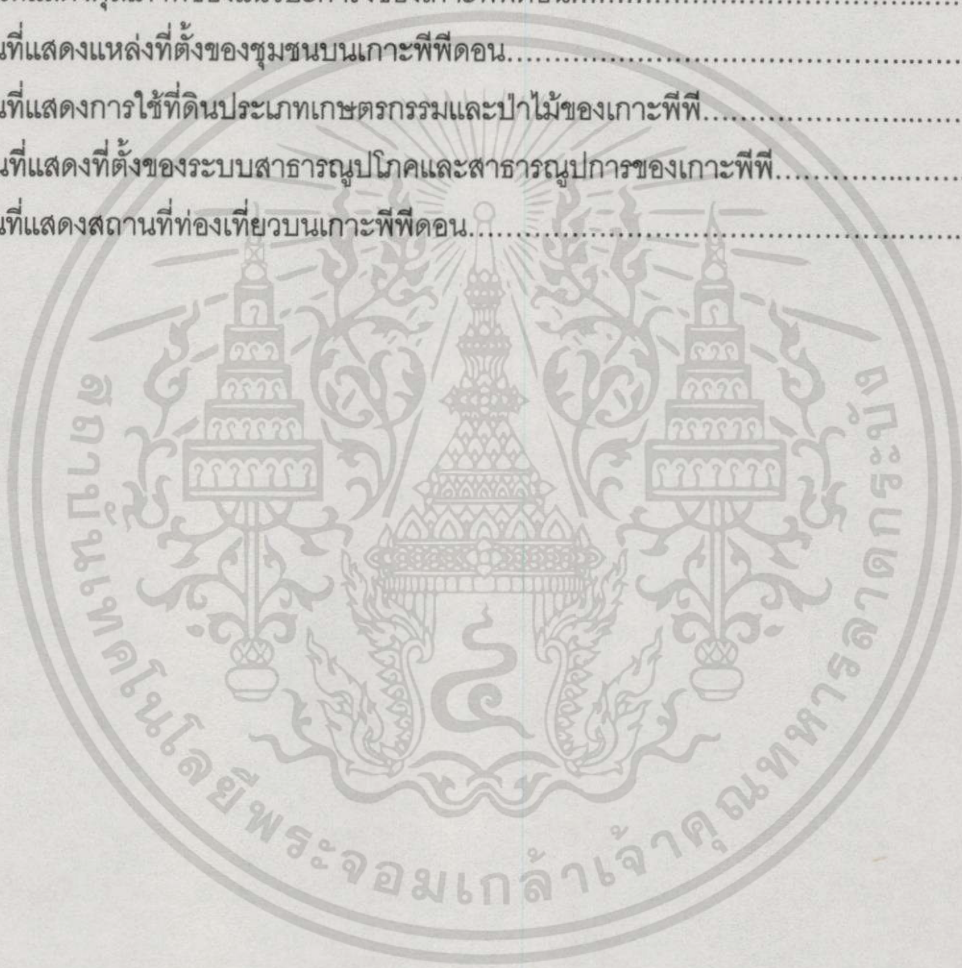
ตารางที่	หน้า
4.1 แสดงพื้นที่ป่าไม้ในจังหวัดกระบี่.....	27
4.2 แสดงมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดกระบี่ตั้งแต่ปี 2533-2539.....	27
4.3 แสดงมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดภาคใต้.....	28
4.4 แสดงจำนวนประชากรจังหวัดกระบี่ พ.ศ. 2537-2542.....	29
4.5 แสดงจำนวนเลขหมายโทรศัพท์ของจังหวัดกระบี่.....	31
4.6 แสดงที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขจังหวัดกระบี่.....	31
4.7 แสดงจำนวนที่พักและจำนวนห้องพักแยกรายอำเภอของจังหวัดกระบี่.....	33
4.8 แสดงอัตราการเข้าพักแรมในสถานที่พักแรมของจังหวัดกระบี่.....	33
4.9 แสดงการเข้าพักแรมในโรงแรมของจังหวัดกระบี่ พ.ศ. 2540.....	34
4.10 แสดงพื้นที่ป่าเกาะพีพี.....	40
4.11 แสดงจำนวนประชากรของเกาะพีพี.....	48
4.12 แสดงโครงสร้างทางอาชีพของประชาชน.....	51
4.13 แสดงการอยู่อาศัยในพื้นที่เกาะพีพีของคนกลุ่มต่าง ๆ.....	55
4.14 แสดงการใช้ที่ดินบนเกาะพีพี.....	57
4.15 แสดงขนาดแปลงที่ดินบนเกาะพีพี.....	62
4.16 แสดงราคาประเมินที่ดินบนเกาะพีพี.....	64
4.17 แสดงกลุ่มของประชากรที่เดินทางเข้ามาอาศัยบนเกาะพีพีและพัฒนาการทางด้าน การท่องเที่ยวของเกาะพีพี.....	76
4.18 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวของหมู่เกาะพีพีแยกตามฤดูกาลท่องเที่ยว.....	84
4.19 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวของหมู่เกาะพีพี ตั้งแต่ พ.ศ. 2534-2539.....	85
5.1 แสดงข้อมูลทั่วไปของประชากรที่ศึกษา.....	88
5.2 แสดงประเภทกิจกรรมการท่องเที่ยวบนเกาะพีพีที่ผู้ประกอบการเข้ามามีส่วนร่วม.....	91
5.3 แสดงการประกอบอาชีพของประชากรที่ศึกษา.....	95
5.4 แสดงรายได้ของประชากรที่ตอบแบบสอบถาม.....	95
5.5 แสดงการประกอบอาชีพก่อนที่จะประกอบอาชีพในปัจจุบันของประชากรที่ศึกษา.....	96
5.6 แสดงรายได้จากการประกอบอาชีพก่อนที่จะประกอบอาชีพในปัจจุบัน.....	96
5.7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการประกอบอาชีพของประชากร.....	96

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
5.8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับรายได้กับการประกอบอาชีพก่อนที่จะประกอบอาชีพในปัจจุบันของประชากร.....	97
5.9 แสดงความพอใจเพียงของรายได้.....	97
5.10 แสดงความมั่นคงของรายได้.....	97
5.11 แสดงประเภทของน้ำที่ประชากรใช้ในการบริโภค.....	101
5.12 แสดงความคิดเห็นของประชากรที่ศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพของน้ำที่ใช้ในการบริโภค.....	101
5.13 แสดงประเภทของน้ำที่ประชากรใช้ในการอุปโภค.....	102
5.14 แสดงความคิดเห็นของประชากรที่ศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพของน้ำที่ใช้ในการอุปโภค.....	102
5.15 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับปัญหาหยาเสฟติด.....	103
5.16 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับปัญหาโครผู้ร้าย.....	104
5.17 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับปัญหาโสเภณี.....	104
5.18 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับกิจกรรมที่ก่อให้เกิดเสียงดังเป็นที่รำคาญ.....	106
5.19 แสดงความต้องการให้หน่วยงานภาครัฐพัฒนาการบริการขั้นพื้นฐานในด้าน สาธารณูปโภคและสาธารณูปการ.....	108
5.20 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับความหนาแน่นของการใช้ที่ดิน.....	110
5.21 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับสาเหตุของการทำลายทรัพยากรการ ท่องเที่ยวประเภทปะการัง.....	111
5.22 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับสาเหตุของการทำลายทรัพยากร ประเภทป่าไม้และสวนมะพร้าว.....	112
5.23 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับกิจกรรมที่เป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาขยะ ของเกาะพีพี.....	113
5.24 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับกิจกรรมที่เป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาน้ำเสีย ของเกาะพีพี.....	114
5.25 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับกิจกรรมที่เป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาเสียงดัง.....	115
6.1 แสดงสรุปผลการศึกษา	

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
3.1 แผนภูมิแสดงกรอบแนวคิดในการศึกษา.....	23
4.1 แผนที่แสดงเขตปกครอง จังหวัดกระบี่.....	25
4.2 แผนที่แสดงลักษณะทางธรณีสัณฐานของเกาะพีพีดอน.....	38
4.3 แผนที่แสดงคุณภาพของแนวปะการังของเกาะพีพีดอน.....	47
4.4 แผนที่แสดงแหล่งที่ตั้งของชุมชนบนเกาะพีพีดอน.....	49
4.5 แผนที่แสดงการใช้ที่ดินประเภทเกษตรกรรมและป่าไม้ของเกาะพีพี.....	61
4.6 แผนที่แสดงที่ตั้งของระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการของเกาะพีพี.....	70
4.7 แผนที่แสดงสถานที่ท่องเที่ยวบนเกาะพีพีดอน.....	82

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากช่วงหลายปีที่ผ่านมาการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยจัดได้ว่ามีความเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างมาก ผลจากการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวปรากฏอย่างชัดเจนและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ประเทศไทยได้เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมประจำปีของสมาคม Pacific Asia Travel Association หรือ (PATA) ที่กรุงเทพมหานครและจังหวัดเชียงใหม่ ส่งผลให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยในปี 2513 จำนวน 628,671 คน มีรายได้จากการท่องเที่ยวจำนวน 2,175 ล้านบาท ในช่วงปี 2513-2522 อัตราการเพิ่มของจำนวนนักท่องเที่ยวเฉลี่ยร้อยละ 13.71 ต่อปี โดยในปี 2522 มีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในประเทศไทยจำนวน 1.59 ล้านคน มีรายได้จากการท่องเที่ยวจำนวน 11,232 ล้านบาท และนับตั้งแต่ปี 2522 รัฐบาลได้มองเห็นถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวจึงได้มุ่งเน้นเรื่องการตลาด การส่งเสริมและเผยแพร่ให้ชาวต่างประเทศมาเที่ยวในประเทศไทยให้เพิ่มมากขึ้น พร้อมกันนี้ยังได้มีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การบริการทางด้านการท่องเที่ยว และการส่งเสริมให้มีการลงทุนในด้านการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522 เป็นต้นมาการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวได้รับการบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) และหลังจากนั้นได้มีการบรรจุแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมชาติตลอดมา

ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2523-2530 จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 10.53 ต่อปี โดยในปี พ.ศ. 2523 มีนักท่องเที่ยวจำนวน 1.85 ล้านคน และในปี พ.ศ. 2530 มีจำนวน 3.48 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2530 รัฐบาลได้ประกาศโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ชื่อว่า "ปีท่องเที่ยวไทย" เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษาและพระราชพิธีรัชมังคลาภิเษก ปรากฏว่าในปี พ.ศ. 2530 มีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวในประเทศไทยจำนวน 3.48 ล้านคน ก่อให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวจำนวน 50,023 ล้านบาท และยังส่งผลให้ปี พ.ศ. 2531 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าในประเทศไทยจำนวน 4.23 ล้านคน มีรายได้จำนวน 78,859 ล้านบาท และเพิ่มขึ้นเป็น 190,765 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2538

ในปี พ.ศ. 2541-2542 รัฐบาลได้ประกาศให้ปี Amazing Thailand 1998-1999 พบว่ามีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าประเทศไทยจำนวน 7.76 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2540 ร้อยละ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.53 มีรายได้จากการท่องเที่ยวจำนวน 242,177 ล้านบาท มีนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศจำนวน 51.68 ล้านคน/ครั้ง มีรายได้หมุนเวียนภายในประเทศ จำนวน 187,898 ล้านบาท และในปี พ.ศ. 2542 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าประเทศจำนวน 8.58 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2541 ร้อยละ 10.50 มีรายได้จำนวน 253,018 ล้านบาท มีนักท่องเที่ยวที่เป็นคนไทยเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศจำนวน 53.65 ล้านคน/ครั้ง มีรายได้หมุนเวียนภายในประเทศ จำนวน 203,858 ล้านบาท

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้มีการคาดการณ์แนวโน้มจำนวนนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2543 คาดว่าอย่างน้อยจะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย จำนวน 9.12 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2542 ร้อยละ 6.29 และคาดว่าจะมีรายได้จากการท่องเที่ยวประมาณ 291,840 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2542 ร้อยละ 15.34 สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยมีจำนวน 55.06 ล้านคน/ครั้ง เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2542 ร้อยละ 2.61 มีรายได้หมุนเวียนภายในประเทศประมาณ 233,329 ล้านบาท

การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ผ่านมาปรากฏว่า ได้ส่งผลทั้งในด้านบวกและด้านลบ สำหรับผลในด้านบวกได้แก่ การเพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว ซึ่งจะเห็นว่ามีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปี เกิดการขยายตัวของอัตราการจ้างงานในพื้นที่ มีการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ถนน ไฟฟ้า ระบบน้ำประปา ระบบโทรคมนาคม เป็นต้น ส่วนผลกระทบหรือผลทางด้านลบที่เกิดขึ้น ได้แก่ การเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว ทรัพยากรธรรมชาติ ถูกทำลาย เกิดปัญหามลพิษในด้านต่าง ๆ อาทิ ปัญหามลพิษ ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาการจราจร ปัญหาอาชญากรรม เป็นต้น

จากผลการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวตั้งแต่ในอดีตเป็นต้นมาจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่ามีเป้าหมายอยู่ที่รายได้เป็นหลัก ส่วนผลกระทบที่เกิดขึ้นยังไม่ได้รับการสนใจจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากนัก ในขณะที่ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวส่วนมากจะเกิดขึ้นกับชุมชนและแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นการศึกษาทัศนคติและมุมมองประชาชนในพื้นที่ที่จัดให้มีการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่มีความจำเป็น ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบถึงมุมมองถึงผลที่เกิดจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวที่มีต่อประชาชนและชุมชนซึ่งเป็นการมองจากบุคคลในพื้นที่ การศึกษาในครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงผลที่เกิดขึ้นกับประชาชนและชุมชนอันเนื่องมาจากการส่งเสริมให้มีกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยศึกษาในมุมมองของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวหลังจากการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว เพื่อจะได้นำผลการศึกษาเป็นแนวทางในการพัฒนาอย่างยั่งยืนทางด้านการท่องเที่ยว

สำหรับการเลือกพื้นที่ศึกษาในครั้งนี้ได้ใช้พื้นที่เกาะพีพี อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ เนื่องจากเกาะพีพีได้รับการส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529 โดยจังหวัดกระบี่ได้มี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะวิธีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การประชาสัมพันธ์อย่างกว้างขวางตามนโยบายปีการท่องเที่ยวไทยของรัฐบาล ต่อมาในปี พ.ศ. 2530 ซึ่งเป็นปีการท่องเที่ยวไทย จังหวัดกระบี่ได้เน้นการส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นเริ่มประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว หลังจากนั้นเกาะพีพีจึงได้เริ่มเปิดกว้างในการรับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ (สมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์) การประกอบธุรกิจทางการท่องเที่ยวได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง เพื่อรองรับกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นทุกปี ดังนั้นการเลือกพื้นที่เกาะพีพีจะทำให้สามารถทราบถึงผลของการเปลี่ยนแปลงของชุมชนในด้านสังคม เศรษฐกิจ สภาพแวดล้อมทางกายภาพอันเนื่องมาจากการพัฒนาทางการท่องเที่ยวได้อย่างชัดเจน

1.2 วัตถุประสงค์

- 1) เพื่อศึกษาถึงผลที่เกิดขึ้นกับประชาชนและชุมชนอันเนื่องมาจากการส่งเสริมให้มีกิจกรรมการท่องเที่ยวในมุมมองของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวหลังจากการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว
- 2) เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาอย่างยั่งยืนทางการท่องเที่ยว

1.3 ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตการศึกษาในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ขอบเขตทางด้านพื้นที่ และขอบเขตด้านเนื้อหา โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.3.1 ขอบเขตทางด้านพื้นที่ การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้ศึกษาได้เลือกพื้นที่ของเกาะพีพีตอนอำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ เพราะเป็นพื้นที่ที่มีการตั้งถิ่นฐานของประชาชน ดังนั้นการท่องเที่ยวของเกาะพีพี จึงมีศูนย์กลางอยู่บนเกาะพีพีตอน นอกจากนี้เกาะพีพีได้รับการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานจึงสามารถจะศึกษาผลของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับพื้นที่ได้

1.3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

- 1) ศึกษาสภาพชุมชนในปัจจุบันของเกาะพีพี โดยใช้แบบสอบถามและการสำรวจข้อมูลภาคสนาม
- 2) ศึกษามุมมองของผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการพัฒนาทางการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชน โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.4.1 นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

หมายถึง ประชาชนที่อาศัยอยู่บนเกาะพีพีทั้งในลักษณะถาวรและชั่วคราวที่มีการประกอบอาชีพทางด้านการท่องเที่ยว

กิจกรรมการท่องเที่ยว

หมายถึง กิจกรรมประเภทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยว

ทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

หมายถึง การแสดงความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ได้ทราบถึงผลที่เกิดขึ้นกับประชาชนและชุมชนอันเนื่องมาจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวของเกาะพีพี
- 2) ได้ทราบถึงทัศนคติของผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวของเกาะพีพี
- 3) ได้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ของเกาะพีพีอันเนื่องมาจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยว
- 4) สามารถนำผลจากการศึกษาเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยว

1.6 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1.6.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ประกอบด้วย การให้บริการยานพาหนะ การให้บริการที่พัก การให้บริการในการจองตั๋วเรือ เครื่องบิน โทรศัพท์ ซักรีดเสื้อผ้า เสริมสวย นวดแผนโบราณ การสอนดำน้ำ การให้เช่าอุปกรณ์ดำน้ำ การขายอาหารและเครื่องดื่ม การผลิตและขายสินค้าที่ระลึก การขายของใช้เบ็ดเตล็ด

1.6.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ คุณภาพชีวิตทางด้านเศรษฐกิจ คุณภาพชีวิตทางด้านสุขภาพ
คุณภาพชีวิตทางด้านชุมชน ทรัพยากรการท่องเที่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว

W.Sproule (1999) ได้แบ่งรูปแบบการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็น 2 รูปแบบดังนี้

1) การมีส่วนร่วมโดยตรง (Direct Participant) หมายถึง การมีส่วนร่วมในการใช้แรงงานเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวโดยเฉพาะในส่วนของ การผลิตและบริการโดยตรง และการมีส่วนร่วมในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยตรง และได้แบ่งรูปแบบของกิจกรรมออกเป็น ดังนี้

- 1).1 การมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ
- 1).2 การมีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว
- 1).3 การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ เหมาะสมกับพื้นที่
- 1).4 การมีส่วนร่วมในการควบคุมกิจกรรมการท่องเที่ยวให้ดำเนินไปในลักษณะที่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของโครงการพัฒนา
- 1).5 การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและโครงการในการพัฒนา
- 1).6 การมีส่วนร่วมในการให้บริการที่พิกกับนักท่องเที่ยว
- 1).7 การมีส่วนร่วมในการขายอาหารให้กับนักท่องเที่ยว
- 1).8 การมีส่วนร่วมในการเป็นผู้นำเที่ยว
- 1).9 การมีส่วนร่วมในการผลิตและขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว
- 1).10 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาปรับปรุงทางเดินเท้าในสถานที่ท่องเที่ยวที่มีสภาพ

ภูมิประเทศเป็นป่า

- 1).11 การมีส่วนร่วมในการเป็นผู้ใช้แรงงานในการบริการนักท่องเที่ยว
- 1).12 การมีส่วนร่วมในการกำหนดราคาของสินค้าและบริการในกิจกรรมการท่องเที่ยว
- 1).13 การมีส่วนร่วมในการบริหารกองทุนการเงินที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวของพื้นที่

2) การมีส่วนร่วมโดยทางอ้อม (Indirect Participant) หมายถึง การมีส่วนร่วมในฐานะของคณะกรรมการชุมชน (Broad Community) โดยมีรูปแบบของกิจกรรมดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 2).1 การมีส่วนร่วมในการเลือกคณะกรรมการบริหารโครงการพัฒนาต่าง ๆ
- 2).2 การมีส่วนร่วมในการบริหารโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวของพื้นที่

Mclarn (1999) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ดังนี้

- 1) มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ
- 2) มีส่วนร่วมในการเป็นผู้นำขององค์กรในชุมชน
- 3) มีส่วนร่วมในการจ้างงานในกิจกรรมการท่องเที่ยว
- 4) มีส่วนร่วมในการเป็นผู้นำเที่ยว
- 5) มีส่วนร่วมในกิจกรรมการบริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของวัฒนธรรมท้องถิ่นและลักษณะของทรัพยากรธรรมชาติ
- 7) มีส่วนร่วมในการเป็นผู้ประกอบการขายอาหารให้กับนักท่องเที่ยว
- 8) มีส่วนร่วมในการให้บริการที่พักแก่นักท่องเที่ยว
- 9) มีส่วนร่วมในฐานะผู้ประกอบการการท่องเที่ยว การติดตามและประเมินผลโครงการ

GreenQuist (1999) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนที่มีการจัดการท่องเที่ยวไว้ดังนี้

- 1) มีส่วนร่วมในกิจกรรมการบริการขั้นพื้นฐานของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นธรรมแก่นักท่องเที่ยว
- 2) มีส่วนร่วมในการเป็นผู้นำเที่ยว
- 3) มีส่วนร่วมในการบริการอาหารแก่นักท่องเที่ยว
- 4) มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่
- 5) มีส่วนร่วมในการกำหนดกลยุทธ์ในการพัฒนาการท่องเที่ยว
- 6) มีส่วนร่วมในการบริการที่พักแก่นักท่องเที่ยว
- 7) มีส่วนร่วมในการบริการขนส่งในกิจกรรมการท่องเที่ยว
- 8) มีส่วนร่วมในการพัฒนาทางเดินเท้าในพื้นที่ที่มีสภาพธรรมชาติเป็นป่า
- 9) มีส่วนร่วมในการจำหน่ายของที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว

2.2 หลักการในการปฏิบัติเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว

Schaller (1999) ได้กล่าวถึงหลักการการพัฒนาการท่องเที่ยวออกเป็นดังนี้

- 1) มุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเทศก่อนเป็นลำดับแรก ส่วนการพัฒนาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศนั้นจะต้องเหมาะสมกับระบบสาธารณูปโภคที่รองรับเป็นสำคัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) ประชาชนในท้องถิ่นจะต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในโครงการต่าง ๆ ที่จะมีผลกระทบ ต่อวิถีชีวิตของคนส่วนใหญ่ในพื้นที่ (Local Participation)

3) ต้องคำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับ (Carrying Capacity) ของจำนวนนักท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยว ชุมชนท้องถิ่น ทรัพยากรท่องเที่ยว สภาพแวดล้อม โดยการควบคุม จำนวนนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้าสู่สถานที่ท่องเที่ยวซึ่งมีความเปราะบางในระบบนิเวศ (Fragile Ecosystem)

4) มุ่งใช้วัสดุและผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นเป็นสำคัญ

5) เน้นการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น โดยมุ่งประโยชน์ในระยะยาวของชุมชน

6) จะต้องให้ความสำคัญกับคุณค่าของสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม ทั้งนี้เพราะสิ่งแวดล้อม ทั้ง 2 เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอยู่ในตัวเอง (Intensive Value) ซึ่งจะต้องให้ความสำคัญไม่เฉพาะเพียงแต่เป็นสิ่งที่ใช้ในการรองรับการพัฒนาเท่านั้น

7) หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาจะต้องร่วมมือกันในการดำเนินงานอย่างมีความเสมอภาคและยึดหลักการอย่างเคร่งครัด

8) ควรมีการกำหนดบริเวณที่จะจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Zoning of the various activities) ให้มีความชัดเจน

9) จัดเตรียมข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับนักท่องเที่ยว เช่น ข้อมูลการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติ ประวัติของชุมชน ลักษณะที่สำคัญของแหล่งท่องเที่ยว ข้อมูลการเดินทาง เข้าออกแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

10) ส่งเสริมและพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวบริเวณใกล้เคียง เพื่อช่วยลดความแออัดให้กับพื้นที่ท่องเที่ยว

11) ควบคุมสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวให้มีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม

12) ควบคุมระบบการกำจัดของเสียและสิ่งปฏิกูลที่เกิดจากกิจกรรมการท่องเที่ยว

2.3 แนวทางในการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว

มนัส สุวรรณ (2532) ได้เสนอแนะแนวทางในการพัฒนาพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวไว้ดังนี้

1) การพัฒนาพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวควรดำเนินการตามแผนที่ตัดสินใจ และกำหนดจากการศึกษาศักยภาพหรือความสามารถที่จะรองรับได้ของสถานที่ท่องเที่ยวอย่างละเอียดและรอบคอบ

2) การศึกษาศักยภาพหรือความสามารถที่จะรองรับได้ของพื้นที่ต้องทำด้วยความจริงจัง และมีความถูกต้องโดยนักวิชาการที่เกี่ยวข้องจากหลายสาขา ทำโดยปราศจากการครอบงำของอิทธิพลทางเศรษฐกิจ การเมืองของบุคคลต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) การแบ่งบริเวณ (Zoning) เพื่อการตั้งสถานที่บริการและเป็นสถานที่ประกอบกิจกรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่มีความจำเป็น

4) เป้าประสงค์ของการพัฒนาพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว ควรยึดเป้าประสงค์ของการพัฒนาสถานที่เพื่อการท่องเที่ยวเป็นหลัก กล่าวคือ อนุรักษ์ความสวยงามและความเป็นธรรมชาติของสถานที่เอาไว้เพื่อให้เป็นสิ่งที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยว

5) ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจจากการพัฒนาไม่ควรได้รับความสำคัญมากไปกว่าการอนุรักษ์และคุ้มครองสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ โดยหลักวิชาการความสมดุลเชิงนิเวศวิทยาของสถานที่ควรได้รับความสำคัญและให้ความสนใจเหนือสิ่งอื่นใด

6) องค์กรและเจ้าหน้าที่ผู้กำหนดนโยบายและวางแผนในการพัฒนาสถานที่ตามธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยวควรมีความตระหนักในการทำหน้าที่ว่า สิ่งสวยงามที่มนุษย์สร้างขึ้นนั้นมนุษย์ชื่นชมได้เพียงระยะเวลาอันสั้นก็รู้สึกเบื่อ แต่ความสวยงามตามธรรมชาติมนุษย์สามารถชื่นชมได้โดยไม่รู้ลึกลับ

7) สถานที่บริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวควรตั้งอยู่ในพื้นที่จะทำลายความเป็นธรรมชาติของสถานที่น้อยที่สุด

8) การพัฒนาการท่องเที่ยวควรให้ประชาชนในพื้นที่ได้มีส่วนร่วมในโอกาสทางเศรษฐกิจให้มากที่สุด

9) มลภาวะในรูปของขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลที่เกิดขึ้นบริเวณสถานที่ท่องเที่ยว องค์กรและบุคคลที่เกี่ยวข้องที่มีหน้าที่รับผิดชอบควรกำหนดมาตรการในการป้องกันและรักษา ตลอดจนถือปฏิบัติด้วยความเข้มงวด เพื่อมิให้เกิดปัญหาตามมาจากการพัฒนาหรือถ้าจะเกิดก็ให้เกิดในปริมาณที่น้อยที่สุด

10) การพัฒนาลักษณะใดก็ตามถ้ามีส่วนเสริมสร้างความมั่นคงเชิงนิเวศของพื้นที่ควรได้รับการสนับสนุนอย่างยิ่ง

2.4 ขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยว (Carrying Capacity for Tourism Development)

ขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยว วัดได้ด้วยปริมาณนักท่องเที่ยวสูงสุดที่สามารถอยู่ได้ในทุกเวลาในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวหนึ่ง ๆ ในปริมาณที่จะทำให้สภาพแวดล้อมถูกทำลายน้อยที่สุด ยังคงรักษาสภาพการเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดีไว้มากที่สุด โดยนักท่องเที่ยวมีความพอใจและได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างเหมาะสม ทั้งนี้การพัฒนาจะต้องไม่กระทบต่อ

ความจำเป็นพื้นฐานและความรู้สึกนึกคิดของประชาชนในท้องถิ่น (สถาบันพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย : 2535)

ขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง ปริมาณการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งที่พื้นที่นั้นจะสามารถแบกรับไว้ได้ ก่อนที่จะเกิดความเสื่อมโทรมขึ้น (สันติ ชูตินธรา : 2530)

ขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวสามารถแปรเปลี่ยนหรือมีความแตกต่างกันไปตามชนิดของแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรม เวลา และสถานที่ นอกจากนี้ขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวยังแตกต่างกันตามเกณฑ์และปัจจัยที่นำมาพิจารณา เช่น ขนาดของพื้นที่ ความต้องการน้ำใช้ การปล่อยของเสีย การดำรงทัศนียภาพ เป็นต้น

ลักษณะขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

- 1) ขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาทางด้านกายภาพ (Physical Carrying Capacity) หมายถึง ระดับนักท่องเที่ยวสูงสุดที่ไม่ทำลายสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น รวมถึงระดับความอึดตัวของสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการท่องเที่ยวในพื้นที่
- 2) ขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวทางด้านสิ่งแวดล้อม (Environment Carrying Capacity) หมายถึง ระดับของนักท่องเที่ยวที่สูงที่สุดที่ไม่ทำให้ระบบสิ่งแวดล้อมและนิเวศวิทยาด้วยค่าลง ซึ่งได้แก่ ระบบนิเวศวิทยา คุณภาพน้ำ น้ำทะเล อากาศ การทิ้งและการกำจัดขยะมูลฝอย
- 3) ขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวทางสังคม (Social Carrying Capacity) หมายถึง ระดับปริมาณนักท่องเที่ยวสูงสุดที่ไม่ทำให้ความสนุกสนานและความประทับใจของนักท่องเที่ยวจางหายไป เมื่อมีการขยายตัวของนักท่องเที่ยว ทั้งนี้รวมถึงระดับสูงสุดที่ไม่ทำให้เกิดผลกระทบทางลบเกิดกับประชาชนท้องถิ่นจนเกิดความไม่พอใจของประชาชน
- 4) ขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวทางเศรษฐกิจ (Economic Carrying Capacity) หมายถึง ระดับการพัฒนาที่ระบบเศรษฐกิจดำเนินต่อไปได้อย่างเหมาะสมโดยไม่เกิดปัญหาความขัดแย้งในหมู่สมาชิกในสังคม และไม่กระทบต่อการลงทุนและการดำรงชีพของประชากร

2.5 ทรัพยากรการท่องเที่ยว

ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งรวมถึงสถานที่ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและสิ่งทีมนุษย์สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และวัฒนธรรมที่สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น ที่มีลักษณะเด่น ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว เช่น ประเพณีสงกรานต์ การแข่งเรือ เป็นต้น โดยทั่ว ๆ ไปแล้วทรัพยากรท่องเที่ยวอาจจะแยกตามลักษณะและตามความต้องการของนักท่องเที่ยวได้ 2 ประเภท คือ (สมาคมภูมิศาสตร์แห่งประเทศไทย 2532)

1) ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกิดจากสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ (Natural Attractions) ทรัพยากรประเภทนี้นับว่าเป็นสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากที่สุด เพราะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ อาจจะสวยงามหรือแปลกประหลาด เช่น น้ำตก น้ำพุร้อน ถ้ำ ชายหาด ฝั่งทะเลปะการัง และอุทยานแห่งชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาตินี้จะต้องได้รับการดูแลบำรุงรักษาเป็นอย่างดี มิฉะนั้นอาจจะถูกทำลายได้ ทั้งด้วยตัวธรรมชาติเองและจากน้ำมือของมนุษย์ ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกิดจากสภาพแวดล้อมทางธรรมชาตินี้จะแบ่งย่อยออกได้ 4 ประเภท คือ

1).1 ทิวทัศน์ (Scenery) ทิวทัศน์ต่าง ๆ ทางธรรมชาติทั้งที่สวยงามและแปลกประหลาดจะเป็นสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้าไปชม

1).2 สัตว์ป่า (Wildlife) สัตว์ป่าเป็นส่วนหนึ่งของความงามตามธรรมชาติที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มาก เพราะชีวิตความเป็นอยู่ของสัตว์ป่าเป็นสิ่งที่น่าศึกษาหาความรู้ และนับวันจะหมดไป แต่ยังคงมีที่ให้ท่องเที่ยวได้

1).3 สภาพภูมิอากาศ (Climate) แสงแดด สายลม อากาศอบอุ่น หรือหิมะตกในฤดูหนาว ตลอดจนลักษณะอากาศที่แตกต่างไปจากถิ่นเดิมของตน จะเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการท่องเที่ยวขึ้นมาได้

1).4 ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ (Natural Phenomenon) เช่น พระอาทิตย์เที่ยงคืน หรือ การเกิดสุริยุปราคา

2) ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น (Manufactured Attractions) จะมีลักษณะตรงข้ามกับทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น เมืองใหญ่ ๆ ที่มีสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น สถานเริงรมย์ ศูนย์การค้า สวนสนุก โรงแรม ตลอดจนเทคโนโลยีที่ทันสมัย แต่ละแห่งจะมีแหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ต่างกันออกไป บางเมืองจะมีสิ่งก่อสร้างที่น่าสนใจ สถาปัตยกรรมต่าง ๆ พระราชวัง ศาสนสถาน พิพิธภัณฑ์ อาคารที่ทำการของรัฐบาล ตลอดจนศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ซึ่งทรัพยากรประเภทนี้เป็นสิ่งที่ ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเที่ยวได้มากเช่นกัน ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น สามารถแยกออกได้ ดังนี้

2).1 ประเภทประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ และด้านศาสนา หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี หรือ ศาสนา เป็นสิ่งที่แสดงถึงอารยธรรมความเจริญก้าวหน้าของบริเวณ หรือท้องถิ่นนั้น ๆ ได้แก่ วัด โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ ศาสนสถาน พิพิธภัณฑ์ พระราชวัง กำแพงเมือง อนุสาวรีย์ เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2).2 ประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและกิจกรรม เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งจะแตกต่างกันไปตามระบบสังคมของแต่ละแห่งแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและ การดำรงชีพของแต่ละกลุ่มชน ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทนี้มักจะเป็นไปในรูปของ ลักษณะพิธีกรรม งานประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ เช่น หมู่บ้านชาวเขา ศูนย์วัฒนธรรม การละเล่นพื้นเมือง และสินค้าพื้นเมือง

2).3 กีฬาต่าง ๆ กีฬาและการแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ สามารถจูงใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางเพื่อไปชมการแข่งขัน ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันภายในประเทศหรือระหว่างประเทศ

2).4 สถานที่เชิงเทคนิคและอุตสาหกรรม เช่น เชื้อเพลิง สถานีอวกาศ โรงงานเฉพาะท้องถิ่น

2).5 กิจกรรมบันเทิงกิจกรรมบันเทิงที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว ได้แก่ ละคร ดิสโก้เทค ภัตตาคาร สถานเริงรมย์ บ่อนกาสิโน ตลอดจนเรือสำราญต่าง ๆ

2).6 สวนสาธารณะ สวนสาธารณะที่สวยงามมักจะเป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวเพื่อชื่นชมความงามตามธรรมชาติปีละเป็นจำนวนมาก สวนสาธารณะช่วยให้ประชาชนมีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และยังเป็นสิ่งที่ช่วยดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว และช่วยรักษาความสมดุลทางธรรมชาติ หรือระบบนิเวศวิทยาอีกด้วย

2).7 สวนสนุก สวนสนุกซึ่งมีการจัดกิจกรรมรื่นเริง เกมกีฬา การละเล่นและการแสดงต่าง ๆ สิ่งสำคัญคือ สวนสนุกนั้นจะต้องให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้เข้าชม และต้องมีการเปลี่ยนแปลงรายการและการแสดงที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ อยู่เสมอ ตลอดจนมีร้านค้าบริการอาหาร เครื่องดื่มและของที่ระลึกด้วย

2).8 ศูนย์การค้าและร้านค้าของที่ระลึก ร้านค้าเป็นสิ่งจำเป็นเพราะโดยธรรมชาติของนักท่องเที่ยวแล้วนิยมที่จะซื้อสินค้าที่แตกต่างไปจากที่ตนมีอยู่ หรือซื้อสินค้าในราคาถูกหรือสินค้าพื้นเมือง ตลอดจนของที่ระลึกต่าง ๆ

ทรัพยากรการท่องเที่ยวดังกล่าว ทั้งทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกิดจากสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ และทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น เป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งเสริมให้การท่องเที่ยวของแต่ละประเทศเจริญก้าวหน้า และเป็นสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวมากขึ้น ที่สำคัญคือเจ้าของทรัพยากรท่องเที่ยวนั้นสามารถที่จะพัฒนา และนำทรัพยากรที่ตนมีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่เพียงใด

2.6 การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว

การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง ขบวนการเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขและรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ โบราณสถาน ศาสนสถาน ตลอดจนแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และกิจกรรมต่าง ๆ ให้คงความงดงามและคงคุณค่าเป็นทรัพยากรของประเทศชาติสืบต่อไป พร้อมทั้งหาวิธีการให้ทรัพยากรเหล่านั้นดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวยังท้องถิ่นของตน (นิคม จารุมณี 2535)

ไพฑูริย์ พงศบุตร (2535) กล่าวว่าประชาชนทุกคนจำเป็นต้องร่วมมือกันในการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย เช่น ช่วยกันรักษาสภาพธรรมชาติให้คงความสมบูรณ์ หรือคงสภาพเดิมให้มากที่สุด ช่วยกันปลูกและรักษาต้นไม้ ไม้ดอก ไม้ประดับ เพื่อเพิ่มความงดงามของทัศนียภาพและแหล่งท่องเที่ยว บุรณะปฏิสังขรณ์โบราณสถาน โบราณวัตถุอย่างถูกหลักวิชาการเพื่อธำรงรักษาไว้เป็นมรดกของประเทศชาติสืบต่อไป ส่งเสริมและฟื้นฟูขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิม รักษาศิลปหัตถกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ดั้งเดิม ของท้องถิ่นซึ่งอาจจะกระทำได้โดยส่งเสริมการผลิตเป็นสินค้าพื้นเมืองหรือของที่ระลึกเพื่อจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว ร่วมมือกันปรับปรุงและเสริมสร้างสิ่งสาธารณูปโภคในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวเพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว

การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง การละเว้นการกระทำหรือการประพฤติปฏิบัติบางอย่างต่อแหล่งท่องเที่ยว ตัวอย่างเช่น ละเว้นจากการทำลายป่าไม้ ต้นน้ำลำธาร น้ำตก ซีดเขียนตามผนังถ้ำหรือขีดหิน ทับหรือทำลายหินงอกหินย้อยภายในถ้ำ ทิ้งขยะ ตลอดจนกระทำการใด ๆ อันเป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือทำลายสภาพธรรมชาติให้เสื่อมโทรม (วรรณ วรชวานิช 2539)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวนั้น ไม่เพียงแต่เป็นการรักษาสภาพแวดล้อมให้คงสภาพเดิม มีความงดงาม คงความเป็นสมบัติและวัฒนธรรมของประเทศชาติเท่านั้น ยังก่อให้เกิดผลทางด้านเศรษฐกิจของแต่ละท้องถิ่นด้วย เพราะทรัพยากรเหล่านั้นจะดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้าไปเยือน ก่อให้เกิดการสร้างงานและสร้างระบบเศรษฐกิจให้แก่ท้องถิ่นนั้น เช่น บริการด้านที่พักอาศัย ร้านอาหารเครื่องดื่ม การค้าขายสินค้าพื้นเมือง ของที่ระลึก ตลอดจนบริการรถนำเที่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทรัพยากรการท่องเที่ยวนับว่าเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าอย่างยิ่งและเป็นทรัพยากรของชาติที่จำเป็นจะต้องอนุรักษ์ไว้ ทั้งนี้เพราะสถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งมักจะเสื่อมสภาพไปตามกาลเวลา เช่น โบราณสถาน หรือทิวทัศน์ต่าง ๆ ถ้าหากไม่ได้รับการบำรุงรักษาอย่างเหมาะสมจะได้รับความเสียหายและจะทำให้สถานที่ท่องเที่ยว ดังกล่าวหมดความสวยงาม ทั้งนี้เพราะนักท่องเที่ยวจะเป็นผู้หนึ่งที่ทำลายความสวยงามของสิ่งเหล่านั้น อาจจะได้โดยเจตนาหรือไม่ก็ได้

การอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยวมิได้หมายความว่า จะเก็บรักษาสิ่งดังกล่าวไว้ แต่การอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยว หมายถึง การนำเอาสถานที่ท่องเที่ยวมาใช้อย่างถูกต้อง และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อมวลชนมากที่สุด รวมทั้งพยายามที่จะรักษาหรือคงสภาพเดิมของสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านั้นไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้

2.6.1 วัตถุประสงค์ในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว

2.6.1.1 เพื่อต้องการใช้สถานที่ท่องเที่ยวเป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจ เนื่องจากประชากรโลกมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยี ทำให้มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงขึ้น มีเวลาว่างมากขึ้น จึงมีโอกาที่จะพักผ่อน และใช้เวลาว่างได้มากขึ้น การท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ เป็นวิธีการพักผ่อนที่นิยมทำกันเมื่อมีเวลาและฐานะทางเศรษฐกิจเอื้ออำนวย ดังนั้นสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ทั้งทางวัฒนธรรมและธรรมชาติจึงมีประชาชนเข้าไปใช้บริการมากขึ้น เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สถานที่นั้นถูกทำลาย หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ จำเป็นต้องมีการอนุรักษ์เพื่อให้สถานที่ท่องเที่ยวนั้นคงอยู่ต่อไป

2.9.1.2 เพื่อใช้สถานที่ท่องเที่ยวเป็นแหล่งสร้างงานให้กับประชาชนในท้องถิ่น ทั้งนี้เพราะการที่สถานที่ท่องเที่ยวมีผู้นิยมเข้าไปใช้บริการมากทำให้ประชาชนในท้องถิ่นนั้นมียานทำมีรายได้พิเศษเพิ่มขึ้น เช่น เป็นมัคคุเทศก์ เป็นผู้จัดหาพาหนะในการเดินทาง เป็นผู้ผลิตและจำหน่ายสินค้าพื้นเมือง ให้บริการด้านที่พักอาศัย ตลอดจนการจำหน่ายอาหาร เป็นต้น

2.9.1.3 เป็นการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวที่แปลกและสวยงาม จะเป็นเครื่องดึงดูดใจนักท่องเที่ยวจากต่างแดนให้เข้ามาท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

2.9.1.4 เพื่อแสดงถึงความเจริญงอกงามทางด้านวัฒนธรรมของสถานที่ท่องเที่ยว เช่น โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ ตลอดจนทิวทัศน์ตามธรรมชาติที่สวยงาม

2.6.2 การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น

แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมซึ่งมนุษย์สร้างขึ้น ทั้งโบราณสถาน สถานที่ทางประวัติศาสตร์ สถานที่ทางวัฒนธรรม พระราชวังและวัด สถานที่ท่องเที่ยวชนิดนี้จะเสื่อมสลายไปตามกาลเวลาและสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ขณะเดียวกันมนุษย์ยังมีส่วนช่วยทำลาย ทำให้อายุการใช้งานของสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมสั้นหรือเสื่อมสลายเร็วขึ้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมี การอนุรักษ์สถานที่ดังกล่าวให้คงสภาพเดิมไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยมีวิธีการอนุรักษ์ดังนี้

- 1) ออกกฎหมายควบคุมรักษาโบราณสถาน โบราณวัตถุและศิลปวัตถุต่าง ๆ และกำหนดบทลงโทษผู้กระทำความผิดหรือฝ่าฝืนกฎหมาย
- 2) การจัดเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาให้สถานที่นั้นถูกทำลาย ตลอดจนจัดส่งผู้เชี่ยวชาญไปทำการดูแลและบูรณะให้คงอยู่ในสภาพเดิม
- 3) บูรณะซ่อมแซมโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านโบราณคดีโดยเฉพาะ และต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ทันสมัย เพื่อจะได้คงสภาพเดิมไว้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
- 4) จัดหางบประมาณหรือเงินทุนมาใช้จ่ายในการบูรณะซ่อมแซม ทั้งนี้เพราะการบูรณะซ่อมแซมสถานที่ท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมโดยเฉพาะโบราณสถานและโบราณวัตถุจะต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมาก
- 5) จัดหาสถานที่สำหรับเก็บรักษาโบราณวัตถุ และสิ่งที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรมและทางประวัติศาสตร์ ให้อยู่ในสถานที่ที่ปลอดภัยมิให้ถูกทำลายหรือถูกโจรกรรม
- 6) ให้การศึกษาและประชาสัมพันธ์แก่นักท่องเที่ยวและผู้สนใจต่าง ๆ เกี่ยวกับความจำเป็นด้านการอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โดยทุกฝ่ายจะต้องให้ความร่วมมือ และมีจิตสำนึกในคุณค่าและหวงแหนทรัพยากรทางวัฒนธรรม รวมทั้งประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้ทราบถึงความสำคัญของสถานที่ ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ช่วยกันดูแลรักษาให้ถูกทำลาย

2.6.3 การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มีหลักดังนี้ (ทัศนีย์ ทองสว่างและทิพย์ทองสว่าง 2532)

- 1) การป้องกันความเสียหายหรือการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น ซึ่งมีสาเหตุมาจากสิ่งต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เช่น การลักลอบตัดไม้ทำลายป่า การล่าสัตว์ การขีดเขียนข้อความหรือเครื่องหมายต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยว การทิ้งขยะมูลฝอย เป็นต้น ซึ่งการกระทำเหล่านี้ล้วนเป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสถานที่ท่องเที่ยวทำให้บรรยายภาคการท่องเที่ยวเกิดความเสียหาย ทำให้ไม่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้าสู่สถานที่ท่องเที่ยวได้ การอนุรักษ์สามารถทำได้โดยการออกกฎหมายและกฎระเบียบต่าง ๆ

2) การดูแลความสะอาดสถานที่ท่องเที่ยว

3) ไม่สร้างสิ่งก่อสร้างในสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติโดยไม่จำเป็น ถ้าหากมีความจำเป็นต้องสร้างควรคำนึงถึงความสอดคล้องกับสภาพธรรมชาติ และควรจะก่อสร้างเฉพาะสิ่งที่มีความจำเป็นเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติให้มากที่สุด

4) นักท่องเที่ยวควรจะต้องให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามกฎระเบียบต่าง ๆ ของสถานที่ท่องเที่ยว

5) จัดเจ้าหน้าที่ในการควบคุมดูแลให้นักท่องเที่ยวปฏิบัติตามกฎระเบียบที่วางไว้

6) จัดทำคู่มือเกี่ยวกับข้อบังคับ กฎระเบียบ ของสถานที่ท่องเที่ยว แจกจ่ายให้กับนักท่องเที่ยว

7) สร้างความตระหนักและจิตสำนึกให้กับเจ้าหน้าที่ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ผู้นำเที่ยว ชุมชน ให้มีความรับผิดชอบในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

2.7 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์ (2538) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาอย่างยั่งยืน คือ ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่นำเอาทรัพยากรทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นธรรมชาติ มนุษย์ การเงิน และกายภาพ มาจัดการเพื่อก่อให้เกิดความมั่นคง ความอยู่ดีกินดี และความสุขสมบูรณ์ที่เพิ่มขึ้น

2.7.1 การพัฒนาทางสังคมอย่างยั่งยืน เป็นการพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ได้แก่ การบำบัด อาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัย และการตอบสนองความต้องการในระดับที่สูงขึ้น เช่น ความมั่นคง เสรีภาพ การศึกษา การมีงานทำ การพักผ่อน ความยั่งยืนทางสังคม จึง มุ่งเน้นที่การพยายามรักษาคุณภาพชีวิตให้มีระดับที่สูงอย่างยาวนาน

2.7.2 การพัฒนาทางกายภาพอย่างยั่งยืน เป็นกระบวนการทางชีววิทยาและธรรมชาติ โดยมุ่งเน้นที่ความยั่งยืนของการทำงานและประสิทธิภาพของระบบนิเวศ เพื่อก่อให้เกิดความยั่งยืนทางนิเวศในระยะยาว ซึ่งจะเป็นการจัดการและรักษาระบบนิเวศรวมถึงการสนับสนุนให้ชีวิต

ทั้งหลายอยู่รอด ในการพัฒนาทางกายภาพอย่างยั่งยืนนั้นจะมีดังแปรที่สำคัญ 4 ด้านคือ สิ่งแวดล้อม การพัฒนา ทรัพยากร ประชากร ซึ่งตัวแปรทั้ง 4 จะมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันและมีผลกระทบซึ่งกันและกัน ในการพัฒนาทางกายภาพอย่างยั่งยืนนั้นจะต้องให้หลักเกณฑ์ที่สำคัญดังนี้ (ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์ : 2538)

- 1) การคำนึงถึงสภาพการฟื้นตัวของทรัพยากรที่นำมาใช้
- 2) ความสามารถในการรองรับของพื้นที่
- 3) ความสามารถในการดูดซับของพื้นที่
- 4) ความสามารถของพื้นที่ในการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง

2.7.3 การพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน เป็นการพัฒนาเพื่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างยาวนานในอัตราที่สูง โดยสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

- 1) การพัฒนาอย่างยั่งยืนทางเศรษฐกิจ เป็นการพัฒนามีเป้าหมายสูงสุดในการส่งเสริมให้ประชาชนมีความสมบูรณ์และความสุข อย่างต่อเนื่องและระยะยาว
- 2) เงื่อนไขที่สำคัญของการพัฒนาอย่างยั่งยืนทางเศรษฐกิจคือคนรุ่นต่อไปควรจะได้รับ การชดเชยความเสียหายอันเกิดจากการกระทำของคนในรุ่นปัจจุบัน
- 3) วิธีการที่ดีที่สุดในการดำเนินการคือ คนรุ่นปัจจุบันจะต้องส่งมอบทุนทั้งหมดทั้งที่มนุษย์ทำขึ้นและทุนที่ธรรมชาติสร้างขึ้น ให้แก่คนในรุ่นอนาคตในปริมาณและคุณภาพที่ไม่น้อยกว่าในปัจจุบัน อันจะเป็นการทำให้คนในรุ่นต่อไปจะมีความสุขได้เท่า ๆ กับคนในรุ่นปัจจุบัน

การพัฒนาอย่างยั่งยืน เป็นกระบวนการพัฒนาที่มุ่งเน้นให้มนุษย์สามารถอยู่รอด เป็นการมองว่ามนุษย์เป็นศูนย์กลางในการพัฒนา ซึ่งถ้าหากในการพัฒนาได้มีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติอย่างต่อเนื่องแล้วมนุษย์ก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้นาน หรือจะกล่าวว่าการพัฒนาอย่างยั่งยืนเป็นการพัฒนาที่คำนึงถึงคุณภาพที่ยาวนาน

ตัวชี้วัดที่ใช้ในการศึกษา มีดังต่อไปนี้

- 1) คุณภาพชีวิตทางด้านเศรษฐกิจ ใช้ตัวชี้วัด 3 ตัว คือ ระดับรายได้ ซึ่งพิจารณาจากรายได้เฉลี่ยของประชาชนโดยใช้เกณฑ์ความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) ที่กำหนดรายได้เฉลี่ยไว้ 20,000 บาท / คน / ปี ความพอเพียงของรายได้ และความมั่นคงของรายได้
- 2) คุณภาพชีวิตทางด้านสุขภาพ ใช้ตัวชี้วัด 1 ตัว คือ ประเภทของน้ำที่ใช้ในการอุปโภคและบริโภค
- 3) คุณภาพชีวิตด้านชุมชน ใช้ตัวชี้วัด 2 ตัว คือ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และการได้รับการบริการขั้นพื้นฐานจากหน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ การสร้างถนน ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้เลือกศึกษาพื้นที่เกาะพีพี อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ โดยใช้วิธีการศึกษาจากเอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้อง การใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยได้กำหนดแนวทางการศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรเป้าหมาย

การศึกษาในครั้งนี้ใช้พื้นที่เกาะพีพีตอน ซึ่งเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดในหมู่เกาะพีพีและเป็นเพียงเกาะเดียวที่มีการตั้งถิ่นฐานของประชาชน ตั้งอยู่ในพื้นที่ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ มีพื้นที่ทั้งหมด 9.408 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วย 2 หมู่บ้านคือ หมู่ที่ 7 และ 8 มีประชากรจำนวน 2,427 คน

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามจะใช้วิธีการสำรวจแบบสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ในการแจกแบบสอบถามครั้งนี้ใช้จำนวนแบบสอบถามจำนวน 330 ชุด ใช้วิธีการแจกและรอเก็บหลังจากประชากรตอบเสร็จ ในขณะที่รอเก็บแบบสอบถามจะสัมภาษณ์ประชากรในด้านต่าง ๆ ควบคู่ไปด้วย สำหรับกลุ่มตัวอย่างของประชากรที่ใช้ในการศึกษาจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ผู้ประกอบการหรือเจ้าของกิจการในกิจกรรมประเภทต่าง ๆ และประชาชนทั่วไปที่ประกอบอาชีพทางด้านการท่องเที่ยว ในการกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างได้อ้างอิงค่าทางสถิติ โดยมีสูตรคำนวณ ดังนี้

$$n = \frac{Z^2 pq}{d^2}$$

เมื่อ	n	คือ	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	Z ²	คือ	ค่าสถิติทดสอบ Z ยกกำลังสอง
	P	คือ	สัดส่วนในประชากรที่ต้องการ
	q	คือ	สัดส่วนในประชากร มีค่า 1-P
	d ²	คือ	ความคลาดเคลื่อน ปรกติกำหนดให้เป็น .05 หรือ .02

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่างเช่น ในประชากรมีผู้หญิงประมาณ .5 ค่าสถิติทดสอบ Z มีค่า 1.96 ซึ่งค่า $d = .05$ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างคือ

$$n = \frac{(1.96)^2 (.5) (.5)}{.05^2}$$

$$= 384$$

สูตรข้างบนนี้ใช้ได้เหมาะสมถ้าขนาดของประชากรมากกว่า 10,000 คน แต่ถ้าประชากรมีขนาด น้อยกว่า 10,000 คน นิยมใช้ค่าปรับแก้คือ

$$n' = \frac{n}{1 + \frac{n}{N}}$$

เมื่อ n' = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ปรับแก้ (กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดน้อยกว่า 10,000 คน)

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ประมาณได้

N = ขนาดของประชากรที่ศึกษา

ดังนั้น

$$n' = \frac{n}{1 + \frac{n}{N}}$$

$$n' = \frac{384}{1 + \frac{384}{2427}}$$

$$= 331.54$$

ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างของประชากรที่จะเลือกโดยการสุ่มตัวอย่างจะมีจำนวน 330 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลขั้นปฐมภูมิ (Primary Data) ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) การสังเกต (Direct Observation) การสำรวจ (Inventory) การสัมภาษณ์ (Interview)

- 1) แบบสอบถาม (Questionnaire) แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ
 - 1).1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - 1).2 ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ
 - 1).3 ข้อมูลการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
 - 1).4 ข้อมูลทางด้านกายภาพของเกาะพีพี

การทดสอบแบบสอบถาม ผู้ศึกษาได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาทำการทดสอบหาค่าความเที่ยง (Validity) โดยการนำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจแก้ เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ศึกษา และทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มประชาชนในพื้นที่ที่ศึกษา เพื่อตรวจสอบความเชื่อมั่น จากนั้นนำแบบสอบถามมาปรับปรุงให้มีความเหมาะสมและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2) การสังเกต (Direct Observation) และการสำรวจ (Inventory) เป็นการสำรวจลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ ระบบสาธารณูปโภค

3) การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการพูดคุยกับประชาชนในเรื่องทั่วไป ๆ เกี่ยวกับการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการซักถามเพื่อให้ได้ปฏิบัติยาได้ตอบ ลักษณะการสัมภาษณ์เป็นแบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview)

3.2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลขั้นทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

- 1) ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้แก่ ความหมาย องค์ประกอบ การจัดแบ่งพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว หลักการในการพัฒนาการท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว
- 2) ทรัพยากรการท่องเที่ยว ได้แก่ ประเภทของทรัพยากรการท่องเที่ยว การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว
- 3) ประเภทของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ สังคม ประชากร ของเกาะพีพี เพื่อจะได้ทราบถึงสภาพของพื้นที่ในปัจจุบัน ความเป็นมาของชุมชน และความคาดหวังในการพัฒนา

5) ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของเกาะพีพีเพื่อจะได้ทราบถึงบทบาทของพื้นที่ในการรองรับการพัฒนา

3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

3.3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การให้บริการยานพาหนะ การให้บริการที่พัก การให้บริการในการจองตั๋วเรือ เครื่องบิน โทรศัพท์ ชักรีด เสริมสวย นวดแผนโบราณ การสอนดำน้ำ การให้เช่าอุปกรณ์ดำน้ำ การขายอาหารและเครื่องดื่ม การผลิตและขายสินค้าที่ระลึก การขายของใช้เบ็ดเตล็ด

3.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ คุณภาพชีวิตทางด้านเศรษฐกิจ คุณภาพชีวิตทางด้านสุขภาพ คุณภาพชีวิตทางด้านชุมชน

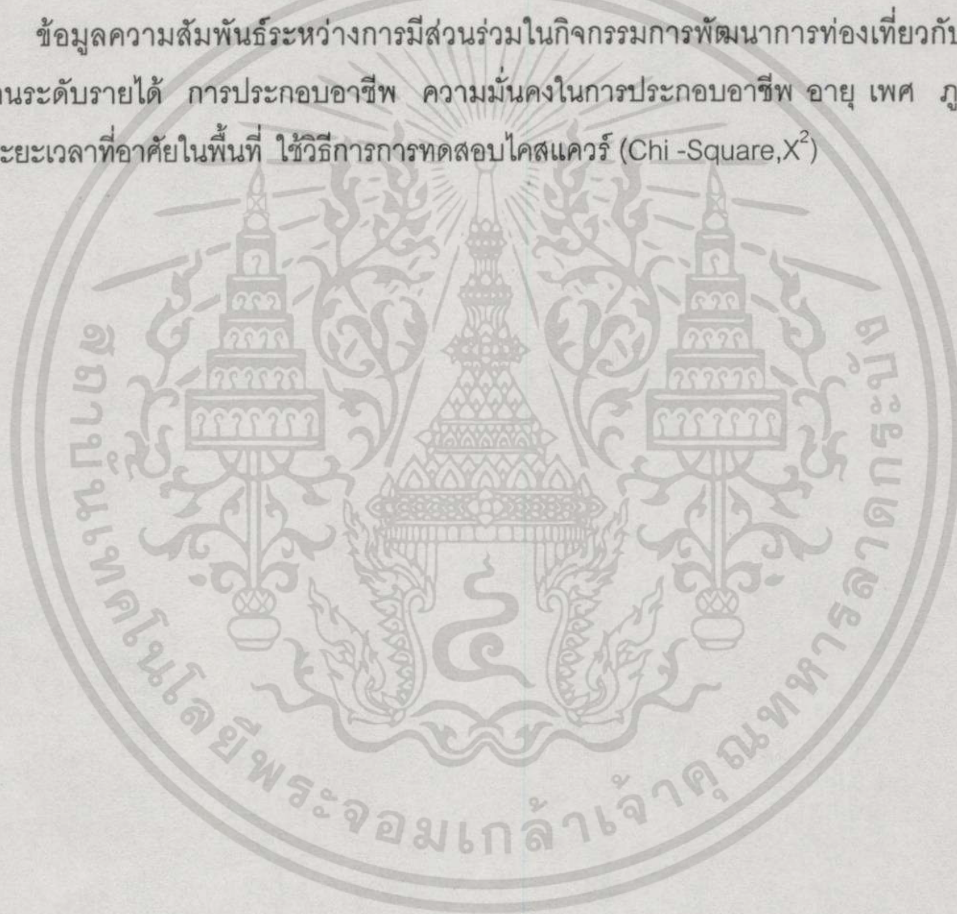
ตัวแปรต้น	ตัวแปรตาม
- การให้บริการยานพาหนะ	- คุณภาพชีวิตทางด้านเศรษฐกิจ
- การให้บริการที่พัก	● ระดับรายได้
- การให้บริการในการจองตั๋วเรือ เครื่องบิน	● ความพอใจของรายได้
- การให้บริการโทรศัพท์	● ความมั่นคงของรายได้
- การให้บริการชักรีด	- คุณภาพชีวิตทางด้านสุขภาพ
- การให้บริการเสริมสวย	- คุณภาพชีวิตทางด้านชุมชน
- นวดแผนโบราณ	- ทรัพยากรการท่องเที่ยว
- การสอนดำน้ำ	
- การให้เช่าอุปกรณ์ดำน้ำ	
- การขายอาหารและเครื่องดื่ม	
- การผลิตสินค้าที่ระลึก	
- การขายสินค้าที่ระลึก	
- การขายของใช้เบ็ดเตล็ด	

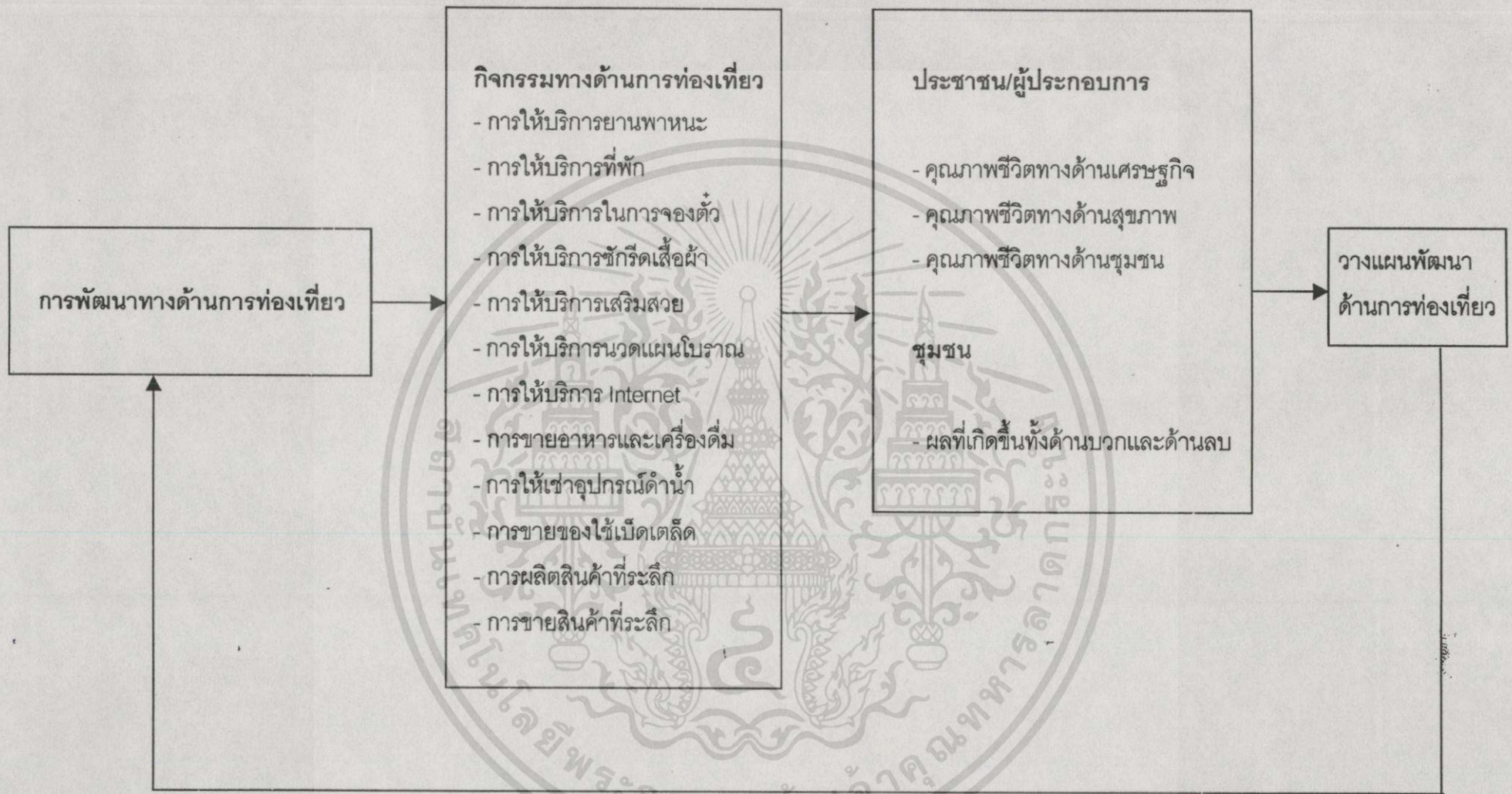
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษาจะนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS (Statistical Package for the Social Science) ซึ่งการศึกษาคั้งนี้จะใช้หลักการสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistical) ซึ่งเป็นสถิติที่บรรยายถึงลักษณะของกลุ่มข้อมูลเฉพาะกลุ่ม ไม่มีการสรุปเพื่ออ้างอิงไปถึงกลุ่มประชากร ผลที่จะได้อธิบายลักษณะของกลุ่มที่ศึกษาเท่านั้น (วิริยะ ภัทรอาชชัย, 2539)

ข้อมูลลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลทางด้านคุณภาพชีวิตของประชากร ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ ข้อมูลทางด้านทัศนคติของประชากร ใช้ค่าร้อยละ (Percentage)

ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวกับตัวแปรในด้านระดับรายได้ การประกอบอาชีพ ความมั่นคงในการประกอบอาชีพ อายุ เพศ ภูมิภาค และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ ใช้วิธีการทดสอบไคสแควร์ (Chi-Square, X^2)

แผนภูมิที่ 3.1 แสดงกรอบแนวคิดในการศึกษา

บทที่ 4

พื้นที่ที่ศึกษา

4.1 จังหวัดกระบี่

4.1.1 ลักษณะทางกายภาพ

จังหวัดกระบี่เป็นจังหวัดหนึ่งใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตั้งอยู่ทางด้านชายฝั่งตะวันตกติดกับทะเลอันดามัน ระหว่างเส้นละติจูดที่ 7 องศา 30 ลิปดา 42 พิลิปดาเหนือ – 8 องศา 30 ลิปดา 43 พิลิปดาเหนือ เส้นลองจิจูดที่ 98 องศา 30 ลิปดา 38 พิลิปดาตะวันออก – 99 องศา 15 ลิปดา 21 พิลิปดาตะวันออก มีระยะทางห่างจากกรุงเทพมหานครตามทางหลวงหมายเลข 4 (ถนนเพชรเกษม) ประมาณ 946 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 4,709.312 ตารางกิโลเมตร หรือ 2,942,820 ไร่ ประกอบด้วย 7 อำเภอและ 1 กิ่งอำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอลี้ คลองท่อม เขาพนม เกาะลันตา ปลายพระยา ลำทับ และกิ่งอำเภอเหนือคลอง โดยจังหวัดกระบี่มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดต่าง ๆ ดังนี้

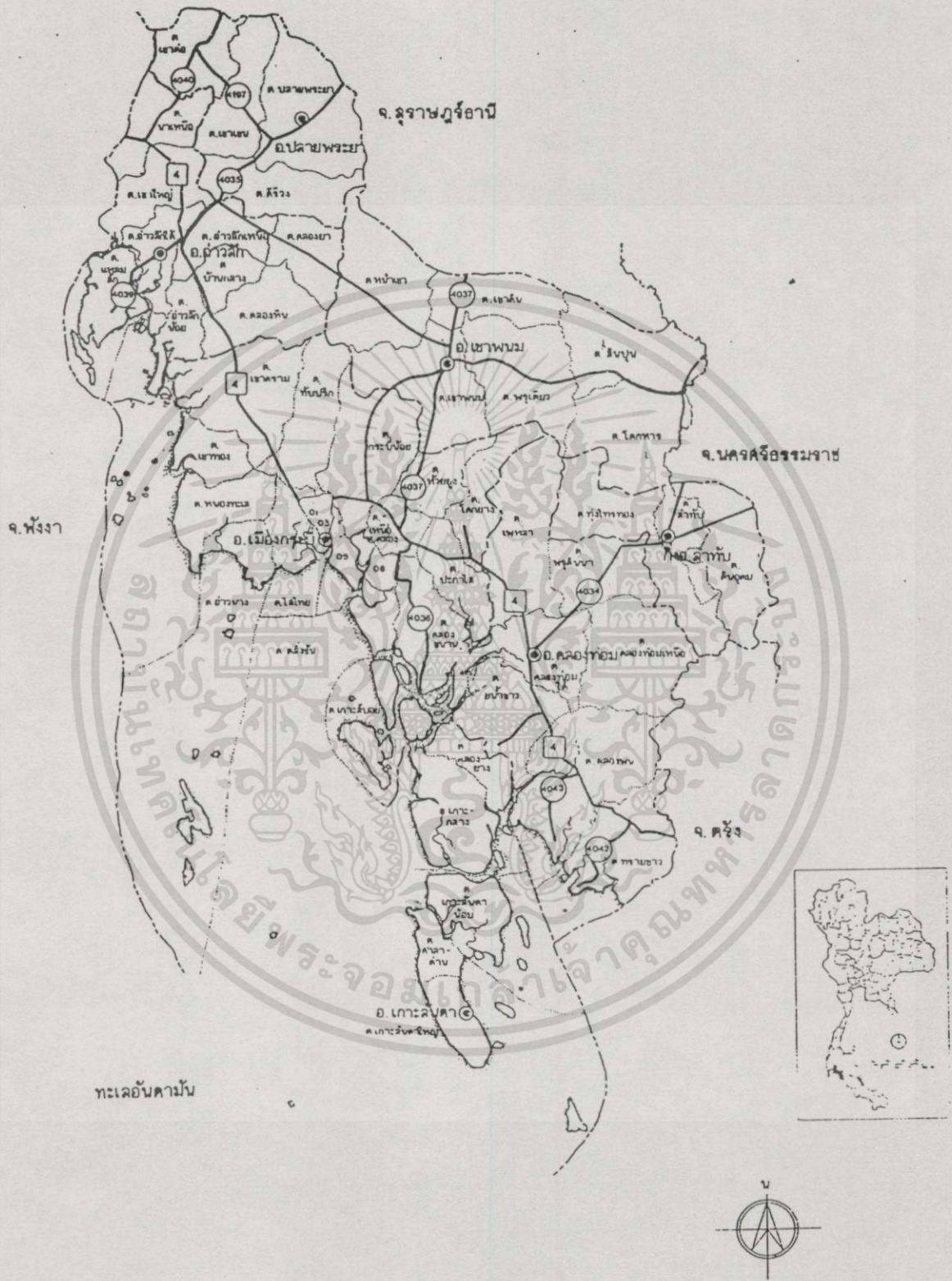
ทิศเหนือ	ติดต่อกับจังหวัดพังงา และสุราษฎร์ธานี
ทิศใต้	ติดต่อกับจังหวัดตรัง และทะเลอันดามัน
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับจังหวัดสุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับทะเลอันดามัน

จังหวัดกระบี่ตั้งขึ้นในสมัยปลายรัชกาลที่ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ในระยะแรกมีสถานภาพเป็นแขวงหนึ่งอยู่ในอำนาจการปกครองของเมืองนครศรีธรรมราช เรียกว่า "แขวงเมืองปกาสัย" ขึ้นต่อเมืองนครศรีธรรมราช ต่อมาในปี พ.ศ. 2415 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ยกฐานะแขวงเมืองปกาสัยขึ้นเป็นเมือง และทรงพระราชทานนามว่า "เมืองกระบี่" แต่ยังคงให้เป็นเมืองออกของเมืองนครศรีธรรมราช มีหลวงเทพเสนาเป็นเจ้าเมืองคนแรก และในปี พ.ศ. 2461 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้แยกเมืองกระบี่ออกจากการปกครองของเมืองนครศรีธรรมราช โดยให้มีฐานะเป็นเมืองจัตวาขึ้นตรงต่อกรุงเทพมหานคร

4.1.2 ลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศ

จังหวัดกระบี่มีพื้นที่ประมาณ 4,704.512 ตารางกิโลเมตร มีเกาะทั้งสิ้น 130 เกาะ (มีประชากรอาศัยจำนวน 13 เกาะ) ลักษณะภูมิประเทศของจังหวัดกระบี่จะมีความแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.1 แผนที่แสดงเขตการปกครอง จังหวัดกระบี่ มาตรฐาน 1: 500,000

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระหว่างส่วนเหนือและส่วนใต้ของจังหวัด โดยทางตอนเหนือจะมีเทือกเขาวางตัวในแนวเหนือใต้ สลับกับพื้นที่ลอนลาด พื้นที่ส่วนนี้อยู่ในบริเวณอำเภอปลายพระยาและอำเภอเขาพนม ในส่วน ทางตอนใต้ของจังหวัดเป็นพื้นที่ภูเขากระจายปนกับพื้นที่แบบลูกคลื่นและมีเขาโดดเดี่ยว ๆ (Manadnock) สลับแทรกเป็นแห่ง ๆ พื้นที่ของจังหวัดกระบี่จะค่อย ๆ ลาดลงสู่พื้นที่ราบชายฝั่ง ทะเลด้านตะวันตกและด้านตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัด

ลักษณะภูมิอากาศ จังหวัดกระบี่มีภูมิอากาศแบบมรสุมเขตร้อน โดยได้รับอิทธิพลจาก ลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้มีฝนตกชุกตลอดปีและมี เพียง 2 ฤดู คือ ฤดูร้อนเริ่มตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนเมษายนซึ่งได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันออกเฉียงใต้ที่พัดผ่านทะเลจีนใต้ ช่วงนี้อากาศจะแห้งแล้ง ฤดูฝนเริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึง เดือนธันวาคม ช่วงแรกที่มีฝนตกเพราะได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ในช่วงเดือน พฤษภาคมถึงเดือนตุลาคม หลังจากนั้นจะได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือแต่ ปริมาณน้ำฝนจะน้อยกว่าช่วงแรก จากการที่จังหวัดกระบี่มีภูมิอากาศเป็นแบบมรสุมเขตร้อนทำให้ อุณหภูมิในแต่ละเดือนมีความแตกต่างกันไม่มากนัก คือระหว่าง 16.0-37.3 องศาเซลเซียส ปริมาณน้ำฝนโดยเฉลี่ยทั้งปีประมาณ 2,568.5 มิลลิเมตร

4.1.3 ทรัพยากรธรรมชาติ

1) ทรัพยากรน้ำ แหล่งน้ำของจังหวัดกระบี่แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1).1 แหล่งน้ำผิวดิน ได้แก่แหล่งน้ำตามธรรมชาติและแหล่งน้ำชลประทาน โดยแหล่ง น้ำตามธรรมชาติแบ่งออกเป็น ทะเลอันดามัน มีพื้นที่ 1.36 ล้านไร่ และแหล่งน้ำธรรมชาติประเภท แม่น้ำ คลอง หนอง และบึงธรรมชาติซึ่งมีอยู่ในพื้นที่อำเภอเมือง อำเภออ่าวลึก อำเภอปลาย พระยา อำเภอเขาพนม อำเภอคลองท่อม และอำเภอเกาะลันตา มีพื้นที่ 20,000 ไร่ สำหรับแหล่ง น้ำชลประทานของจังหวัดกระบี่มีพื้นที่ 22,100 ไร่ เป็นโครงการแหล่งน้ำขนาดใหญ่และขนาดกลาง จำนวน 6 โครงการ และโครงการขนาดเล็ก จำนวน 27 โครงการ ส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์เพื่อการ เกษตรกรรมและอุปโภคบริโภค

1).2 แหล่งน้ำใต้ดิน จังหวัดกระบี่มีแหล่งน้ำใต้ดินที่มีคุณภาพค่อนข้างดี แต่มี ปริมาณน้อยคือประมาณ 20.50 แกลลอนต่อนาที บริเวณที่มีน้ำค่อนข้างสูงได้แก่บริเวณที่ราบทาง ตอนเหนือและแนวชายฝั่งทะเล ซึ่งมีปริมาณน้ำประมาณ 20-100 แกลลอนต่อนาที

2) ทรัพยากรป่าไม้ จังหวัดกระบี่มีพื้นที่ป่าไม้ทั้งหมดรวม 281,125 ไร่ หรือประมาณ 449.8 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 9.55 ของพื้นที่จังหวัดกระบี่ สภาพป่าไม้ แบ่งออกได้เป็น ดังนี้

- 2).1 พื้นที่ป่าบก ประกอบด้วยป่าเบญจพรรณ ได้แก่ ไม้เคี่ยม ไม้ตะเคียนทอง
- 2).2 พื้นที่ป่าชายเลน ประกอบด้วยไม้โกงกางเป็นหลัก

ตารางที่ 4.1 แสดงพื้นที่ป่าไม้ในจังหวัดกระบี่ พ.ศ. 2536

ประเภทของป่าไม้	พื้นที่
อุทยานแห่งชาติ	408,800 ไร่
เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า	157,075
ป่าสงวนแห่งชาติ	372,201

ที่มา : สำนักงานป่าไม้จังหวัดกระบี่

4.1.4 สภาพเศรษฐกิจ

สภาพทางเศรษฐกิจของจังหวัดกระบี่เมื่อพิจารณาจากผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งจังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) พ.ศ. 2539 พบว่าจังหวัดกระบี่มีปริมาณผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งจังหวัดจำนวน 20,518 ล้านบาท โดยมีโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่สำคัญได้แก่ สาขาการเกษตรกรรม (Agriculture) มีมูลค่ารวม 11,048 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 53 สาขาการเพาะปลูก (Crop) มีมูลค่ารวม 6,575 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 32 สาขาการบริการ (Service) มีมูลค่า 3,426 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 16 สาขาการค้าปลีกและค้าส่ง (Wholesale and Retail Trade) มีมูลค่า 2,137 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 10 และสาขาการทำประมง (Fisheries) มีมูลค่า 2,092 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 10 รายละเอียดดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดกระบี่ตั้งแต่ปี 2533-2539 (ล้านบาท)

ประเภทของกิจกรรม	2533	2534	2535	2536	2537	2538	2539
Agriculture	4,673	4,669	6,541	8,401	8,379	7,995	11,048
Crop	2,766	2,679	3,425	4,858	4,964	5,044	6,575
Livestock	163	98	198	210	200	173	166
Fisheries	281	472	660	1,269	1,279	1,438	2,092
Forestry	1,267	1,248	1,997	1,728	1,529	976	1,875
Agriculture Service	6	7	8	8	9	9	9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ประเภทของกิจกรรม	2533	2534	2535	2536	2537	2538	2539
Simple agri. Processing Products	190	195	253	328	398	355	331
Mining and Quarrying	137	118	127	78	28	26	17
Manufacturing	380	370	453	492	522	499	502
Construction	450	455	622	738	1,025	759	594
Electricity and Water Supple	192	203	236	276	190	187	198
Transportation and Communication	242	374	440	554	723	672	530
Wholesale and Retail Trade	1,384	1,544	1,769	1,996	2,152	2,250	2,137
Banking , Insurance And Real estate	270	396	436	523	610	606	668
Ownership of dwellings	328	359	401	461	520	557	609
Public administration And defence	452	524	561	698	698	738	790
Service	1,249	1,481	1,834	2,426	2,692	3,043	3,426
G.P.P	9,757	10,524	13,420	16,642	17,539	17,287	20,518

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

เมื่อเปรียบเทียบมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของภาคได้พบว่าจังหวัดกระบี่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมมากเป็นอันดับที่ 8 คือมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจำนวน 20,518 ล้านบาท รายละเอียดดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดภาคใต้ ปี พ.ศ. 2539

จังหวัด	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม (ล้านบาท)
สงขลา	84,497
นครศรีธรรมราช	72,679
สุราษฎร์ธานี	52,989
ภูเก็ต	37,929
ปัตตานี	36,751

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

จังหวัด	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม (ล้านบาท)
ตรัง	30,232
ชุมพร	24,232
กระบี่	20,518
นราธิวาส	20,222
ยะลา	17,870
พังงา	17,535
ระนอง	16,910
สตูล	16,607
พัทลุง	14,983

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

4.1.5 ลักษณะประชากร

จังหวัดกระบี่มีจำนวนประชากรในปี พ.ศ. 2542 จำนวน 358,383 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 181,211 คน เพศหญิงจำนวน 177,172 คน ประชากรมีการตั้งถิ่นฐานในอำเภอเมืองมากที่สุด รองลงมาคืออำเภอคลองท่อม กิ่งอำเภอเหนือคลอง อ่าวลึก เขาพนม ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนประชากรจังหวัดกระบี่ พ.ศ. 2537-2542

อำเภอ / พ.ศ.	2537		2538		2539		2540		2541		2542	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
เมือง	27,333	26,536	28,219	27,497	28,899	28,274	29,496	28,875	30,142	29,559	30,537	30,036
อ่าวลึก	22,777	21,957	23,130	22,327	23,701	22,865	23,925	23,155	24,144	23,413	24,426	23,774
คลองท่อม	27,291	26,274	27,950	26,976	29,045	28,083	29,503	28,578	30,003	29,215	30,776	29,976
เขาพนม	17,364	16,813	18,183	17,679	18,786	18,304	19,269	18,805	19,852	19,458	20,344	19,936
เกาะลันตา	11,379	10,831	11,682	11,096	11,875	11,328	11,975	11,478	12,180	11,634	12,375	11,836
ปะลាយ พระยา	14,881	14,481	15,381	14,936	15,714	15,287	15,930	15,499	16,251	15,800	16,621	16,145
ลำทับ	7,660	7,310	8,028	7,602	8,193	7,757	8,373	7,967	8,610	8,192	8,844	8,386
กิ่งอำเภอ เหนือคลอง	24,004	23,520	24,364	23,980	24,761	24,438	25,041	24,682	25,321	24,997	25,566	25,258
รวม	163,174	157,767	167,687	162,407	171,900	166,945	174,709	169,901	177,985	173,563	181,211	177,172
รวมทั้ง จังหวัด	320,941		330,094		338,845		344,610		351,548		358,383	

ที่มา : กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.6 การคมนาคม

1) ทางบก มีเส้นทางคมนาคมขนส่งโดยเฉพาะทางรถยนต์เป็นเส้นทางหลักและเป็นระบบที่สำคัญที่สุดเนื่องจากจังหวัดกระบี่ยังไม่มีทางรถไฟผ่านจังหวัด เส้นทางที่ตัดผ่านจังหวัดกระบี่จะเป็นเส้นทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 4 (เพชรเกษม) เป็นเส้นทางหลักที่เชื่อมกับจังหวัดใกล้เคียงและทางหลวงจังหวัดอีก 20 สาย ทำให้การเดินทางติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียงสะดวกยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีเส้นทางที่เชื่อมต่อระหว่างจังหวัดไปยังอำเภอต่าง ๆ ในพื้นที่อีกด้วย

2) ทางน้ำ เนื่องจากจังหวัดกระบี่มีหมู่เกาะต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น เกาะพีพี เกาะลันตา การเดินทางไปยังเกาะต่าง ๆ จะใช้วิธีการเดินทางโดยทางเรือเท่านั้น ปัจจุบันมีเรือโดยสารและเรือท่องเที่ยวเดินทางไปยังหมู่เกาะต่าง ๆ วันละหลาย ๆ เที่ยว ทั้งการเดินทางจากจังหวัดกระบี่และจังหวัดใกล้เคียง เช่น จังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีเรือหางยาวที่ให้บริการรับ-ส่งและนำเที่ยวรอบ ๆ หมู่เกาะ ซึ่งทั้งเรือโดยสารและเรือรับจ้างทั่วไปอาจกล่าวได้ว่าเพียงพอกับความต้องการของนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางไปเที่ยวตามหมู่เกาะต่าง ๆ ได้ แต่ในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวอาจจะไม่เพียงพอกับการเดินทางของนักท่องเที่ยว ทำให้เที่ยวในจังหวัดจะอยู่บริเวณปากแม่น้ำ ส่วนบนเกาะพีพีจะมีท่าเทียบเรือบริเวณอ่าวตันไทร เรือโดยสารและเรือท่องเที่ยวสามารถเข้ามาเทียบท่าได้ สำหรับเรือหางยาวสามารถจอดเทียบชายหาดได้ตลอดแนวหาดตันไทร

3) ทางอากาศ สนามบินพาณิชย์ของจังหวัดกระบี่ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 5 ต.เหนือคลอง กิ่งอำเภอเหนือคลอง เปิดดำเนินการตั้งแต่ปี 2529 ปัจจุบันได้มีการปรับปรุงให้มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อที่สามารถรองรับเครื่องบินที่มีขนาดใหญ่ได้

4.1.7 ระบบโครงสร้างพื้นฐานของจังหวัดกระบี่

1) ไฟฟ้า จังหวัดกระบี่ได้รับกระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เขต 3 ซึ่งมีโรงไฟฟ้าอยู่ที่ ต.คลองพน อ.เมือง จ.กระบี่ โดยใช้ถ่านหินลิกไนต์เป็นเชื้อเพลิงในการผลิตกระแสไฟฟ้าจ่ายให้กับพื้นที่ต่าง ๆ ทั้งจังหวัด ส่วนในหมู่เกาะจะใช้เครื่องกำเนิดไฟฟ้าจากน้ำมันดีเซลเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าในพื้นที่

2) การประปา จังหวัดกระบี่ใช้น้ำดิบจากคลองกระบี่ใหญ่เพื่อผลิตน้ำประปาสำหรับให้บริการในพื้นที่ โดยมีกำลังการผลิตทั้งหมด 339,582 ลบ.ม./เดือน และมีผู้ใช้น้ำประปาในปี 2540 รวม 5,511 ราย แยกเป็นผู้ใช้ประเภทที่อยู่อาศัย จำนวน 4,873 ราย ผู้ใช้ประเภทธุรกิจและส่วนราชการ จำนวน 517 ราย และ 121 ราย ตามลำดับ ส่วนในหมู่เกาะต่าง ๆ มีการขุดเจาะบ่อน้ำ

บาดาลและบ่อน้ำตื้นซึ่งมีปริมาณที่เพียงพอกับความต้องการ แต่ในช่วงฤดูแล้งที่มีน้ำน้อยอาจจะมีปัญหาในด้านคุณภาพน้ำที่จะมีสภาพน้ำกร่อยบ้างในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ

3) โทรศัพท์ จังหวัดกระบี่มีสำนักงานบริการโทรศัพท์ จำนวน 7 แห่ง มีเลขหมายจำนวน 5,328 เลขหมาย ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนเลขหมายโทรศัพท์ของจังหวัดกระบี่

ชุมสาย	เลขหมายทั้งหมด	เลขหมายที่เปิดใช้	ประเภทผู้เช่า			
			ธุรกิจ	บ้านพัก	ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	สาธารณะ
กระบี่	3,536	3,478	901	2,044	427	104
เกาะลันตา	128	107	6	69	28	4
เขาพนม	256	244	34	164	32	14
คลองท่อม	256	253	38	157	34	24
เหนือคลอง	512	501	65	399	30	7
อ่าวลึก	512	510	156	301	43	10
ปลายพระยา	128	127	13	82	25	7
รวม	5,328	5,220	1,213	3,216	621	170

ที่มา : สำนักงานบริการโทรศัพท์กระบี่ 2540

4) การไปรษณีย์โทรเลข จังหวัดกระบี่มีที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขของการสื่อสารแห่งประเทศไทย ในปี 2540 จำนวน 51 แห่ง กระจายการให้บริการไปทุกอำเภอ ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 แสดงที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขจังหวัดกระบี่

อำเภอ	ประเภทที่ทำการ	
	ปทจ.(แห่ง)	ปนช.(แห่ง)
เมือง	1	10 (เกาะพีพี 1 แห่ง)
อ่าวลึก	1	8
คลองท่อม	2	9
เหนือคลอง	1	5
เขาพนม	1	4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

อำเภอ	ประเภทที่ทำการ	
	ปทจ.(แห่ง)	ปณช.(แห่ง)
ปลายพระยา	1	4
เกาะลันตา	1	3
รวม	8	43

ที่มา: ที่ทำการไปรษณีย์โทรเลข จังหวัดกระบี่ ปี 2540

นอกจากการให้บริการรับส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ต่าง ๆ โทรเลข และธนาณัติแล้ว ยังได้มีการให้บริการโทรคมนาคมประเภทอื่น ๆ อีกด้วย เช่น โทรศัพทระหว่างประเทศ โทรสาร เทเล็กซ์ ให้เช่าวิทยุคลื่นความถี่สูง VHF และวิทยุคมนาคมเฉพาะกิจ

5) การสาธารณสุข สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกระบี่ได้ให้บริการด้านสุขภาพอนามัยแก่ประชาชนในพื้นที่รวมทั้งการฝึกอบรมบุคลากรและอาสาสมัครประชาชน เพื่อพัฒนามาตรฐานในการดำรงชีวิตประชาชนในสูงขึ้น จังหวัดกระบี่มีสถานบริการสาธารณสุขของรัฐและเอกชน 150 แห่ง มีบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุขจำนวน 697 คน

6) การกำจัดขยะและสิ่งปฏิกูล ในการจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลของจังหวัดกระบี่ ดำเนินการจัดเก็บและกำจัดโดยเทศบาลเมืองกระบี่ โดยใช้วิธีการนำไปเผาและฝังกลบในพื้นที่หมู่ที่ 1 ตำบลไสไทย ซึ่งมีพื้นที่จำนวน 251 ไร่ 2 งาน อยู่ห่างจากตัวจังหวัด 7 กิโลเมตร และสำนักงานโยธาธิการจังหวัดได้ว่าจ้างบริษัทที่ปรึกษาเอกชนทำการศึกษาและได้ดำเนินการก่อสร้างโดยใช้งบประมาณจำนวน 70 ล้านบาท ส่วนขยะจากครัวเรือนจะมีวิธีการกำจัดที่ถูกวิธีในอัตราร้อยละ 90.64 แต่ขยะมูลฝอยส่วนใหญ่ของจังหวัดกระบี่จะมาจากสถานที่ต่าง ๆ เช่น เกาะพีพี เกาะลันตา โดยจะเก็บรวบรวมและลำเลียงลงเรือเพื่อขนส่งไปทิ้งยังที่กำจัดขยะของเทศบาลเมือง ผู้ประกอบการบางรายก็เผาในเตาเผา บางรายก็เผากลางแจ้ง แต่จากสภาพทั่วไปยังมีขยะมูลฝอยตกค้างเป็นจำนวนมาก

4.1.8 การรักษาความปลอดภัยและการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม

กองกำกับการสถานีตำรวจภูธรจังหวัดกระบี่มีหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงานตามแผนงานและโครงการต่าง ๆ ในการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การป้องกันปราบปรามอาชญากรรมต่าง ๆ ในเขตความรับผิดชอบโดยสถานีตำรวจภูธรอำเภอและ ตำบลครอบคลุมพื้นที่อำเภอต่าง ๆ นอกจากนี้บริเวณชายฝั่งทะเลของจังหวัดกระบี่ ซึ่งมีความยาว 160 กิโลเมตรรวมทั้งพื้นที่ที่เป็นเกาะก็จะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจน้ำและหน่วยปฏิบัติการพิเศษให้บริการ ดูแลความปลอดภัยในพื้นที่รับผิดชอบ

4.1.9 สถานที่พัก

สถานที่พักในจังหวัดกระบี่จัดได้ว่าเป็นธุรกิจหลักประเภทหนึ่งที่มีการลงทุนเป็น จำนวนมากในปัจจุบันโดยจะกระจายอยู่ตามชุมชนและชายหาด รวมทั้งบริเวณเกาะต่าง ๆ ซึ่งมี เป็นจำนวนทั้งหมด 107 แห่ง และมีห้องพักที่สามารถเข้าพักได้ทั้งหมด 4,101 ห้อง ดังรายละเอียดใน ตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนที่พักและจำนวนห้องพัก แยกรายอำเภอของจังหวัดกระบี่

เขตการปกครอง	จำนวนที่พัก	จำนวนห้อง
อำเภอเมือง	52	2,187
อำเภอเมือง (เกาะพีพี)	32	1,348
อำเภอเกาะลันตา	19	513
อำเภออ่าวลึก	2	26
กิ่งอำเภอเหนือคลอง	2	27
รวม	107	4,101

ที่มา : บัญชีทะเบียนโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม ปี 2539

ตารางที่ 4.8 แสดงอัตราการเข้าพักแรม (Occupancy Rate) ในสถานที่พักแรมของจังหวัดกระบี่

พ.ศ. 2540

ชื่อสถานที่พักแรม	ที่ตั้ง	จำนวนห้อง	พักเฉลี่ยต่อปี
โรงแรมกระบี่เมอริทัม	อำเภอเมือง	221	35
โรงแรมเวียงทอง	อำเภอเมือง	150	55
โรงแรมพระนางอินน์	อำเภอเมือง(อ่าวนาง)	60	47

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.9 แสดงอัตราการเข้าพักแรม (Occupancy Rate) ในสถานที่พักแรมของเกาะพีพี

พ.ศ. 2540

ชื่อสถานที่พักแรม	ที่ตั้ง	จำนวนห้อง	พักเฉลี่ยต่อปี
โรงแรมพีพี พาราไดส์ เพลิร์ล	เกาะพีพี	82	50
โรงแรมริมนา รีสอร์ท	เกาะพีพี	27	40
โรงแรมพีพี พาวิลเลียน	เกาะพีพี	50	50
โรงแรมธาราอินน์ บังกาโล	เกาะพีพี	10	50

ที่มา : สสมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

4.1.10 แผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่ พ.ศ. 2535-2539

วัตถุประสงค์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่

- 1) เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ และปัญหาทางด้านการตลาด
- 2) เพื่ออนุรักษ์และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวตามความเหมาะสม
- 3) เพื่อเพิ่มคุณภาพของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
- 4) เพื่อเพิ่มวันพักเฉลี่ย และจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ
- 5) เพื่อเพิ่มและกระจายรายได้จากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนส่วนใหญ่ของจังหวัดและบริเวณใกล้เคียง

เป้าหมายในการพัฒนาการท่องเที่ยวใน พ.ศ. 2535-2539

- 1) ให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่เพิ่มขึ้นเป็น 1,000,000 คน ใน พ.ศ. 2539 โดยมีการเพิ่มตามลำดับ ดังนี้

พ.ศ. 2535 จำนวน 600,000 คน

พ.ศ. 2536 จำนวน 700,000 คน

พ.ศ. 2537 จำนวน 800,000 คน

พ.ศ. 2538 จำนวน 900,000 คน

พ.ศ. 2539 จำนวน 1,000,000 คน

- 2) ให้นักท่องเที่ยวเพิ่มวันพักเฉลี่ยดังนี้

พ.ศ. 2535 จำนวนวันพักเฉลี่ย 2.2 วัน

พ.ศ. 2536 จำนวนวันพักเฉลี่ย 2.5 วัน

พ.ศ. 2537 จำนวนวันพักเฉลี่ย 2.8 วัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พ.ศ. 2538 จำนวนวันพักเฉลี่ย 3.2 วัน

พ.ศ. 2539 จำนวนวันพักเฉลี่ย 3.5 วัน

3) ให้มีรายได้จากการท่องเที่ยว 3,500,000,000 บาท ใน พ.ศ. 2539 โดยให้มีนักท่องเที่ยวมีการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ ดังนี้

พ.ศ. 2535-2537 ให้นักท่องเที่ยวใช้จ่าย 975 บาทต่อคนต่อวัน

พ.ศ. 2538-2539 ให้นักท่องเที่ยวใช้จ่าย 1,100 บาทต่อคนต่อวัน

การพัฒนาโดยรวม

1) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

1).1 เครือข่ายการขนส่ง เพื่อให้ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวจังหวัดกระบี่ได้รับความสะดวก ปลอดภัย และเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคต จึงกำหนดแนวทางในการพัฒนาเครือข่ายการขนส่งเป็น 3 ทางดังนี้

1).1.1 ทางบก

- จะดำเนินการปรับปรุงถนนที่มีอยู่แล้วให้ได้มาตรฐานกว่าเดิม โดยเฉพาะถนนที่จะเข้าแหล่งท่องเที่ยวจะขยายให้กว้างขึ้นและลาดยางให้ครบทุกเส้นทาง

- ขยายเส้นทางหลวงแผ่นดินสาย 4 และสายอื่น ๆ ที่เชื่อมต่อกับจังหวัดใกล้เคียงให้กว้างขึ้นและมีสภาพที่ดีขึ้น

- สร้างถนนที่จะเข้าแหล่งท่องเที่ยวจุดต่าง ๆ ให้เพียงพอ

- สร้างสะพานเข้าเกาะลันตา ให้สามารถติดต่อกับแผ่นดินใหญ่ของจังหวัด

ได้

1).1.2 ทางน้ำ

- จะสนับสนุนให้เอกชนลงทุนนำเรือขนาดใหญ่และได้มาตรฐานมาวิ่งรับส่งนักท่องเที่ยวระหว่างเมืองกระบี่กับเกาะพีพีและเกาะอื่น ๆ

- สร้างสะพานท่าเทียบเรือให้ได้มาตรฐานทั้งบนเกาะพีพี เกาะลันตา และท่าเรือเจ้าฟ้ารวมทั้งหาดนพรัตน์ธารา

- ให้มีมาตรการควบคุมการเดินเรือ และราคาโดยสารให้เหมาะสมกับสภาพข้อเท็จจริง

- ให้มีมาตรฐานการควบคุมการจราจรทางเรือ

1).1.3 ทางอากาศ

- ขอสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลเพื่อสร้างสนามบินพาณิชย์และจัดให้มีเที่ยวบินอย่างน้อยวันละ 2 เที่ยวบิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2) การไฟฟ้า

- เพิ่มกำลังจำหน่ายกระแสไฟฟ้าให้มากขึ้น
- เพิ่มประสิทธิภาพในการจ่ายกระแสไฟฟ้าให้ทั่วถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกจุด พร้อมทั้งติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว
- สร้างระบบการบริการกระแสไฟฟ้าที่ทันสมัยและสามารถตรวจสอบข้อบกพร่องได้ทันที

1.3 การประปา

- จะดำเนินการจัดหาแหล่งน้ำใหม่ที่สามารถผลิตน้ำได้ปริมาณมากขึ้น
- เพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการ
- จัดหาน้ำให้แก่สถานบริการและประชาชนในแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่มีน้ำจืด หรือมีแต่ไม่เพียงพอ เช่น เกาะพีพี
- เพิ่มกำลังผลิตน้ำประปาให้เพียงพอกับการเจริญเติบโตของสถานบริการท่องเที่ยว

1.4 โทรศัพท

- จะดำเนินการเพิ่มจำนวนหมายเลขให้มากขึ้น
- ให้บริการแก้ไขปัญหาโทรศัพท์ที่ทันสมัย
- สร้างตู้โทรศัพท์สาธารณะใช้ในแหล่งท่องเที่ยว

4.2 เกาะพีพี

4.2.1 ลักษณะทางกายภาพ

หมู่เกาะพีพีเป็นส่วนหนึ่งของตำบลอ่าวนาง ตั้งอยู่ในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ หรือบริเวณละติจูดที่ 7 องศา 41 ลิปดาเหนือ ถึง 7 องศา 49 ลิปดาเหนือ และลองจิจูดที่ 98 องศาตะวันออก ถึง 98 องศา 48 ลิปดาตะวันออก อยู่ห่างจากตัวเมืองจังหวัดกระบี่มาทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ประมาณ 40 กิโลเมตร หมู่เกาะพีพีมีเนื้อที่ทั้งหมด 11.2 ตารางกิโลเมตรประกอบด้วย 6 เกาะ ได้แก่ เกาะพีพีดอน เกาะพีพีเล เกาะปิ๊ะนอก เกาะปิ๊ะใน เกาะไผ่ และเกาะยูง เกาะพีพีดอนเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดมีเนื้อที่ประมาณ 9.408 ตารางกิโลเมตรหรือประมาณ 5,880 ไร่

จากการที่กรมป่าไม้ได้ประกาศจัดตั้งเขตอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี เมื่อปี 2526 เป็นเหตุให้พื้นที่ร้อยละ 70 ของพื้นที่เกาะรวมทั้งพื้นที่โดยรอบตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ ส่วนที่เหลือได้กันไว้เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยสำหรับราษฎร สาเหตุที่พื้นที่บริเวณหาดนพรัตน์ธารา(บริเวณคลอง

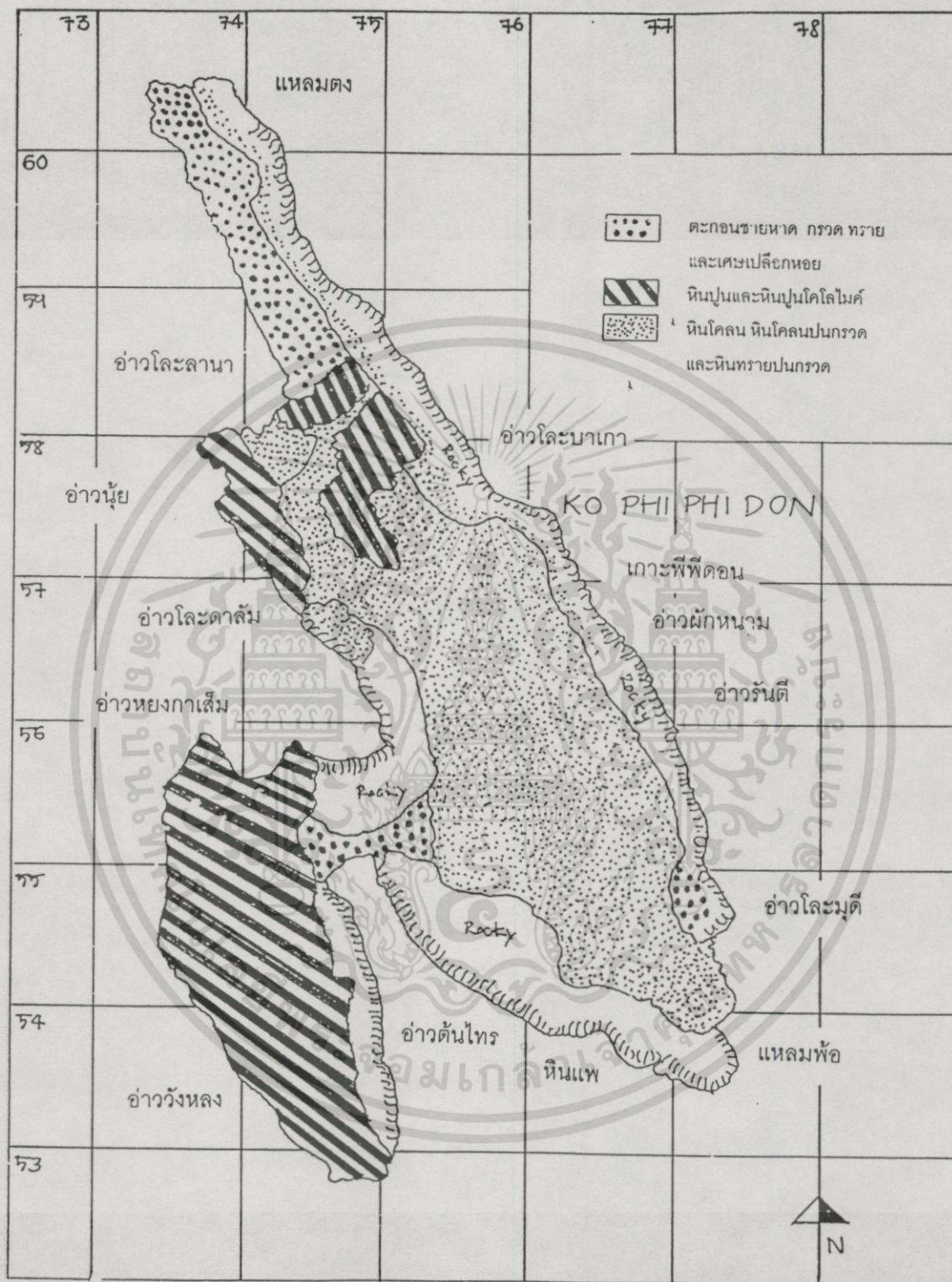
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แห่ง) และหมู่เกาะพีพีจังหวัดกระบี่ได้รับการจัดตั้งเป็นอุทยานแห่งชาติ เนื่องจากบริเวณดังกล่าวมีความงดงามของสภาพธรรมชาติและทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล และทางโบราณคดีที่สำคัญ ได้แก่ หาดนพรัตนธำรา อ่าวพระนาง สุสานหอย 75 ล้านปี หมู่เกาะปอดะ หมู่เกาะพีพี ถ้ำไวกิ้ง และระบบนิเวศของนกนางแอ่นกินรัง ปะการังได้ผิวทะเล ตลอดจนป่าโกงกาง ซึ่งมีความสำคัญต่อการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ได้จากธรรมชาติและเรื่องราวความเป็นมาในอดีต และการส่งเสริมการพักผ่อนของประชาชน การจัดตั้งอุทยานแห่งชาติจึงมีจุดมุ่งหมายที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสภาพธรรมชาติตลอดจนเรื่องราว ทางโบราณคดีมิให้ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงไปเพื่อประโยชน์ของประชาชนและรัฐในระยะยาว

4.2.2 สภาพภูมิประเทศและธรณีสันฐาน เกาะพีพีเป็นเกาะที่ตั้งอยู่กลางทะเลอันดามัน พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาหินปูนสูงชัน บางส่วนเป็นพื้นที่ราบและมีหาดทรายที่มีความสวยงามตามธรรมชาติ ภูเขาหินปูนบนเกาะพีพีตอนมีส่วนสูงที่สุดประมาณ 314 เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง และเกาะพีพีเดิมมีความสูงสูงสุดประมาณ 374 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง ส่วนในพื้นที่มีความลึกเฉลี่ย 20 เมตร โดยมีบริเวณที่ลึกที่สุดประมาณ 34 เมตรในบริเวณทางด้านใต้ของเกาะพีพีเล มีแนวปะการังเป็นบริเวณกว้างตามไหล่มีความลาดชันสูง เกาะพีพีตอนมีพื้นที่หาดทรายที่สำคัญ คือ หาดแหลมตง หาดโละบาเกา หาดต้นไทร หาดโละดาลัม และหาดโละลานา ซึ่งเป็นหาดทรายที่มีความสวยงามและพื้นที่บางส่วนของหาดเป็นที่ราบชายฝั่ง ลักษณะทางธรณีสันฐานของเกาะพีพีตอนประกอบด้วยชั้นหินและหินแปรของชุดหินกระบี่ และราชบุรี มีลักษณะของตะกอนชายหาด กรวด ทราย และเปลือกหอยในชุดหินกระบี่ ได้แก่ บริเวณที่ราบของชุมชนต้นไทร สำหรับหินโคลน หินโคลนปนกรวด และหินทรายปนกรวดจะมีลักษณะสีเทาเข้าจนถึงสีดำเป็นชั้นหนามากจนกลายเป็นสาย หินทรายแป้ง หินทราย หินออร์โทควอร์ตไซต์ และหินเทอร์ปีไดต์สีเทาแกมเขียวถึงสีเทาเข้มและสีขาวกึ่งน้ำตาลอ่อนมีทั้งเป็นชั้นบาง ๆ สลับกันและชั้นหนาแทรกกัน มีกรวดทรายมนบ้าง บางแห่งมีหินแปรดีโอปอดเป็นจำนวนมากในชุดหินราชบุรี ครอบคลุมพื้นที่บริเวณภูเขาตลอดแนวชายฝั่งด้านตะวันออกของเกาะ

ส่วนหินปูนเป็นชั้นหินที่หนามากอยู่ในบริเวณเทือกเขาที่มีความสูงชันเรียงตัวยาวไปตามแนวทิศตะวันตกเฉียงเหนือ – ตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเกือบเป็นแนวทิศเหนือ – ใต้ จากการเรียงตัวของเทือกเขาดังกล่าวประกอบกับความลึกของทะเลซึ่งมีแนวไหล่ทวีปที่มีความลึกต่างระดับกัน เรียงตัวในแนวทิศตะวันตกเฉียงเหนือ-ทิศตะวันออกเฉียงใต้ทำให้สันนิษฐานได้ว่าธรณีสันฐานของพื้นที่เป็นเช่นเดียวกับธรณีสันฐานของพื้นที่ชายฝั่งและหมู่เกาะต่าง ๆ ในทะเลอันดามัน ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากแนวการเคลื่อนตัวของเปลือกโลกที่เรียกว่า Indonesia Tectonic Movement

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.2 แผนที่ลักษณะทางธรณีฐานของเกาะพีพีดอน มาตรฐาน 1:40,000

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.3 สภาพภูมิอากาศและกระแสน้ำ โดยทั่วไปจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันจะมี 2 ฤดูกาล คือฤดูร้อน และฤดูฝน โดยฤดูร้อนมีระยะ 4 เดือน ฤดูฝนมีเวลา 8 เดือน ฤดูฝนเริ่มตั้งแต่เดือน พฤษภาคมถึงเดือนธันวาคม ช่วงแรกระหว่างเดือนพฤษภาคม ถึงเดือนตุลาคม ได้รับอิทธิพลของ ลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ผ่านทางทะเลอันดามันทำให้ลมชายฝั่งค่อนข้างแรงเกิดฝนตกชุกปริมาณ มาก ช่วงที่สองอยู่ในอิทธิพลของลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือในเดือนตุลาคมถึงเดือนธันวาคม ปริมาณน้ำฝนจะน้อยกว่าช่วงแรก ส่วนฤดูร้อนจะอยู่ในช่วงเดือนมกราคมถึงเดือนเมษายนเป็นช่วง ที่ได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันออกเฉียงใต้ เนื่องจากบริเวณเกาะพีพีไม่มีสถานีตรวจอากาศจึง ใช้ข้อมูลอุณหภูมิจากสถานีตรวจอากาศเกาะลันตาที่อยู่ใกล้เคียงระหว่างปี พ.ศ. 2525 – 2532 พบ ว่าในพื้นที่บริเวณนี้มีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยตลอดปีประมาณ 284.1 มิลลิเมตร จำนวนวันที่ฝนตก ตลอดปี 1,561 วัน เดือนที่ฝนตกเฉลี่ยสูงสุดในรอบปี คือเดือนกันยายน มีปริมาณจำนวน 379.4 มิลลิเมตร ซึ่งเป็นช่วงที่ได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ เดือนที่มีฝนตกในรอบปีที่สูงที่สุด คือเดือนมิถุนายน มีจำนวนวันที่ฝนตกจำนวน 21.8 วัน และเดือนที่มีฝนตกน้อยที่สุดคือ เดือนกุมภาพันธ์ มีจำนวนวันที่ฝนตก จำนวน 1.8 วัน ความชื้นสัมพัทธ์เฉลี่ยในรอบปี 79.4 เปอร์เซ็นต์ โดยที่เดือนมกราคมมีความชื้นสัมพัทธ์น้อยที่สุด 71.29 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งจะมีความชื้น สัมพัทธ์โดยตรงกับปริมาณน้ำฝน อุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปี 28.0 องศาเซลเซียส เดือนที่มีอุณหภูมิเฉลี่ย สูงที่สุดคือ เดือนมีนาคม จำนวน 34.1 องศาเซลเซียส ค่าความแตกต่างของส่วนอุณหภูมิเฉลี่ยสูง สุดและต่ำสุดในรอบปีต่างกัน 6.6 องศาเซลเซียส

สภาพของลมในพื้นที่มีความแปรผันไปตามฤดูกาล คือในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคม เป็น ช่วงที่ลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้พัดผ่าน ทำให้กำลังลมทะเลและลมชายฝั่งค่อนข้างแรงถึงมีพายุ มีค่าเฉลี่ยความเร็วลมรายเดือน 6.8 น็อตในเดือนสิงหาคม ส่วนในเดือนตุลาคมถึงเดือนธันวาคม เป็นช่วงลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือมีความเร็วต่ำกว่าช่วงแรกโดยมีความเร็วลมเฉลี่ย 4.2 น็อต ในเดือนธันวาคม ในช่วงฤดูร้อนเดือนมกราคมถึงเดือนเมษายนเป็นช่วงที่ลมค่อนข้างสงบสภาวะ อากาศปลอดโปร่ง เป็นช่วงที่เหมาะสมแก่การท่องเที่ยวทางทะเล

ลักษณะกระแสน้ำ ในผิวน้ำทะเลอันดามันมีด้วยกันหลายรูปแบบ โดยในช่วงลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ กระแสน้ำในทะเลอันดามันจะไหลเลียบชายฝั่งสหภาพมาและไทยลงมาทางทิศใต้ บรรจบกับกระแสน้ำที่ไหลเลียบทางเหนือจากช่องแคบมะละกาในบริเวณเกาะภูเก็ต-พังงา แล้วไหล ออกสู่ทะเลตอนนอกในทางทิศตะวันตกในช่วงลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ กระแสน้ำจะไหลเลียบ ชายฝั่งไปทางทิศใต้จนถึงชายฝั่งประเทศมาเลเซีย นอกจากนี้บริเวณชายฝั่งจะมีกระแสน้ำที่ได้รับ อิทธิพลจากกระแสน้ำขึ้นลงสลับกันไปวันละ 2 ครั้งในคาบเวลา 25 ชั่วโมง และระดับน้ำขึ้นน้ำลง ของน้ำทั้ง 2 ครั้งมีความแตกต่างกันน้อยมาก

คุณสมบัติของน้ำทะเลในพื้นที่พบว่า น้ำทะเลตอนบนมีค่าความเค็มสูงกว่าทางตอนใต้ของพื้นที่และ ประกอบด้วยแร่ธาตุอาหารปริมาณมาก แต่มีค่าปริมาณออกซิเจนที่ละลายในน้ำปริมาณต่ำและยังพบตะกอนแขวนลอย ในบริเวณที่เป็นไหลทวีปที่ติดต่อกับป่าชายเลน และปากแม่น้ำจะเป็นบริเวณที่มีแร่ธาตุสูง จากการสำรวจคุณภาพน้ำในบริเวณอ่าวตันไทรพบว่า อุณหภูมิของน้ำมีค่า 30°C Transparency 6 m Salinity 32 ppt. PH 8.3 DO 5.5 mg/e BOD⁵ 0.7 mg/l Alkalinity (CaCo³) 170 mg/e Suspended Solids 102 mg/e Oil & Greass 2.8 mg/e จากการศึกษพบว่า บริเวณอ่าวตันไทรเกาะพีพีตอนมีค่า Oil & Grease สูงถึง 2.8 mg/e มีปริมาณสารประเภทน้ำมันสูงกว่าค่าเฉลี่ยทั่วไปของทางฝั่งทะเลอันดามันโดยทั่วไปประมาณ 0.7 mg/l

4.2.4 สภาพแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ เกาะพีพีนั้นบางพื้นที่ได้ถูกกันออกจากพื้นที่อุทยานแห่งชาติ หาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี แต่พื้นที่ส่วนใหญ่ยังเป็นเขตอุทยานแห่งชาติอยู่ ทำให้สภาพแวดล้อมทางชีววิทยาและสภาพกายภาพยังคงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยว เนื่องจากจุดเด่นของการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะพีพีคือความสมบูรณ์ สวยงามของทรัพยากรทางธรรมชาติ ซึ่งรวมทั้งบนบกและในทะเล โดยสภาพแวดล้อมด้านต่าง ๆ ของพีพี แบ่งออกได้ดังนี้

1) ป่าไม้ ลักษณะป่าไม้ของเกาะพีพีตอน สามารถแยกออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ทั้งสิ้น 5 ประเภทคือ ป่าผสมผลัดใบ ป่าดิบแล้ง ป่าชายเลน สวนมะพร้าว และสวนมะพร้าวรกร้าง ซึ่งเนื้อที่เกาะพีพีมีประมาณ 9.408 ตารางกิโลเมตร และเนื้อที่ส่วนใหญ่ของเกาะเป็นสวนมะพร้าว 66 % ซึ่งเป็นส่วนที่ได้รับการเพิกถอนจากเขตอุทยานแห่งชาติ และในปัจจุบันมีชุมชนตั้งอยู่ภายใต้สวนมะพร้าวด้วย โดยประเภทป่าและเนื้อที่ของป่าแต่ละประเภทบนเกาะพีพีตอนแบ่งออกได้ดัง ตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 แสดงพื้นที่ป่าเกาะพีพี

ประเภทป่า	เนื้อที่		
	ตารางกิโลเมตร	ไร่	%
สวนมะพร้าว	3.825	2,390.625	40.66
ป่าผสมผลัดใบ	3.045	1,903.125	32.37
สวนมะพร้าวรกร้าง	1.0775	1,048.4375	17.83
ป่าดิบแล้ง	0.6656	415.625	7.07
ป่าชายเลน	0.195	121.8750	2.07
รวม	9.408	5,879.6850	100.00

ที่มา : แผนการจัดการอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่

2) ทรัพยากรน้ำ แบ่งออกได้เป็นดังนี้

2).1 น้ำผิวดิน ปริมาณน้ำท่ารายเดือนเฉลี่ยของเกาะพีพีมีประมาณ 5.125 ล้านลูกบาศก์เมตร หรือ 19.97 ลิตร / วินาที / ตารางกิโลเมตร (สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ : 2535) ปริมาณน้ำท่าของเกาะพีพีส่วนใหญ่จะไหลลงสู่ทะเลจนหมด เนื่องจากลักษณะภูมิประเทศของเกาะพีพีมีลักษณะแคบและชันทำให้การไหลของน้ำเป็นไปอย่างรวดเร็ว มีบางส่วนเพียงเล็กน้อยที่ซึมลงสู่ผิวดินรวมเป็นน้ำบาดาล ทำให้การใช้ประโยชน์จากน้ำท่าของเกาะพีพีมีน้อยมาก ดังนั้นในปี พ.ศ. 2535 กรมชลประทานจึงได้ก่อสร้างอ่างเก็บน้ำขนาดความจุ 25,000 ลูกบาศก์เมตร ในเนื้อที่ 32 ไร่ และทำบ่อพักน้ำสำหรับรองรับน้ำจากอ่างเก็บน้ำจำนวน 8 จุด ใช้งบประมาณจำนวน 18.36 ล้านบาท แต่ผลจากการดำเนินงานประสบปัญหาการเก็บกักน้ำ และปริมาณน้ำมีไม่เพียงพอ คือ กักเก็บน้ำได้ประมาณครึ่งหนึ่งของความจุและมีการรั่วซึม น้ำที่จัดเก็บมีการนำมาใช้ในกิจการโรงแรมที่มีขนาดใหญ่จำนวน 4 แห่งเท่านั้น ต่อมาในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. 2540 จึงได้มีการปรับปรุงอ่างเก็บกักน้ำโดยกรมชลประทานเพื่อให้สามารถเก็บกักน้ำได้ตามวัตถุประสงค์ แต่ก็สามารถเก็บกักน้ำได้เพียง 18,000 ลูกบาศก์เมตร หรือประมาณ 60 % ของที่กำหนดไว้ (สมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ : 2540)

สำหรับบ่อน้ำตื้นในปี 2535 ที่เกาะพีพีมีการขุดบ่อน้ำเพื่อใช้ในการอุปโภค ซึ่งเป็นแหล่งน้ำหลักที่ใช้ในกลุ่มธุรกิจโรงแรมขนาดเล็ก บังกะโล ร้านค้า และบ้านเรือน มีจำนวนประมาณ 40 บ่อ มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางของบ่อประมาณ 80-150 เซนติเมตร ความลึกประมาณ 3-5 เมตร ปัจจุบันมีการขุดบ่อน้ำตื้นเพิ่มขึ้นประมาณ 30 % หรือประมาณ 10-15 บ่อ บ่อน้ำตื้นที่อยู่บริเวณเชิงเขาจะมีปริมาณน้ำค่อนข้างน้อยแต่จะไม่ประสบปัญหาในด้านรสชาติของน้ำ คือน้ำค่อนข้างจะจืด ส่วนในบริเวณที่ราบของหาดต่าง ๆ จะมีปริมาณน้ำมากกว่าแต่รสชาติของน้ำจะกร่อยจนถึงเค็มทำให้ไม่เหมาะแก่การอุปโภค

2).2 น้ำใต้ดิน การขุดเจาะน้ำบาดาลของเกาะพีพีค่อนข้างทำได้ยาก เนื่องจากชั้นดินเป็นหินและปริมาณน้ำมีน้อยคือประมาณ 5-20 ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง น้ำจะมีความกระด้างค่อนข้างสูง การขุดเจาะน้ำบาดาลจะพบในกิจการที่พักเช่น บริเวณอ่าวโละดาลัมใกล้เชิงเขาทางทิศตะวันออกถูกขุดเจาะโดยพาววิลเลียน รีสอร์ท จำนวน 4 บ่อ ในระดับความลึกประมาณ 300-400 เมตร น้ำมีคุณภาพจืดแต่มีปัญหาว่ามีสีแดงซึ่งเป็นสีของสนิม และอีกบริเวณคือที่แหลมตงขุดเจาะโดย พีพี ปาล์มบีช รีสอร์ท มีจำนวน 2 บ่อ ระดับความลึก 21 เมตร และ 32 เมตร น้ำมีคุณภาพจืด มีความกระด้าง และมีหินปูนปะปน การใช้ประโยชน์ส่วนมากจะใช้ในการซักล้างเสื้อผ้า โดยจะต้องนำน้ำมาผ่านระบบการกรองทรายและ Racin โดยใส่สาร Mg , Ca นอกจากนี้ยังมีการนำมาผลิตเป็นน้ำแข็งอีกด้วยโดยการนำน้ำมาผ่านระบบ UV และเครื่องกรอง

2).3 น้ำซื้อ บางพื้นที่และบางช่วงฤดูจำเป็นจะต้องมีการซื้อน้ำจากจังหวัดกระบี่และภูเก็ตมาใช้ โดยมีราคาขายส่ง 15,000 บาท/ลำเรือที่มีขนาดความจุ 1,100 ลูกบาศก์เมตร สำหรับประชาชนมีการซื้อน้ำในราคาขายปลีกลูกบาศก์เมตรละ 120 บาท ส่วนนักท่องเที่ยวซื้อยี่ห้อดื่มบรรจุขวดขนาดความจุ 700 CC ราคาขวดละ 10-20 บาท (ตามราคาท้องตลาด) ปริมาณการซื้อน้ำในปี พ.ศ. 2534 มีจำนวน 58,000 ลูกบาศก์เมตร และในปี พ.ศ. 2540 ปริมาณการซื้อน้ำเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 60,000 ลูกบาศก์เมตร

3) สัตว์ป่า บนเกาะพีพีตอนนั้น มีสัตว์จำนวนมาก สัตว์ที่มีความสำคัญและมีความผูกพันกับชีวิตของชาวเกาะพีพี ในช่วงแรกคือ นกนางแอ่นกินรัง (Acrodramus Fuciphage) ชาวพีพีที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานบนเกาะพีพีช่วงแรก เข้ามาเพื่อเก็บรังนกขาย สัตว์ป่าที่สำคัญบนเกาะพีพีแบ่งออกได้เป็นดังนี้

3).1 สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม (Mammals) สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่พบได้ง่ายคือ ลิง (Macacasp) ซึ่งจะอยู่เป็นฝูงบริเวณป่าชายเลนที่ใกล้ภูเขาหินปูน เช่น บริเวณใกล้กับบังกะไลตัน ไทร ค่าง ค้างคาวหูขาว Mouse Deer และในอดีตเคยมีรายงานว่าในพื้นที่เกาะเคยมีหมูป่าอาศัยอยู่

3).2 นก (Birds) นกในพื้นที่เกาะพีพีมีจำนวนมากถึง 27 ชนิด เพราะสภาพพื้นที่และป่าที่แตกต่างกัน โดยมีนกท้องถิ่น 21 ชนิด และเป็นนกที่อพยพตามฤดูกาล 6 ชนิด บางชนิดเป็นนกที่หายาก เช่น นกขาปีไหน

3).3 สัตว์เลื้อยคลานและสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ ที่พบเห็นโดยทั่วไปคือ ตะกวด ส่วนสัตว์เลื้อยคลานอื่น ๆ ได้แก่ กิ้งก่าบินปีกสีส้ม งูเหลือม งูทะเล งูเขียวดอกหมาก และงูกะปะ ซึ่งงูเหล่านี้จะพบมากในช่วงฤดูฝน ส่วนงูเหลือมนั้นช่วงหลังมีการพบเห็นในบริเวณชุมชนบ่อยครั้ง แนวโน้มของสัตว์เลื้อยคลานมีแนวโน้มลดลง เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของที่พัก และนักท่องเที่ยวที่บริเวณที่อยู่อาศัยของสัตว์เลื้อยคลานเหล่านี้ ส่วนสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำที่พบเห็นทั่วไปคือ กบ เขียด ปาด และ อึ่งอ่าง

4) ปะการัง เนื่องจากเกาะพีพีและเกาะใกล้เคียงเป็นหมู่เกาะที่มีลักษณะสวยงามตามธรรมชาติมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวปะการังรอบเกาะต่างๆ เป็นที่รู้จักกันโดยแพร่หลาย แนวปะการังบริเวณรอบเกาะพีพีตอน พีพีเล เกาะยูง และเกาะไผ่งาม จะเป็นแนวปะการังน้ำลึกปานกลาง ซึ่งเป็นแนวปะการังที่สามารถก่อตัวลงถึงพื้นล่างที่ระดับความลึกประมาณ 8-15 เมตร ความใสของน้ำวัดได้ประมาณ 10-18 เมตร ทั้งนี้เป็นเพราะเป็นเกาะที่อยู่ใกล้แผ่นดินใหญ่และเป็นเกาะหินปูนที่มีการสึกกร่อนสลายเป็นสารแขวนลอยอยู่ในน้ำ และอีกประการหนึ่งบริเวณดังกล่าว

จะมีปริมาณแพลงค์ตอนพืชมากทำให้สีของน้ำทะเลมีสีเขียวตลอดปี จากการสำรวจของโครงการอาเซียน-ออสเตรเลีย เกี่ยวกับการแพร่กระจายของปะการังในพื้นที่เกาะพีพี พบว่า แต่ละพื้นที่จะมีการแบ่งออกเป็นโซนต่าง ๆ ดังนี้

4).1 แนวราบ (Reef Flat) เป็นปะการังแนวกว้างประมาณ 100 –300 เมตร ส่วนใหญ่จะอยู่ในพื้นที่ในอ่าวเป็นที่ราบ โดยพื้นที่นี้มักจะไหลพื้นน้ำเมื่อน้ำลงเต็มที่ ปะการังที่พบส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นก้อนเล็กเหมือนมีกิ่งสั้น ๆ จากการที่ตะกอนมักจะมีการสะสมตกตะกอนทับถมในบริเวณนี้ ทำให้ปะการังมีชีวิตรอดน้อย

4).2 แนวสันส่วนหน้า (Reef Edge) เป็นแนวปะการังที่ต่อจากแนวราบออกไปข้างนอก พื้นที่ส่วนนี้จะได้รับแรงปะทะจากคลื่นและปริมาณน้ำเมื่อน้ำลงเต็มที่ ปะการังส่วนใหญ่เป็นปะการังโขดขนาดใหญ่และแผ่นเบนราบแบบโต๊ะ

4).3 แนวลาดชัน (Reef Slope) เป็นส่วนที่ลาดลึกลงสู่ก้นทะเล พื้นที่จมน้ำตลอดเวลา ปะการังส่วนใหญ่เป็นกิ่งบอบบาง

สภาพปะการังบริเวณโดยรอบเกาะพีพีปัจจุบันได้ถูกทำลาย ทำให้ปริมาณลดลงจากเดิมเป็นจำนวนมาก ทั้งที่มีสาเหตุมาจากธรรมชาติและมนุษย์ โดยมีรายละเอียดความสมบูรณ์ของแนวปะการัง แบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ

- สภาพสมบูรณ์ดี
- สภาพสมบูรณ์ปานกลาง
- สภาพเสื่อมโทรมมาก

ลักษณะของปะการังในแต่ละเกาะมีดังนี้

1) แนวปะการังบริเวณเกาะพีพีตอน ในบริเวณนี้แนวปะการังได้มีการก่อตัวตลอดชายฝั่งตะวันออกทางด้านใต้บริเวณอ่าวตันไทร และทางด้านตะวันตกเฉพาะในอ่าวหยงกาเล็มและอ่าวโละลานา ส่วนชายฝั่งที่เหลือเป็นแนวโขดหินซึ่งมีปะการังในลักษณะเบาบาง

ชายฝั่งด้านตะวันออกของเกาะมีสภาพความสมบูรณ์ของแนวปะการังผันแปรเป็นระยะ ๆ ปริมาณปะการังที่มีชีวิตรอดในช่วง 20 – 75 % ในช่วงครึ่งแรกจากทางตอนเหนือลงมา มีลักษณะความลาดชันในระดับความลึกที่ 3-6 เมตร หรืออาจจะตื้นขึ้นโดยเฉพาะบริเวณตอนกลางของเกาะ ปะการังที่เด่นคือ *Porites lutea*, *P. nigrescens.*, และ *Millepora* ส่วนครึ่งกลางจนถึงหัวเกาะทางตอนใต้บริเวณแหลมพัง ความลึกของ Edge-Slope อยู่ระดับ 3-8 เมตร มีปะการังเด่นคือ *Formosa*, *Acropora* แบบแบนโต๊ะและ *P. lutea*

ในบริเวณอ่าวตันไทรนั้น จากปลายแหลมเข้ามาจนถึงกลางอ่าวด้านทิศตะวันออก สภาพ

ปะการังมีความเสื่อมโทรมมาก ปะการังมีชีวิตเพียง 5-15% โดยจะกระจายอยู่ที่พื้นราบลึก 2-3 เมตร ความชันลึก 3.8 เมตร ส่วนบริเวณที่มีปะการังสมบูรณ์ที่สุดของอ่าวตันไทรคือบริเวณกลางอ่าว ส่วนทางตอนใต้ของอ่าวแม้จะมีปะการังคุณภาพดี แต่มีพื้นที่ทรายเป็นสัดส่วนถึง 40% ส่วนอ่าวตันไทรทางทิศตะวันตก แนวปะการังยังคงมีสภาพดีอยู่ คือมีปะการังที่มีชีวิต 45-80 % มีส่วนของ edge-slope ความลึกประมาณ 3-9 เมตร ปะการังที่เด่นได้แก่ *P. lutea* *Synaraea ras* แบบกิ่ง *A formosa* และ *Motipora*

2) แนวปะการังบริเวณเกาะพีพีเล แนวปะการังในบริเวณนี้จะมีการก่อตัวอย่างหนาแน่นและเป็นพื้นที่กว้างเฉพาะในอ่าวมาหยาเท่านั้น ส่วนบริเวณอื่น ได้แก่ ชายฝั่งทางด้านทิศตะวันออกตั้งแต่อ่าวปิเละขึ้นไปทางตอนเหนือ ชายฝั่งทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และในอ่าวทางด้านทิศใต้ จะมีแนวปะการังที่ก่อตัวได้เช่นกันแต่จะมีลักษณะ Patch Reef ปะปนอยู่มากแนวปะการังดังกล่าวมีทั้งที่อยู่ในสภาพเสื่อมโทรมมากจนถึงสมบูรณ์ดี บริเวณที่เสื่อมโทรมมากจะอยู่ในบริเวณอ่าวมาหยา ซึ่งมีแนวปะการังที่มีชีวิตเพียง 10-35 % ในระดับความลึกที่ 5-8 เมตร ชนิดปะการังที่เด่นได้แก่ *Porites lutea*, *P. nigrescens.*, และ *Synaraea Rus* แบบกิ่ง ทางด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้จะพบแนวปะการังที่มีสภาพเสื่อมโทรมมากเช่นกัน มีแนวปะการังที่มีชีวิตเพียง 5 % โดยมีแนวปะการังที่ตายประมาณ 45-55 % ซึ่งส่วนใหญ่เป็นซากปะการังเขากวาง กระจายบนพื้นที่ที่มีระดับความลาดชันที่ 4-9 เมตร

พื้นที่ตั้งแต่อ่าวปิเละขึ้นไปทางทิศเหนือจนถึงเกือบสุดปลายเกาะ จะมีแนวปะการังทั้งในส่วนที่อยู่ในสภาพเสื่อมโทรมมากจนถึงสมบูรณ์ดี จุดที่มีสภาพดีจะอยู่ทางตอนเหนือของพื้นที่ ซึ่งจะมีปะการังที่มีชีวิตประมาณ 30-60 % และปะการังอ่อนประมาณ 10-15 % กระจายในระดับความลึก 8 เมตร ปะการังที่เด่นได้แก่ *Symphyllia*, *Diploastrea*, *Montipora* แบบแผ่น ส่วนปะการังอ่อน ได้แก่ *Lobophytum*, *Sarcophyton* และ *Sinularia* และมีกัลปังหา *Melitheia* ขึ้นตามบริเวณโขดหินมากพอสมควร ส่วนพื้นที่ทางด้านทิศใต้จะมีแนวปะการังที่มีชีวิตลดลงกล่าวคือจะมีประมาณ 5-15 % ส่วนปะการังที่ตายมักพบเป็นซากปะการังเขากวาง

ในอ่าวทางตอนใต้สุดของเกาะจะมี Patch Reef ที่อยู่ในสภาพดีปานกลางจนถึงระดับดี คือมีปริมาณปะการังที่มีชีวิต ประมาณ 20-30 % ชนิดที่พบมากที่สุดได้แก่ *Lobophyllia*, *Goniopora*, *Heliopora*, *Synaraea Rus* แบบกิ่ง และ *Montipora* แบบแผ่น โดยกระจายอยู่ที่ระดับความลึก 6-8 เมตร

ชายฝั่งที่เหลือนอกเหนือจากแนวปะการังข้างต้นแล้วจะพบแนวโขดหินที่มีปะการังขึ้นอยู่อย่างหนาแน่นมากน้อยแตกต่างกันออกไปในแต่ละจุด โดยจุดที่น่าสนใจคือบริเวณทางตอนเหนือ

เนื้อของเกาะ ซึ่งจะมีแนวปะการังที่มีชีวิตปกคลุมประมาณ 15-50 % และปะการังอ่อนอีกในปริมาณที่เท่า ๆ กัน ส่วนปะการังที่ตายแล้วจะมีอยู่น้อยมาก

ชายฝั่งโขดหินทั้งในส่วนที่อยู่เหนือและใต้อ่าวมาหยาจะมีแนวปะการังขึ้นปกคลุมน้อยมาก แต่มีแนวปะการังอ่อน ขึ้นปกคลุมพอสมควร

ชายฝั่งทางด้านตะวันออกตั้งแต่ปากอ่าวปีละลงมาทางตอนใต้มีลักษณะเป็นหน้าผาชัน สลับกับฝั่งที่เป็นขั้น (Terrace) ความหนาแน่นของปะการังที่ขึ้นปกคลุมหินค่อนข้างจะผันแปรไปในแต่ละจุด มีปริมาณปะการังที่มีชีวิตประมาณ 5-45 % ในบริเวณผนังหน้าผาจะพบหอยมือหมี (Lopha sp.) ปะการัง Tubastrea และกัลปังหา

3) แนวปะการังบริเวณเกาะยung ในบริเวณนี้ปะการังจะก่อตัวเกือบตลอดฝั่งตะวันออก ยกเว้นจุดตอนปลายเกาะทางตอนใต้ ซึ่งจะเป็นแนวโขดหินที่มีปะการังที่มีชีวิตประมาณ 25 % ส่วนทางด้านตอนใต้จะพบปะการังที่มีชีวิตประมาณ 40 % ในระดับความลึกที่ 3-7 เมตร ถัดขึ้นไปทางตอนเหนือจนถึงหัวเกาะจะพบแนวปะการังที่มีชีวิตประมาณ 65-75 % ตอนเหนือสุดของเกาะจะเป็นหน้าผาโขดหินแต่จะมีปะการังที่มีชีวิตปกคลุมถึง 70 % สำหรับทางด้านตะวันตกจะเป็นแนวโขดหินโดยตลอดแต่จะมีแนวปะการังที่มีสภาพดี ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นปะการังที่มีชีวิต บริเวณที่พบปะการังมากที่สุดคือ บริเวณชอกอ่าว

4) แนวปะการังบริเวณเกาะไผ่ ปะการังในบริเวณนี้จะก่อตัวโดยรอบเกาะ เป็นแนวพื้นที่บริเวณกว้าง คือ ทางด้านทิศตะวันตกและทิศใต้ สภาพปะการังจะแปรเปลี่ยนแตกต่างกันไปในแต่ละจุดย่อย ในบางจุดจะเป็นลักษณะ Patch Reef เช่น บริเวณตอนหัวเกาะทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นจุดที่มีพื้นทรายปะปนอยู่ถึง 70 % จุดนี้จะพบปะการังที่มีชีวิตประมาณ 20 % ที่ระดับความลึก 3 เมตร และบริเวณหัวโค้งด้านตะวันตกเฉียงเหนือมีพื้นทรายประมาณ 40-50 % ที่ระดับความลึกประมาณ 5 เมตร

ทางตอนเหนือของเกาะจะพบปะการังที่มีชีวิตประมาณ 60-70 % กระจายอยู่ในระดับความลึกที่ 4-5 เมตร ถัดมาผ่านหัวโค้งทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือและขนานฝั่งทางทิศตะวันตกจนถึงตอนใต้ จะพบปะการังที่มีชีวิตประมาณ 5-85 % ในระดับความลึกที่ 6-8 เมตร ส่วนปะการังที่ตายแล้วจะกระจายตัวเป็นบริเวณกว้าง ในบางส่วนทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้จะพบปะการังที่ยังมีชีวิตกำลังถูกปกคลุมด้วยสาหร่าย ซึ่งลักษณะเช่นนี้อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ปะการังค่อย ๆ ตายมากขึ้น ส่วนในจุดที่มีสภาพดีนั้น จะพบปะการังที่มีชีวิตประมาณ 85 % ในระดับความลึกที่ 8 เมตร

ทางตอนใต้สุดของเกาะเป็นบริเวณที่พบแนวปะการังที่มีสภาพดี มีแนวปะการังที่มีชีวิตประมาณ 65-70 % ในระดับความลึกที่ 4-7 เมตร ถัดขึ้นไปทางด้านทิศตะวันออกจะพบปะการังที่มีชีวิตประมาณ 45-50 % ในระดับความลึกที่ 2-3 เมตร

ปัญหาการทำลายสภาพแนวปะการังของเกาะพีพี

จากการสำรวจของหลายหน่วยงานพบว่าในปัจจุบันนี้สภาพแนวปะการังได้ถูกทำลายลงอย่างรวดเร็ว โดยมีสาเหตุหลายประการดังนี้

1) เกิดจากการทำลายโดยธรรมชาติ ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความทรมานของแนวปะการังทั้งในลักษณะที่เป็นบริเวณกว้างและเป็นจุด ซึ่งมีสาเหตุหลัก ๆ ได้แก่

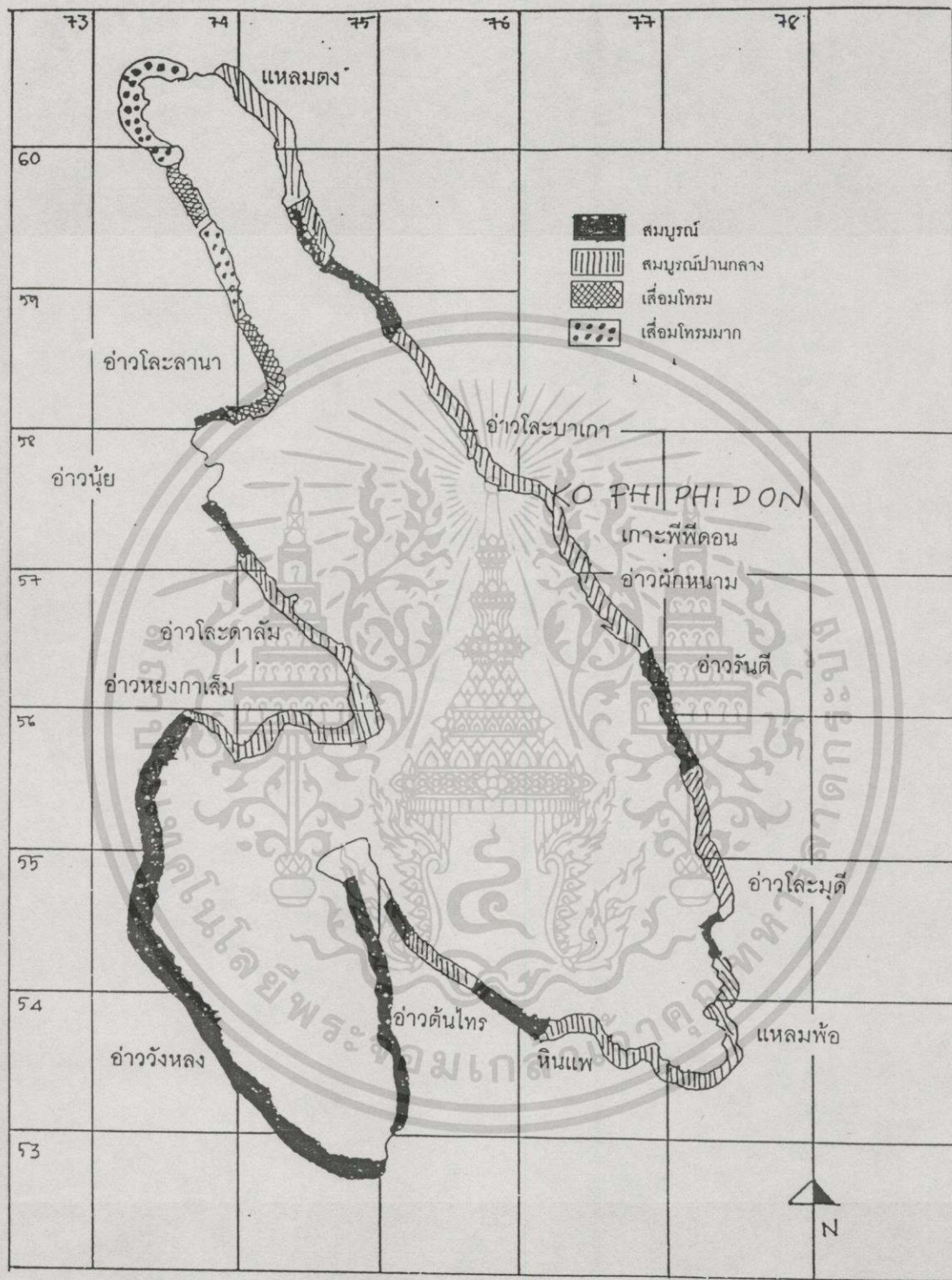
1).1 การระบาดของปลาดาวหนาม ซึ่งจะรวมกันเป็นกลุ่มอย่างหนาแน่น ปลาดาวหนามจะกินปะการังเป็นอาหารและจะค่อย ๆ เคลื่อนย้ายไปเรื่อย ๆ

1).2 การเกิดสภาวะของอุณหภูมิของน้ำทะเลที่สูงขึ้นอย่างผิดปกติ

2) เกิดจากการทำลายของมนุษย์ ซึ่งนับเป็นปัญหาที่ใหญ่และควรที่จะต้องมีการหาแนวทางป้องกัน โดยมีสาเหตุมาจาก

2).1 กิจกรรมการทำประมง ได้แก่ การระเบิดปลาในบริเวณที่มีแนวปะการัง ทำให้ปะการังอ่อนและกัลปังหาในบริเวณดังกล่าวถูกทำลาย

2).2 กิจกรรมการท่องเที่ยว นับเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะในปัจจุบันการส่งเสริมการท่องเที่ยวจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีอย่างแพร่หลาย สำหรับกิจกรรมที่สำคัญที่มีส่วนในการทำลายแนวปะการังได้แก่ การทิ้งสมอเรือ การเหยียบย่ำโดยตีนกบของนักท่องเที่ยวในขณะที่ย่ำน้ำดูปะการัง การเกิดคราบน้ำมันจากเรือท่องเที่ยว การทิ้งขยะมูลฝอย

ภาพที่ 4.3 แผนที่แสดงคุณภาพของแนวปะการังของเกาะพีพีดอน มาตรฐาน 1:40,000

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.5 ลักษณะประชากร

ในปี พ.ศ. 2543 เกาะพีพีที่มีจำนวนประชากรรวมทั้งสิ้น 2,427 โดยแบ่งเป็นประชากรที่อาศัยอยู่ในเป็น 2 หมู่บ้านดังนี้

1) หมู่ 7 บ้านเกาะพีพีที่มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 1,697 เป็นชาย 870 คน หญิง 824 คน ประชากรส่วนใหญ่อพยพมาจากจังหวัดใกล้เคียงได้แก่ จังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต เพื่อมาประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

2) หมู่ที่ 8 บ้านแหลมตง มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 730 คน เป็นชาย 414 คน หญิง 316 คน ประชากรที่อยู่อาศัยในบริเวณนี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มชาวเล และกลุ่มชาวบ้านที่อพยพมาจากจังหวัดใกล้เคียง เช่น พังงา ภูเก็ต และกระบี่ โดยชาวเลที่อาศัยอยู่ในพื้นที่หมู่ที่ 8 บ้านแหลมตง เป็นชาวเลกลุ่มอุรักลาไวย์ (Uraklawei) ซึ่งเป็นกลุ่มชาวเลที่ตั้งถิ่นฐานบนเกาะลิหะห์ บนหาดราไวย์ แหลมหลา บ้านเหนือ และบ้านสะพาน จังหวัดภูเก็ต เกาะจำ เกาะปู เกาะโหลง เกาะพีพี เกาะสันตาใหญ่ จังหวัดกระบี่ เกาะราวี เกาะหลีเป๊ะ จังหวัดสตูล ชาวเลกลุ่มนี้ใช้ภาษาอุรักลาไวย์เป็นภาษาพูด ชาวเลในเกาะพีพีที่มีจำนวนประมาณ 18 ครัวเรือน ตั้งถิ่นฐานทางด้านทิศเหนือของเกาะบริเวณแหลมตงเป็นกลุ่มที่อพยพมาจากเกาะหลีเป๊ะ อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะตะรุเตา จังหวัดสตูล เมื่อ พ.ศ. 2520 มีนิสัยชอบอพยพไปตามหมู่เกาะต่าง ๆ

โครงสร้างประชากรของเกาะพีพี ในปี 2543 พบว่าอัตราการเกิดสูงถึงร้อยละ 5.9 อัตราการตายร้อยละ 1.58 ซึ่งอาจเป็นผลมาจากในพื้นที่ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิมไม่มีการคุมกำเนิด อัตราการเพิ่มของประชากรของเกาะพีพีพบว่ามีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากการอพยพของประชากรจากบริเวณใกล้เคียงเข้าไปทำงานในพื้นที่ ซึ่งประชากรกลุ่มนี้เป็นประชากรที่ไม่มีหลักฐานทางทะเบียนราษฎร

ตารางที่ 4.11 แสดงประชากรของเกาะพีพี ปี พ.ศ. 2543

หมู่ที่	พื้นที่ (ตร.กม.)	ชาย	หญิง	รวม	ความหนาแน่น คน/ตร.กม.
7	4.16	870	824	1,697	408
8	2.8	414	316	730	261
รวมพื้นที่ศึกษา	6.96	1,284	1,140	2,427	349

ที่มา : อำเภอเมืองกระบี่

ประชากรที่อพยพเข้ามาในพื้นที่เกาะพีพีส่วนใหญ่จะประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ทั้งในรูปของเจ้าของกิจการ ลูกจ้าง และผู้ประกอบการร้านค้า โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้าน ทะเบียนแต่จะเป็นการเดินทางเข้ามาอาศัยแบบชั่วคราว พื้นที่ที่มีการอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานมากที่สุดคือบริเวณอ่าวตันไทร จากการสำรวจของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย ได้ประมาณว่าใน พ.ศ. 2535 มีประชากรอพยพเข้ามาทำงานในพื้นที่มีประมาณ 3,000 คน โดยแบ่งออกเป็นคนงานในกิจกรรมต่าง ๆ ไม่นับรวมประชากรท้องถิ่น จำนวน 1,400 คน ลูกจ้าง ในกิจกรรมการบริการที่พัก จำนวน 800 คน ลูกจ้างร้านค้า จำนวน 240 คน และคนงานก่อสร้าง จำนวน 360 คน จำนวนประชากรเหล่านี้จะมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาตามบรรยากาศ และฤดูกาลการท่องเที่ยว

ความหนาแน่นของประชากรในพื้นที่เกาะพีพีที่มีความสัมพันธ์กับสภาพภูมิประเทศ เนื่องจากเกาะพีพีมีพื้นที่ราบและแหล่งน้ำจำกัดจึงทำให้การตั้งถิ่นฐานของชุมชนส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่บริเวณที่ราบชายฝั่งต่าง ๆ โดยมีชุมชนที่สำคัญคือ ชุมชนบริเวณอ่าวตันไทร อ่าวโลดาลัย อ่าวบ่อหิน เรื่อยไปจนถึงหาดยาวและบริเวณหมู่ที่ 8 คือ บริเวณแหลมตง และอ่าวโละบาเกา โละมูดี บริเวณที่มีความหนาแน่นของประชากรสูงสุดคือ บริเวณชุมชนอ่าวตันไทร มีความหนาแน่นของประชากรประมาณ 726 คนต่อตารางกิโลเมตร (ที่มา : ข้อมูลประกอบการพิจารณา การจัดตั้ง สุขาภิบาลเกาะพีพี อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่)

4.2.6 ลักษณะทางเศรษฐกิจ

โครงสร้างทางเศรษฐกิจของเกาะพีพีขึ้นอยู่กับการท่องเที่ยวเป็นหลัก รองลงมาได้แก่ การทำประมงและการเกษตร จากสภาพพื้นที่ของเกาะพีพีที่มีความสวยงามประกอบกับการเป็นจุด ศูนย์กลางทางการท่องเที่ยวของหมู่เกาะใกล้เคียง ทำให้ธุรกิจต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในพื้นที่ เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก จากการสำรวจของอำเภอเมืองกระบี่พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ของเกาะพีพีมีอาชีพรับจ้างเกี่ยวกับการท่องเที่ยวร้อยละ 44.35 และรองลงมาคือค้าขายและประมง โดยคิดเป็นร้อยละ 32.25 และ 15.72 ตามลำดับ การเปลี่ยนแปลงอาชีพที่สำคัญของชาวบ้านบนเกาะพีพี คือการเปลี่ยนแปลงจากอาชีพประมงซึ่งแต่เดิมเป็นอาชีพหลักมาเป็นอาชีพที่เกี่ยวกับการรับจ้างใน กิจกรรมการท่องเที่ยว เช่น การขับเรือหางยาวรับจ้าง เป็นต้น เมื่อเปรียบเทียบโครงสร้างทางอาชีพ ของชาวบ้านบนเกาะพีพีพบว่าก่อนที่การท่องเที่ยวจะเข้ามาใน พื้นที่อย่างเต็มรูปแบบ จะพบว่า ชาวบ้านประกอบอาชีพประมงมากที่สุด รองลงมาคือการค้ารับจ้างทั่วไป โดยจากการเปรียบเทียบตารางการเปลี่ยนแปลงอาชีพของชาวบ้านพบว่าอาชีพการประมงลดลง ร้อยละ 39.48 อาชีพการทำ

การเกษตร ลดลงร้อยละ 6.14 ในขณะที่อาชีพค้าขายและการรับจ้างทั่วไปเพิ่มขึ้นร้อยละ 32.25 และ 20.25 ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 แสดงโครงสร้างทางอาชีพของประชาชน

อาชีพ	พ.ศ. 2533 (%)	พ.ศ. 2538 (%)	การเปลี่ยนแปลง
การประมง	55.2	15.72	-39.48
การเกษตร	13.8	7.66	-6.14
ค้าขาย	-	32.25	+32.25
รับจ้างทั่วไป	24.1	44.35	+20.25
อื่น ๆ	6.9	-	6.9

ที่มา : แผนการจัดการอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา หมู่เกาะพีพี

รายได้เฉลี่ยของคนบนเกาะอยู่ในระดับ 36,880 บาทต่อปี ในขณะที่ พ.ศ. 2537 รายได้เฉลี่ยของประชากรท้องถิ่นมีรายได้เฉลี่ยถึง 145 บาท/วัน/คน หรือคิดเป็น 52,925 บาทต่อปี โดยมีอัตราการเพิ่มรายได้ต่อปี ร้อยละ 21 ซึ่งนับว่าเป็นอัตราที่สูงมาก อันเป็นผลเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงอาชีพในพื้นที่จากเดิมที่ประกอบอาชีพทางด้านประมงและการเกษตรที่เริ่มลดบทบาทลงมาเป็นอาชีพทางด้านการท่องเที่ยวแทน

อาชีพด้านพาณิชยกรรมและการบริการในพื้นที่เกาะพีพีเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์หลักในอันที่จะตอบสนองความต้องการของการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ จากการสำรวจของอำเภอเมืองกระบี่พบว่าในชุมชนของเกาะพีพีมีสถานบริการทั้งสิ้นมากกว่า 120 แห่ง มีธุรกิจโรงแรม เกสเฮาส์ 25 แห่ง สามารถรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวได้ประมาณ 1,000 คน ซึ่งทำให้ภายในชุมชนมีสภาพเศรษฐกิจอยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก สามารถทำรายได้ให้กับจังหวัดกระบี่ได้ปีละ 540 ล้านบาท

ความสวยงามของทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่เกาะพีพีทั้งบนบกและในทะเลเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ทำให้อุปทานทางการท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในช่วงหลายปีที่ผ่านมา การท่องเที่ยวได้ดึงดูดนักธุรกิจและนักลงทุนที่ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาในพื้นที่มากขึ้น โดยกลุ่มนักธุรกิจที่เข้ามาประกอบกิจกรรมในพื้นที่ส่วนมากจะเป็นผู้ที่ทำธุรกิจอื่นอยู่ก่อนแล้ว จึงเข้ามาลงทุนส่วนมากเป็นการร่วมลงทุนในกลุ่มญาติพี่น้อง การดำเนินธุรกิจในพื้นที่ที่สำคัญจะกระจุกตัวอยู่ในบริเวณชุมชนอ่าวตันไทรโดยเฉพาะธุรกิจเกี่ยวกับการบริการการท่องเที่ยว ส่วนธุรกิจเกี่ยวกับการบริการที่พักจะกระจายตัวอยู่ตามบริเวณต่างๆ ของเกาะ

ประเภทของธุรกิจของเกาะพีพี สามารถแบ่งออกได้เป็นดังนี้

1) ธุรกิจเกี่ยวกับที่พักนักท่องเที่ยว บนเกาะพีพีมีที่พักนักท่องเที่ยวจำนวน 32 แห่ง โดยแบ่งเป็นโรงแรม และบังกะโล จำนวน 26 แห่ง และเกสเฮาส์ จำนวน 6 แห่ง ที่พักทั้งหมดเป็นธุรกิจที่มีการจดทะเบียนขออนุญาตดำเนินกิจการโรงแรมในปี 2537 จำนวน 23 แห่ง ส่วนที่เหลือเป็นธุรกิจที่ไม่ได้ขออนุญาตในการประกอบการ (ที่มา:บัญชีรายชื่อโรงแรมที่ขออนุญาตเปิดดำเนินกิจการโรงแรมประจำปี 2537 เขตอำเภอเมือง กระบี่) กลุ่มธุรกิจที่พักนักท่องเที่ยวสามารถแบ่งตามจำนวนห้องพักพบว่าห้องพักส่วนใหญ่จะมีขนาดไม่เกิน 80 ห้อง ราคาห้องพักจะขึ้นอยู่กับฤดูกาลท่องเที่ยว กล่าวคือถ้าหากเป็นฤดูกาลท่องเที่ยวจะมีราคาแพงกว่าช่วงฤดูกาลปกติ การลงทุนในกิจการที่พักนักท่องเที่ยวผู้ประกอบการจะมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มคนในพื้นที่และกลุ่มคนนอกพื้นที่ กลุ่มคนในพื้นที่มักประกอบกิจการที่พักขนาดเล็กและเป็นการดำเนินธุรกิจแบบครอบครัว ทำกิจการในพื้นที่ของตนเองซึ่งในอดีตผู้ประกอบการในกิจการขนาดเล็กกลุ่มนี้มีจำนวนมากแต่ต่อมาได้ลดจำนวนลงเนื่องจากขาดทักษะและความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับธุรกิจที่พักจึงขายหรือให้เช่ากิจการให้กับบุคคลภายนอกพื้นที่ซึ่งมักจะเป็นนักธุรกิจจากพื้นที่ใกล้เคียง เช่น จังหวัดภูเก็ต กระบี่ และมักจะเป็นนักธุรกิจที่ประกอบธุรกิจหลายประเภทในพื้นที่ สำหรับการกระจุกตัวของธุรกิจประเภทนี้จะพบว่าส่วนมากจะตั้งอยู่ตามชายหาดที่มีความลาดชันไม่มากนักมีความสะดวกในการเข้าถึง เช่น บริเวณแหลมตงซึ่งเป็นที่พักที่มีราคาสูง บริเวณอ่าวตันไทรซึ่งเป็นที่ตั้งของที่พักราคาปานกลาง – ต่ำ ส่วนที่พักที่มีราคาถูกจะตั้งอยู่ในบริเวณพื้นที่อ่าวบ่อหินและหาดยาว

2) ธุรกิจร้านค้า / ร้านอาหารและบริการอื่น ๆ ส่วนใหญ่จะกระจุกตัวอยู่บริเวณชุมชนอ่าวตันไทร โดยร้านค้า / กิจกรรมทางเศรษฐกิจมากกว่า 90 % ของพื้นที่จะอยู่ในบริเวณถนนสายหลักของชุมชน ผู้ประกอบการมักจะเป็นผู้ประกอบการรายย่อยที่เดินทางเข้ามาเช่าหรือเช่าซื้อสถานที่เพื่อเปิดกิจการ สำหรับธุรกิจที่พบมากที่สุดคือร้านอาหารซึ่งส่วนใหญ่เป็นร้านอาหารทะเล รองลงมาคือธุรกิจทัวร์ ธุรกิจขายเสื้อผ้าและของที่ระลึก ธุรกิจดำน้ำ ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทนี้จะมีทั้งคนไทยซึ่งเป็นคนนอกพื้นที่เกาะพีพีและชาวต่างชาติที่เข้ามาประกอบธุรกิจเฉพาะด้าน เช่น เป็นครูสอนดำน้ำ สอนป็นเขา โดยส่วนใหญ่จะเข้ามาอยู่ไม่นาน

3) ธุรกิจเกี่ยวกับการเดินเรือ ในพื้นที่เกาะพีพีสามารถแบ่งประเภทของธุรกิจเดินเรือออกเป็นประเภทดังนี้

3).1 เรือรับส่งนักท่องเที่ยว เรือโดยสาร ซึ่งมีบริษัทใหญ่ 3 บริษัท ได้แก่ บริษัท P.P. Family เป็นบริษัทที่บริการเดินเรือระหว่างจังหวัดกระบี่ – เกาะพีพี กลุ่มบริษัทส่งเสริมและ บริษัท

P.P. Cabana บริการเดินเรือระหว่างจังหวัดกระบี่ – เกาะพีพี และจังหวัดภูเก็ต – เกาะพีพี นอกจากนี้ยังมีเรือรับส่งผู้โดยสารรายย่อยอีกจำนวนหนึ่ง

3.2 เรือหางยาวรับส่งนักท่องเที่ยวในพื้นที่ ผู้ประกอบการเรือหางยาวส่วนใหญ่จะเป็นคนในพื้นที่หรือคนที่อยู่ในหมู่เกาะใกล้เคียง

3.3 เรือทัวร์สำหรับนักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เป็นเรือที่เดินทางมาจากจังหวัดภูเก็ต นักท่องเที่ยวที่ใช้บริการจะเป็นนักท่องเที่ยวประเภทไปเช้าเย็นกลับ (One – Day Tour)

3.4 เรือรับจ้างบริการนักท่องเที่ยว จะเป็นเรือแบบสปอร์ตที่รับจ้างนำนักท่องเที่ยวไปดำน้ำหรือเที่ยวรอบเกาะ นอกจากนี้ยังมีเรือประเภทเรือลากอ้อม เรือลากกล้วย เรือท้องกระจก

การประกอบการธุรกิจบนเกาะพีพีส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มธุรกิจเกี่ยวกับโรงแรม / ที่พักนักท่องเที่ยว ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งรายได้หลักของพื้นที่ นอกจากนี้กลุ่มธุรกิจรายย่อยก็เป็นธุรกิจที่สำคัญในการดำเนินกลไกหลักทางเศรษฐกิจของพื้นที่ มีการคาดการณ์ว่าธุรกิจทุกประเภทของเกาะพีพีสามารถทำรายได้เข้าสู่จังหวัดเป็นจำนวนมาก โดยมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่เฉลี่ยประมาณ 3,000 คน/วัน (รายงานความเหมาะสมทางผังเมืองเพื่อประกอบการจัดตั้งสุขาภิบาลเกาะพีพี)

4.2.7 สภาพชุมชนปัจจุบัน

ลักษณะประชากรของเกาะพีพี แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ

1) ประชากรแท้จริงในพื้นที่ ซึ่งเป็นคนดั้งเดิมในพื้นที่ หรือเป็นประชากรในทะเบียน ซึ่งในปี พ.ศ. 2536 มีประชากรในทะเบียน 841 คนและปี 2538 มีประชากรในทะเบียน จำนวน 1,842 คน

2) ประชากรแฝงซึ่งเป็นประชากรที่อพยพเข้ามาในพื้นที่ในช่วงฤดูการท่องเที่ยว และอพยพกลับถิ่นฐานเดิมเมื่อหมดฤดูการท่องเที่ยว ประชากรส่วนนี้จะมีจำนวนมากกว่าประชากรจริงในพื้นที่เกือบ 3 เท่า จากการศึกษาของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย คาดว่าประชากรแฝงในพื้นที่เกาะพีพีมีจำนวนประมาณ 3,000 คน นอกจากประชากรแฝงแล้ว ลักษณะกลุ่มที่เข้ามาอาศัยในพื้นที่เกาะในบางช่วงฤดู เช่น ชาวประมงที่เดินทางมาทำการประมงบริเวณรอบเกาะในช่วงที่มีการปิดอ่าว ในฤดูวางไข่ของสัตว์น้ำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาชีพและรายได้ของประชากรเกาะพีพี ส่วนใหญ่ประชากรของเกาะพีพีประกอบอาชีพทางการบริการในกิจกรรมการท่องเที่ยว รองลงมาคือการทำประมง กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่โดดเด่นในพื้นที่คือ การบริการที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว การค้าขายสินค้าต่าง ๆ ให้กับนักท่องเที่ยว สำหรับรูปแบบการลงทุนด้านการบริการที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะพีพีพบว่า ในบางกลุ่มมีการสร้างในลักษณะของโครงข่ายการบริการ กล่าวคือมีเจ้าของกิจการเพียงกลุ่มคนกลุ่มเดียวแต่มีที่พักกระจายอยู่ในพื้นที่ต่าง ๆ หลายแห่ง กลุ่มนายทุนขนาดใหญ่ส่วนใหญ่เป็นคนนอกพื้นที่ที่เข้ามาลงทุน ส่วนกลุ่มคนในพื้นที่ได้มีการปรับสภาพการประกอบอาชีพให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงโดยการผันตนเองมาเป็นนายทุนรายย่อยที่ลงทุนในกิจการที่พักจำนวนไม่มากนัก แต่ผู้ประกอบการขนาดเล็กก็จะประสบปัญหาและข้อจำกัดของการก่อสร้างที่พักกล่าวคือถ้าหากที่พักมีขนาดเกิน 80 ห้องผู้ประกอบการจะต้องมีการศึกษาและประเมินผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีจำนวนและความสำคัญรองลงมาคือ กิจกรรมการบริการนักท่องเที่ยว ซึ่งมีทั้งรูปแบบของทัวร์บริการนำเที่ยว ตลอดจนร้านอาหารบริการนักท่องเที่ยว ระบบโครงสร้างทางเศรษฐกิจของชุมชนมีความเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาพักแรมในพื้นที่มากกว่ากลุ่มที่เข้ามาในพื้นที่เพียงวันเดียวกลับ

ลักษณะทางวัฒนธรรม ชาวเกาะพีพีดั้งเดิมมีวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นวัฒนธรรมของชาวไทยมุสลิมที่มีการปฏิบัติตามแบบอย่างทางศาสนาอย่างเคร่งครัด แต่ในปัจจุบันลักษณะดังกล่าวข้างต้นได้ลดบทบาทลงในสังคมของกลุ่มคนรุ่นใหม่ ค่านิยมใหม่ ๆ ที่หลั่งไหลเข้ามาพร้อมกับนักท่องเที่ยวได้ทำลายระบบของสังคมและวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชนลง ในปัจจุบันจะพบว่ามีน้อยคนนักซึ่งเป็นกลุ่มคนพื้นบ้านที่ยังคงปฏิบัติตามความเชื่อดั้งเดิม เช่น เมื่อถึงวันร่ายยา (ซึ่งเป็นวันทำพิธีกรรมทางศาสนา) คนบนเกาะที่เป็นชาวมุสลิมก็จะปฏิบัติพิธีกรรมที่มีสยิดบนเกาะ

ในกลุ่มของคนต่างถิ่นที่เข้าไปในพื้นที่ที่นอกเหนือชาวมุสลิมแล้ว พิธีกรรมทางศาสนาหรือวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มของตนจะไม่ปรากฏเด่นชัด แต่ลักษณะของค่านิยมงานเลี้ยงแบบตะวันตกจะเข้ามาในพื้นที่โดยมีการยึดเอาพื้นที่ของโรงเรียนจัดงานรื่นเริงแบบตะวันตก เช่น งานเทศกาลวันวาเลนไทน์งาน Fullmoon Party ประจำเกาะแทนงานประเพณีท้องถิ่นที่ไม่ค่อยได้รับความสนใจมากนัก

ลักษณะทางสังคมวัฒนธรรมของเกาะในปัจจุบันจึงออกมาในรูปของวัฒนธรรมเพื่อการค้าและผลประโยชน์เป็นหลัก วัฒนธรรมที่เป็นรากเหง้าดั้งเดิมของพื้นที่กำลังถูกกลืนไปกับกระแสนิยมใหม่ที่เข้ามาพร้อมกลุ่มคนจากต่างถิ่น นักลงทุน และนักท่องเที่ยวผู้นำรายได้อันมหาศาลสู่พื้นที่

ระบบความสัมพันธ์ภายในชุมชน แต่ละช่วงปีมีความขาดหายเชื่อมโยงกัน บางกลุ่มใช้เวลาอยู่ในพื้นที่ในระยะเวลาสั้น ๆ บางกลุ่มก็อยู่ในพื้นที่เป็นระยะเวลานาน ดังนั้นความสัมพันธ์ในชุมชนที่มีต่อกันจึงลดน้อยลง ทำให้ความเป็นปึกแผ่น จิตสำนึกในการเป็นคนของพื้นที่มีน้อย สิ่งที่ทำให้กลุ่มคนเหล่านี้อยู่ในพื้นที่ได้ในช่วงนั้น ๆ คือ ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยว หรือ จากทรัพยากรในพื้นที่ ซึ่งเหตุข้างต้นเป็นเหตุหนึ่งส่งผลต่อรูปแบบและสภาพของชุมชนที่เป็นข้อจำกัดในการแก้ไขปัญหาหรือการพัฒนาพื้นที่เกาะให้เกิดประโยชน์ร่วมกันทุกฝ่าย

เกาะพีพีมีลักษณะสังคมที่นับได้ว่ามีพื้นฐานทางสังคมน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่อื่น เช่น เกาะสมุย กลุ่มคนในพื้นที่ที่แท้จริงอาศัยอยู่บนเกาะไม่เกิน 2 ชั่วโมงคน ความผูกพันต่อพื้นที่ การมีจิตสำนึกสำนึกร่วมกันของชาวบ้านมีน้อย กลุ่มคนในพื้นที่ที่มีความภูมิใจในทรัพยากรธรรมชาติมากกว่าจะเป็นชุมชนของตนเอง การติดต่อความร่วมมือและความสัมพันธ์ในชุมชนจะออกมาในแง่ลบ กลุ่มคนที่เข้ามาอยู่ในพื้นที่จะแบ่งแยกออกเป็นกลุ่ม ๆ อย่างชัดเจนความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มมีน้อย การอยู่ในพื้นที่มุ่งแต่ผลตอบแทนทางธุรกิจเป็นหลัก เมื่อมีโอกาสมาถึงกลุ่มคนในพื้นที่ที่อยู่ในพื้นที่แต่ละช่วงปีพบว่า กลุ่มคนต่าง ๆ ที่อยู่ในพื้นที่มีระยะเวลาลักษณะทางสังคม ภายภาพปัญหาในพื้นที่แต่ละช่วงปีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.13 แสดงการอยู่อาศัยในพื้นที่เกาะของกลุ่มคนต่าง ๆ ในรอบปี

ช่วง เวลา เดือน	กลุ่มคน	เศรษฐกิจ	สังคม	ปัญหา
1	1,2,3,4,5	- เป็นช่วงเศรษฐกิจในพื้นที่	- กลุ่มคนหลากหลายมี	- ความขัดแย้งในการ
2	1,2,3,4,5	คึกคัก เป็นช่วงฤดูการท่องเที่ยว	การแข่งขันในการ	ใช้ทรัพยากร
3	1,2,3,4,5	ท่องเที่ยว และการประมง	ประกอบอาชีพ มีกลุ่ม	- การแข่งขันในการ
4	1,2,3,4,5	- ในพื้นที่ยังคงมีนัก	คนมากหน้าหลายตา	ประกอบอาชีพ
5	1,3,4,5	ท่องเที่ยวไทย	ในพื้นที่	- สังคมมีกลุ่มคนหลากหลาย
6	1,3,4,5	- เป็นช่วงไม่มีนักท่องเที่ยว	- นักท่องเที่ยวเริ่มหาย	ไม่มีการควบคุม
7	1,4	- ผู้ประกอบการและลูกจ้าง	- เศรษฐกิจไม่ค่อยดี ก่อ	- กลุ่มวัยรุ่นไม่มีเงินเที่ยว
8	1,4	รายย่อยกลับบ้าน หรือ	ให้เกิดปัญหาลักขโมย	เธอ/ชื้อยาเสพติด เกิด
9	1,4	โยกย้ายที่ทำกินชั่วคราว	ขึ้นในพื้นที่ กลุ่มคนใน	การลักขโมย
10	1,4		พื้นที่มีเฉพาะชาวบ้าน และผู้ประกอบการ ขนาดใหญ่	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ช่วง เวลา เดือน	กลุ่มคน	เศรษฐกิจ	สังคม	ปัญหา
11	1,3,4,5	ผู้ประกอบการรายย่อยเริ่ม	- เริ่มเศรษฐกิจดีขึ้น เข้า	- ปัญหาสภาพภาพเริ่ม
12	1,3,4,5	กลับมาและนักท่องเที่ยว เริ่มเข้ามาท่องเที่ยว	สู่ฤดูกาลท่องเที่ยว กลุ่มผู้ประกอบการลูก จ้างเดิมใหม่เข้ามาใน พื้นที่	รุนแรง

ที่มา : สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย

หมายเหตุ

- กลุ่มคน 1) ชาวบ้านในท้องถิ่น
2) ชาวประมงที่อพยพจากเกาะใกล้เคียง
3) ลูกจ้าง ผู้ประกอบการรายย่อย
4) ผู้ประกอบการรายใหญ่
5) นักท่องเที่ยว

จะเห็นได้ว่าในรอบปีของชุมชนเกาะพีพีที่กลุ่มคนต่าง ๆ วนเวียนเข้ามาใช้พื้นที่หลากหลาย มีกลุ่มคนเพียง 2 กลุ่มหลักที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เกาะพีพี ดังนั้นสิ่งนี้เองที่เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในพื้นที่ซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อกลุ่มน้อย และไม่ยั่งยืนยาว ส่วนใหญ่จะเน้นประเด็นผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ และลักษณะข้างต้นยังส่งผลกระทบต่อระบบองค์กรของเกาะพีพี ซึ่งมีกลุ่มต่าง ๆ ในพื้นที่แบ่งออกเป็นกลุ่มทางเศรษฐกิจ ซึ่งกลุ่มเหล่านี้มีกรวมตัวเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของตนเอง เช่น กลุ่มเรือหางยาว หรือกลุ่มผู้ประกอบการ ร้านอาหาร ร้านค้าน้ำ เป็นต้น การรวมกลุ่มเพื่อทำงานแก่ชุมชน เช่น กลุ่มพิทักษ์เกาะพีพี ในส่วนกลุ่มองค์กรที่จะมาบริหารจัดการกับพื้นที่เกาะที่สำคัญ คือ กลุ่มกรรมการบริหารเกาะพีพี

การบริหารจัดการชุมชน ผู้ที่มีอำนาจในการดูแลแก้ไขปัญหาและจัดการในกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชนเกาะพีพีในอดีตเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้าน ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่คัดเลือกมาจากกลุ่มตัวแทนอาชีพและคนในพื้นที่เกาะพีพี โดยคณะกรรมการหมู่บ้านจะมีหน้าที่ดูแลจัดการเกี่ยวกับปัญหาเกาะพีพี ซึ่งการบริหารแบบคณะกรรมการหมู่บ้านยังมีข้อจำกัดเรื่องสิทธิอำนาจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในเรื่องกฎหมายต่อมาได้มีการเสนอให้พื้นที่เกาะจัดตั้งเป็นสุขาภิบาลเกาะพีพี แต่ไม่สำเร็จเนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเขตอุทยานแห่งชาติจึงต้องมีการแยกพื้นที่ออกจากพื้นที่อุทยานฯ ประกอบกับได้มีการผลักดันให้มีการจัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลออกมา จึงทำให้ปัจจุบันเกาะพีพีกลายเป็นส่วนหนึ่งในการปกครองของสภาตำบลอ่าวนางนับแต่วันที่ 3 มีนาคม 2538 เป็นต้นมา ในระดับของการจัดการกับพื้นที่นั้น ในปี พ.ศ. 2535 ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติได้กำหนดให้พื้นที่เกาะพีพีเป็นเขตควบคุมมลพิษ และในปีเดียวกันนั้นเองประกาศของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมได้กำหนดให้พื้นที่เกาะพีพีเป็นเขตคุ้มครองสิ่งแวดล้อม

4.2.8 การใช้ที่ดินของเกาะพีพี

เกาะพีพีตอนนั้นแบ่งประเภทการใช้ที่ดินโดยจากการศึกษาของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในปี 2535 พบว่า การใช้ที่ดินบนเกาะแบ่งเป็น

ตารางที่ 4.14 แสดงการใช้ที่ดินบนเกาะพีพี

ประเภท	เนื้อที่ (ไร่)
ที่อยู่อาศัย / บังกะโล	831
- แหลมตง	111
- โละบาเกา	127
- โละลานา	179
- หาดตันไทร	243
- หาดบ่อหิน	88
- หาดยาว	83

ตาราง 4.14 (ต่อ)

ประเภท	เนื้อที่ (ไร่)
<u>พื้นที่เกษตรกรรม</u>	960
นาข้าว (เก่า)	12
ยางพารา	20
ไม้ยืนต้น ไม้ผล	928
- โล๊ะบาเกา	41
- อ่าวผักหนาม	327
- บนเขา	213
- อ่าวตันไทร แหลมพ้อ	313
- แหลมตง	34
<u>พื้นที่ป่าไม้</u>	2,380
ป่าดิบ	1,835
- ในเขตหมู่ 8	719
- ในเขตหมู่ 7	990
- บริเวณอ่าวหยงกาเส็ม	126
ป่ารুনสอง / สวนมะพร้าวรกร้าง	419
- บริเวณอ่าวหยงกาเส็ม	29
- ในเขตหมู่ 7	390
<u>พื้นที่ว่างหรือพื้นที่ที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์</u>	1,489
<u>แหล่งน้ำ</u>	10
- อ่างเก็บน้ำชลประทาน	10
รวม	5,670

ที่มา : สถาบันวิจัย วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จากข้อมูลข้างต้น การใช้ที่ดินที่สำคัญบนพื้นที่เกาะมีรูปแบบดังนี้

1) การใช้ที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย ประกอบด้วยชุมชน ร้านค้า ที่พัก บังกะโลสำหรับนักท่องเที่ยว สถานีอนามัยและสถานศึกษา ซึ่งชุมชนส่วนใหญ่ตั้งอยู่บริเวณที่ราบชายฝั่ง ปกคลุมชุมชนด้วยสวนมะพร้าว โดยมีพื้นที่ชุมชนรวมกันประมาณ 831 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 14.7 ของพื้นที่ทั้งหมด มีการกระจายตัวของชุมชนดังนี้

1).1 ชุมชนอ่าวตันไทร มีเนื้อที่ประมาณ 243 ไร่ หรือร้อยละ 29.2 เป็นชุมชนที่ใหญ่ที่สุดของพื้นที่เกาะพีพี ตั้งอยู่บริเวณที่ราบคอคอดระหว่างอ่าวตันไทรและอ่าวโละดาลัม เป็นย่านการค้าศูนย์กลางของเกาะพีพี เป็นที่ตั้งของที่พักราคาถูก ราคาปานกลางจนถึงราคาสูง มีศูนย์กลางในการกระจายตัวของชุมชนตามแนวถนนหลักของชุมชนซึ่งส่วนใหญ่เป็นที่ตั้งของร้านค้า หรือกิจการสำหรับนักท่องเที่ยว ส่วนที่อยู่อาศัยจะตั้งบริเวณหลังแนวร้านค้า สำหรับที่พักนักท่องเที่ยวและบังกะโลนั้นจะกระจายตัวอยู่ทั่วไปตามหาดโละดาลัม อ่าวตันไทร ตลอดชายฝั่งอ่าวบ่อหินตลอดเรื่อยไปจนถึงแหลมพ้อ ปลายแหลมของหาดยาว โดยมีพื้นที่ 88 และ 85 ไร่ตามลำดับ ส่วนการบริการสังคมด้านอื่น ๆ เช่น โรงเรียน มัสยิด สุสาน สถานีนามัย ที่พักเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น จะมีการกระจายตัวอยู่ตลอดแนวอ่าวตันไทร จนเกือบถึงหาดบ่อหิน

1).2 ชุมชนบ้านเกาะ เป็นชุมชนที่แผ่กระจายตัวอยู่ได้ร่มของสวนมะพร้าว ตั้งอยู่ที่ราบระหว่างอ่าวโละลานา และโละบาเกา มีเนื้อที่ประมาณ 306 ไร่ โดยบ้านเรือนจะกระจายตัวอยู่ทั่วไปในพื้นที่ เป็นชุมชนดั้งเดิม ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพทำสวน ทำประมง และรับจ้างขับเรือหางยาว ในพื้นที่บริเวณอ่าวโละบาเกา มีบังกะโลสำหรับบริการนักท่องเที่ยวอยู่ 1 แห่ง ตั้งอยู่บริเวณอ่าวโละบาเกา ในพื้นที่ชุมชนนี้มีร้านค้าบริการภายในชุมชนเพียง 1 แห่ง

1) ชุมชนแหลมตง มีเนื้อที่ทั้งสิ้น 111 ไร่ เป็นที่ตั้งของชุมชนชาวเล และมีบังกะโลในพื้นที่ขนาดใหญ่ 3 แห่งเรียงตัวตามแนวยาวของชายหาด และมีโรงเรียน 1 แห่ง อยู่ท่ามกลางบังกะโล สำหรับลูกหลานชาวเล ส่วนร้านค้าในชุมชนมีเพียง 2-3 ร้านไว้สำหรับบริการนักท่องเที่ยวเป็นหลัก และในบังกะโลแต่ละแห่งก็มีร้านค้าสำหรับบริการนักท่องเที่ยวอีกด้วย ชาวเลหากต้องการซื้อหาสิ่งของต่าง ๆ ก็มักจะไปซื้อหาจากร้านค้าบริเวณชุมชนอ่าวตันไทร

2) การใช้ที่ดินเพื่อเกษตรกรรม การเกษตรกรรมของเกาะพีพีประกอบด้วยพื้นที่จำนวน 960 ไร่ แบ่งออกเป็นพื้นที่นาข้าวเก่า จำนวน 12 ไร่ หรือร้อยละ 1.3 ยางพารา จำนวน 20 ไร่ หรือร้อยละ 2.1 ส่วนที่เหลือจำนวน 928 ไร่ หรือร้อยละ 96.6 เป็นพื้นที่ปลูกไม้ยืนต้นและไม้ผลซึ่งจะกระจายอยู่ในบริเวณหาดโละบาเกา อ่าวผักหนาม บนเขา อ่าวตันไทร แหลมตง

3) การใช้ที่ดินเพื่อเป็นพื้นที่ป่าไม้ ลักษณะป่าไม้ของเกาะพีพีแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ ป่าดิบ ป่ารุ่นที่สอง และป่าชายเลน ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดจำนวน 2,380 ไร่ โดยแต่ละชนิดของป่ามีการกระจายตัวตามพื้นที่ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

3.1) ป่าดิบ ในพื้นที่มีลักษณะเป็นป่าดิบชื้น มีร่องรอยการถูกทำลาย และกระจายตัว อยู่บริเวณภูเขาสูงทั่วเกาะ มีเนื้อที่ประมาณ 1,835 ไร่ หรือร้อยละ 77.1 ส่วนใหญ่อยู่ทางตอนใต้ ของเกาะพีพีที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นภูเขา รองลงมาคือ เขาแหลมตง

3.2) ป่ารุ่นที่สอง / สวนมะพร้าวรกร้าง มีสภาพเป็นป่าที่ถูกทำลาย กระจายอยู่ทั่วไป ในบริเวณอ่าวหยงกาเสมและในพื้นที่หมู่ที่ 7 มีเนื้อที่รองลงมาคือ 419 ไร่ หรือร้อยละ 17.6

3.3) ป่าชายเลน มี 2 ส่วนคือ ส่วนที่มีสภาพค่อนข้างสมบูรณ์และส่วนที่ถูกทำลาย ป่า ชายเลนที่มีสภาพค่อนข้างสมบูรณ์นั้นจะประกอบด้วยไม้โกงกางเป็นหลัก ส่วนใหญ่อยู่บริเวณอ่าว โละบาเกา และบางส่วนของอ่าวโละดาลัม ป่าชายเลนที่ถูกทำลายเห็นได้ชัดคือ ป่าชายเลนโละบา เกาหลังบังกะโลบนชายหาด และป่าชายเลนโละดาลัมบางส่วน

4) พื้นที่ว่างหรือพื้นที่ที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์ ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ภูเขาหินปูนและทุ่งหญ้าที่มี หินใผล ซึ่งภูเขาหินปูนมีพื้นที่ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดทางทิศตะวันตกของอ่าวตันไทร มีเนื้อที่รวม ประมาณ 1,489 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 26.3 ของพื้นที่ทั้งหมด และทุ่งหญ้านั้นมีการกระจายตัวตาม บริเวณเชิงเขาด้านอ่าวโละดาลัม พื้นที่ภูเขาหินปูนเป็นที่อยู่ของนกนางแอ่นกินรังโดยเฉพาะบริเวณ อ่าววังหลงนับเป็นแหล่งเก็บรังนกที่สำคัญของเกาะพีพี

5) พื้นที่แหล่งน้ำ เกาะพีพีมีแหล่งน้ำจืดน้อยมาก แหล่งเก็บน้ำจืดที่สำคัญของเกาะจะตั้ง อยู่บริเวณเชิงเขาทางทิศตะวันออกของอ่าวตันไทร มีเนื้อที่ประมาณ 10 ไร่

4.2.9 การถือครองและขนาดแปลงที่ดิน

พื้นที่เกาะพีพีส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา - หมู่เกาะพีพีแต่มีพื้นที่บางส่วนได้ถูกเพิกถอนออกมา ได้แก่ บางส่วนของอ่าวตันไทร และหาดโล๊ะบาเกา แต่ก็ยังมีบางส่วนที่เป็นพื้นที่ที่มีเอกสารสิทธิ์ถูกต้องและยังคงซ้อนทับกับพื้นที่ของเขตอุทยานแห่งชาติ ทำให้เกิดความขัดแย้งในการใช้พื้นที่และเป็นอุปสรรคที่สำคัญในการพัฒนาพื้นที่ จากการศึกษาของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทยในปี พ.ศ. 2535 พบว่า บนพื้นที่เกาะพีพีมีที่ดินที่มีเอกสารสิทธิ์ทั้งสิ้น 145 แปลง รวมเนื้อที่กว่า 1,000 ไร่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) โฉนดตราจอง	4 แปลง	ขนาด 49-1-17 ไร่
2) นส. 3ก.	80 แปลง	ขนาด 187-0-52 ไร่
3) นส. 3	13 แปลง	ขนาด 216-3-68 ไร่
4) สค. 1	29 แปลง	ขนาด 415-1-00 ไร่
5) นส. 2	23 แปลง	ขนาด 144-0-00 ไร่

พื้นที่มีเอกสารสิทธิ์ได้แก่ พื้นที่บริเวณอ่าวตันไทร อ่าวโล๊ะดาลัมเรื่อยไปทางหาดบ่อหินจนถึงแหลมพ้อเป็นพื้นที่ที่ถูกกันออกจากเขตอุทยานแห่งชาติ และในพื้นที่หาดโล๊ะบาเกาซึ่งเป็นที่ตั้งของหมู่บ้าน บางส่วนบริเวณหาดโล๊ะลานาเป็นที่ดินที่มีเอกสารสิทธิ์แต่ยังคงอยู่ในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติ ในส่วนแหลมตงเป็นที่อยู่อาศัยของชาวเล ที่ดินบริเวณนี้มี นส. 3 ออกตามพระราชดำริสำหรับให้ชาวเลอาศัย และยังคงเป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของอุทยานแห่งชาติได้มีนักลงทุนเข้าไปประกอบกิจการบังกะไลในพื้นที่บางส่วน นอกจากประเภทของแปลงที่ดินข้างต้นแล้ว รูปแบบการใช้ที่ดินของเกาะพีพียังมีพื้นที่ที่กันออกจากป่าถาวร โดยมติรัฐบาลในปี พ.ศ. 2515

ขนาดแปลงที่ดิน ในพื้นที่เกาะจากการสำรวจปี 2538 พบว่า ขนาดแปลงที่ดินรวมแบ่งออกเป็นขนาด 3 ขนาดด้วยกัน ดังตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 แสดงขนาดแปลงที่ดินบนพื้นที่เกาะพีพี

แปลงที่ดิน	จำนวน
ขนาดใหญ่ (มากกว่า 19 ไร่)	29
ขนาดกลาง (7-19 ไร่)	29
ขนาดเล็ก (น้อยกว่า 7 ไร่)	25

ที่มา : สำนักงานที่ดินจังหวัดกระบี่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะการกระจายตัวและการใช้ประโยชน์ของที่ดินในพื้นที่เกาะพีพีสามารถแบ่งออกเป็นบริเวณต่าง ๆ ดังนี้

1) บริเวณหาดตันไทร - โละดาลัม ที่ดินที่มีขนาดใหญ่จะใช้ประโยชน์ในการสร้างเป็นที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวและเป็นที่อยู่อาศัยเจ้าของประชาชนกลุ่มดั้งเดิม ส่วนที่ดินแปลงขนาดกลางและขนาดเล็กจะเป็นที่ตั้งชุมชนซึ่งประกอบด้วยร้านค้าและที่พักอาศัย

2) บริเวณหาดยาว พื้นที่บริเวณนี้จะไม่มีการชุมชนอาศัยอยู่แต่ การใช้ประโยชน์ในที่ดินส่วนใหญ่จะใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยวและสวนมะพร้าว พื้นที่บริเวณชายฝั่งจะมีการเปลี่ยนแปลงกรรมสิทธิ์จากคนในพื้นที่มาเป็นของนักลงทุนจากภายนอกเพื่อใช้ในการสร้างบังกะโลที่พักรับนักท่องเที่ยว

3) บริเวณหาดโละบาเกา การใช้ประโยชน์ในที่ดินบริเวณหาดโละบาเกาในปัจจุบันจะพบว่าเป็นปัญหาสำคัญของเกาะพีพี เพราะพื้นที่บางส่วนยังคงอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพีนอกจากนี้ในบริเวณตอนกลางของหาดจะเป็นพื้นที่ป่าโกงกางที่มีสภาพสมบูรณ์ สำหรับแปลงที่ดินที่มีขนาดใหญ่ซึ่งถูกกันออกจากเขตอุทยานแห่งชาติจะใช้ประโยชน์ในการสร้างบังกะโลที่พักรับนักท่องเที่ยว

4) บริเวณหาดแหลมตง เป็นพื้นที่ที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพีแต่มีการออกเอกสารสิทธิ์ นส. 2 เพื่อให้เป็นที่พักอาศัยของชาวเล ปัจจุบันชาวเลส่วนใหญ่ได้ขายสิทธิในการครอบครองแก่นักลงทุนเพื่อสร้างที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว

4.2.10 ราคาประเมินที่ดินในพื้นที่เกาะพีพี

ที่ดินในเกาะพีพีจะมีการซื้อขายกันในราคาที่สูงกว่าราคาซื้อขายที่แท้จริง การซื้อขายที่ดินส่วนใหญ่เป็นการซื้อขายสิทธิทำกินบนที่ดินมีเพียงส่วนน้อยที่ทำการขายขาด การซื้อขายที่ดินบนเกาะพีพีจะมีความสัมพันธ์กับทำเลที่ตั้ง แหล่งน้ำจืด ลักษณะกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ตลอดจนลักษณะของพื้นที่ บริเวณที่มีการซื้อขายกันในราคาสูงที่สุด คือ ที่ดินบริเวณอ่าวตันไทรและโละดาลัม เพราะเป็นบริเวณที่เหมาะสมต่อการพัฒนาในกิจกรรมการท่องเที่ยว พื้นที่มีเอกสารสิทธิ์และอยู่นอกเขตอุทยานราคาไร่ละ 5 ล้านบาทหากเป็นพื้นที่ที่ไม่มีเอกสารสิทธิ์ ราคาไร่ละ 5 แสนบาท ปัจจุบันมีการจัดสรรที่ดินโดยนักลงทุนจากภายนอกเพื่อ การค้าโดยการซื้อที่ดินจากเจ้าของเดิมแล้วนำมา

แบ่งแปลงย่อยขายเพื่อพัฒนาเป็นแหล่งค้าขายของพื้นที่เกาะพีพี โดยเฉพาะบริเวณชุมชนอ่าว
ตันไทร

จากการประเมินราคาที่ดินของกรมที่ดินเกี่ยวกับราคาซื้อขายที่ดินบนพื้นที่เกาะพีพี
แบ่งออกเป็นโซนต่าง ๆ ดังนี้ (1 มกราคม 2535 – 21 ธันวาคม 2538)

ตารางที่ 4.16 แสดงราคาประเมินที่ดินบนพื้นที่เกาะพีพี

โซน	บริเวณที่ดิน	ราคาประเมิน	
		บาท / ไร่	บาท / ตารางวา
I	1. ที่ดินติดทะเลระยะ 100 เมตร	1,000,000	2,500
	2. ที่ดินติดถนน ซอย ทางระยะ 40 เมตร	200,000	500
	3. ที่ดินนอกจากหน่วยที่ 1-2	100,000	25
02J	1. ที่ดินติดทะเลอ่าวตันไทร จากโรงเรียนบ้าน เกาะพีพีไป ทางทิศตะวันตกจรดเขาระยะ 100 เมตร	3,000,000	7,500
	2. ที่ดินติดทะเลอ่าวดาลัม อ่าวหยงกาเล็ม จากเขตหมู่ 8 ไปทางทิศตะวันตกจรดเขา ระยะ 100 เมตร	2,000,000	5,000
	3. ที่ดินติดทะเลนอกจากหน่วยที่ 1-2 ระยะ 100 เมตร	1,000,000	2,500
	4. ที่ดินติดถนน ซอยทางระยะ 40 เมตร	400,000	1,000
	5. ที่ดินนอกจากหน่วยที่ 1-4	200,000	500

ที่มา : สำนักงานที่ดินจังหวัดกระบี่

4.2.11 ระบบโครงสร้างพื้นฐานของเกาะพีพี

1) การกำจัดขยะมูลฝอยของชุมชน ปัญหาขยะเป็นปัญหาที่สำคัญของเกาะพีพีเนื่องจากมี
ปริมาณเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวของการพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูกาลท่องเที่ยวจะมีขยะ
จำนวนประมาณ 7,500 กิโลกรัม / วัน (สมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์)
สำหรับการกำจัดขยะของเกาะพีพีนั้นได้มีการสร้างเตาเผาขยะโดยได้รับความร่วมมือจากหน่วย
งานภาครัฐและเอกชนดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1).1 ฝ่ายสุขภาพและสิ่งแวดล้อม สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกระบี่ได้สร้างเตาเผาขยะโดยได้รับการจัดสรรงบประมาณจำนวน 2.5 ล้านบาท ในปี 2535 และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้สนับสนุนงบประมาณผ่านทางกรมโยธาธิการเพื่อจัดซื้อรถสามล้อพ่วงข้างสำหรับใช้ในการขนขยะ

ในการดำเนินโครงการนี้ได้รับการประเมินผลโดยสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทยว่าการดำเนินงานขาดประสิทธิภาพ ค่าใช้จ่ายสูงแต่สามารถกำจัดขยะได้ในปริมาณน้อย

1).2 บริษัทมารีนเทรเวล สนับสนุนงบประมาณจำนวน 85,000 บาท เพื่อปรับปรุงเตาเผาขยะที่ได้ดำเนินการในข้างต้น

1).3 จังหวัดกระบี่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจำนวน 15.55 ล้านบาทในปี 2539 เพื่อก่อสร้างโรงงานเผาขยะขนาด 5 ตัน / วัน พร้อมทั้งสร้างโรงงานและจัดซื้อเครื่องปั้น ไฟฟ้าพร้อมไดนาโม ซึ่งการก่อสร้างได้ดำเนินการแล้วเสร็จในปี 2540 แต่ในขณะนี้ยังไม่สามารถเปิดดำเนินการได้ เพราะมีปัญหาในระบบการทำงานของเครื่องจักร

จากการที่ระบบบำบัดขยะไม่สามารถดำเนินการได้ หน่วยงานที่รับผิดชอบจึงได้ดำเนินการกำจัดขยะในรูปแบบต่าง ๆ อีกดังนี้

- องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง (อบต.) รับผิดชอบในการรับจ้างจัดเก็บขยะและขนไปทิ้งบนฝั่งในบริเวณหมู่ที่ 2 ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ โดยคิดค่าบริการจากผู้ทิ้งในอัตรา กิโลกรัมละ 1 บาท

จากการสำรวจพบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลจะใช้วิธีการจ้างคนใน ชุมชนในการจัดเก็บและแยกขยะ โดยเจ้าของกิจการ ร้านค้า ประชาชนจะนำขยะบรรจุใส่ถุงแล้วนำไปกองไว้ในบริเวณที่อบต. จัดไว้ ส่วนการจัดเก็บจะเริ่มตั้งแต่เวลา 01.00 น. เป็นต้นไปหรือหลังจากกิจกรรมต่าง ๆ ของเกาะพีพีได้หมดเวลาให้บริการนักท่องเที่ยวแล้ว โดยคนงานจะดำเนินการคัดแยกและขนขยะลงเรือเพื่อนำไปทิ้งบนฝั่ง

- ผู้ประกอบการโดยเฉพาะโรงแรมที่พักที่มีขนาดใหญ่จะใช้วิธีการเผาขยะด้วยตนเอง โดยจะดำเนินการคัดแยกขยะออกเป็นขยะเปียกและขยะแห้ง สำหรับขยะเปียกจะนำเข้าเตาเผา ส่วนขยะแห้งจะเผากลางแจ้ง

จากการสำรวจพบว่าการทำจัดขยะด้วยวิธีนี้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในด้านของเขม่าควันและกลิ่นจากการเผาขยะส่งผลกระทบต่อประชาชนและนักท่องเที่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) การบำบัดน้ำเสียของชุมชน เกาะพีที่มีปริมาณน้ำเสียที่เกิดจาก กิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน จำนวน 393,000 ลิตร / วัน (สมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒน บริหารศาสตร์) สำหรับการแก้ปัญหา น้ำเสียของชุมชน หน่วยงานที่รับผิดชอบได้มีการดำเนินการดังนี้

2).1 ในปี 2534 สุขาภิบาลอ่าวนางได้สร้างบ่อดักไขมันบริเวณอ่าวตันไทร จำนวน 10 บ่อ ในวงเงิน 400,000 บาท

2).2 ในปี 2540 จังหวัดกระบี่ได้ก่อสร้างโรงบำบัดน้ำเสียในบริเวณเชิงเขาใกล้อ่าวโละดาลัม โดยกำหนดเป้าหมายให้มีการบำบัดน้ำเสียได้วันละ 400 ลบ.ม. วงเงินค่าก่อสร้าง 11.15 ล้านบาท ค่าที่ดิน จำนวน 4.8 ล้านบาท

จากการสำรวจพบว่าระบบบำบัดน้ำเสียยังไม่สามารถดำเนินการได้แม้ว่าการก่อสร้างจะเสร็จเรียบร้อยแล้ว และจากการสอบถามประชาชนและเจ้าหน้าที่องค์การบริหารตำบลอ่าวนาง (อบต.) พบว่าระบบบำบัดน้ำเสียของเกาะพีพีมีปัญหาหลายประการ กล่าวคือ ระบบรับน้ำเสียขาดประสิทธิภาพเนื่องจากมีทรายไหลเข้าไปอุดตันในท่อรับน้ำ พื้นที่ที่สามารถให้บริการได้นั้นจำกัดอยู่เพียงแค่บริเวณชุมชนแถวอ่าวตันไทรและอ่าวโละดาลัมเท่านั้น ในพื้นที่ห่างไกลออกไป เช่น แหลมตง ยังไม่สามารถให้บริการได้ นอกจากนี้เนื่องจากที่ตั้งของโรงบำบัดน้ำเสียตั้งอยู่ในที่สูงกว่าแหล่งเกิดน้ำเสียจึงก่อให้เกิดปัญหาในการส่งน้ำเสียจากแหล่งกำเนิดไปยังโรงบำบัด

เนื่องจากระบบบำบัดน้ำเสียยังไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจากการสำรวจพบว่าได้ก่อให้เกิดปัญหาน้ำเสียไหลทะลักออกมาจากท่อรับส่งน้ำเสียกระจายตามพื้นทรายส่งกลิ่นเหม็นรบกวนประชาชนที่อยู่อาศัยในบริเวณนั้น

เนื่องจากระบบบำบัดน้ำเสียของเกาะพีพีไม่สามารถดำเนินการนั้น การจัดการเกี่ยวกับน้ำเสียของเกาะพีพีจึงใช้วิธีการต่าง ๆ ดังนี้

- น้ำเสียประเภทน้ำอาบ น้ำซักล้าง จะระบายลงบ่อเกรอะและบ่อซึม และระบายลงสู่พื้นทรายและไหลลงสู่ทะเลฝั่งอ่าวโละดาลัมและอ่าวตันไทร

- น้ำเสียประเภทที่มีไขมัน เช่น น้ำเสียจากร้านอาหาร หน่วยงานจากกระทรวงสาธารณสุข จะแจกจ่ายถังดักไขมันเพื่อกรองไขมันบางส่วนก่อนปล่อยน้ำทิ้งซึมลงสู่หาดทรายและไหลลงสู่ทะเลฝั่งอ่าวโละดาลัมและอ่าวตันไทร

3) ระบบไฟฟ้าชุมชน เนื่องจากสภาพพื้นที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะที่ตั้งอยู่ห่างไกลกับแผ่นดินใหญ่ จึงทำให้ไม่สามารถเดินสายไฟฟ้าจากจังหวัดกระบี่ไปยังเกาะพีพีได้ ในขณะที่การพัฒนาในด้านต่าง ๆ ของพื้นที่มีความจำเป็นต้องใช้กระแสไฟฟ้าเป็นปัจจัยหนึ่ง รวมถึงความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้องการในการใช้ไฟฟ้าของประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่เป็นเหตุให้มีความจำเป็นต้องพัฒนาระบบไฟฟ้าเกิดขึ้น

จากการสำรวจความเป็นไปได้ในการลงทุนในการสร้างโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (กฟภ.) จังหวัดกระบี่ พบว่ามีความเป็นไปได้ต่ำในการลงทุน จึงเป็นเหตุให้ไม่สามารถสร้างโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าในพื้นที่ได้ ด้วยสาเหตุดังกล่าวจึงทำให้จังหวัดกระบี่ได้ดำเนินการโครงการปรับปรุงระบบไฟฟ้าชุมชนโดยการส่งเสริมเอกชนให้เป็นผู้ดำเนินการในการผลิตกระแสไฟฟ้าของเกาะพีพี ซึ่งจะมี 2 รูปแบบ คือ

- สถานประกอบการที่มีขนาดใหญ่ซึ่งมีความต้องการในการใช้กระแสไฟฟ้าในปริมาณมาก ได้ดำเนินการผลิตกระแสไฟฟ้าขึ้นเอง ได้แก่ โรงแรมที่พัก บังกะโล จากการสำรวจของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดกระบี่ ในปี 2540 พบว่าโรงแรมที่พักและบังกะโลสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าใช้เองได้ขนาด 200 - 300 KW. โดยใช้เครื่องกำเนิดกระแสไฟฟ้าแบบใช้น้ำมันโซลา ซึ่งสถานประกอบการทั้งหมดสามารถผลิตกระแสไฟฟ้ารวมกันได้ประมาณ 3,000 KW.

- ผู้ผลิตไฟฟ้าเอกชนสร้างโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าเพื่อจำหน่ายให้กับผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็ก ร้านค้า ร้านอาหาร รวมทั้งประชาชนที่อาศัยอยู่บนเกาะพีพี จากการสำรวจของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดกระบี่ ในปี 2540 พบว่ามีการใช้เครื่องกำเนิดกระแสไฟฟ้าจำนวน 6 เครื่อง มีการจ้างแรงงานจำนวน 8 คน มีกำลังในการผลิตสูงสุด 800 KW. และต่ำสุด 500 KW. โดยโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าตั้งอยู่บริเวณศูนย์กลางของชุมชนในบริเวณทิศเหนือของโรงแรมพีพีไฮเต็ล

สำหรับอัตราอัตราค่ากระแสไฟฟ้าจากการสอบถามผู้ประกอบการพบว่ามีดังนี้

1	-	99 KW.	14 บาท
100	-	299 KW.	12 บาท
300	-	499 KW.	11 บาท
500	-	1000 KW.	10 บาท

ค่าติดตั้งและค่าประกันมิเตอร์ ขนาด 5 แอมแปร์ ราคา 750 บาท

ค่าติดตั้งและค่าประกันมิเตอร์ ขนาด 10 แอมแปร์ ราคา 1,500 บาท

จากการสำรวจพบว่าการผลิตกระแสไฟฟ้าของชุมชนได้ก่อให้เกิดปัญหาในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1) ปัญหาเสียงดังจากเครื่องจักร ดังจะเห็นได้จากการศึกษาในครั้งนี้ที่พบว่าประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 39.1 ระบุว่าการผลิตกระแสไฟฟ้าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาเสียงดัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่งผลกระทบต่อประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน และจากการสำรวจของสมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ พบว่าจากการวัดระดับเสียงในระยะห่าง 7.5 เมตร จากโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าที่เดินเครื่องผลิตกระแสไฟฟ้าจำนวน 4 เครื่อง พบว่ามีความดังของเสียงจากเครื่องกำเนิดไฟฟ้าในระดับ 78-80 dbA. ซึ่งเป็นค่าความดังของเสียงในระดับสูง

2) ปัญหาควั่นและเขม่า จากการสำรวจในครั้งนี้พบว่าในการผลิตกระแสไฟฟ้าได้ก่อให้เกิดควั่นและเขม่าจากเครื่องกำเนิดกระแสไฟฟ้ากระจายออกไปรอบ ๆ ที่ตั้งของโรงงาน ซึ่งส่งผลกระทบต่อประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้น

4) ระบบน้ำประปาของชุมชน จากการขยายตัวของกิจกรรมการท่องเที่ยวของเกาะพีพีได้ส่งผลให้ความต้องการน้ำเพื่อการอุปโภคและบริโภคขยายตัวตามไปด้วย ในการผลิตน้ำประปาของเกาะพีพีพบว่าเหมือนกับการผลิตกระแสไฟฟ้าที่รัฐไม่สามารถดำเนินการผลิตแต่ได้มีการส่งเสริมให้เอกชนดำเนินการในด้านนี้ แต่ในการดำเนินการในด้านนี้จะแตกต่างจากการผลิตกระแสไฟฟ้าที่หน่วยงานภาครัฐมีการจัดสร้างอ่างเก็บน้ำขึ้นบนเกาะพีพีเพื่อให้สามารถกักเก็บน้ำที่จะใช้ในการผลิตน้ำประปาของชุมชน

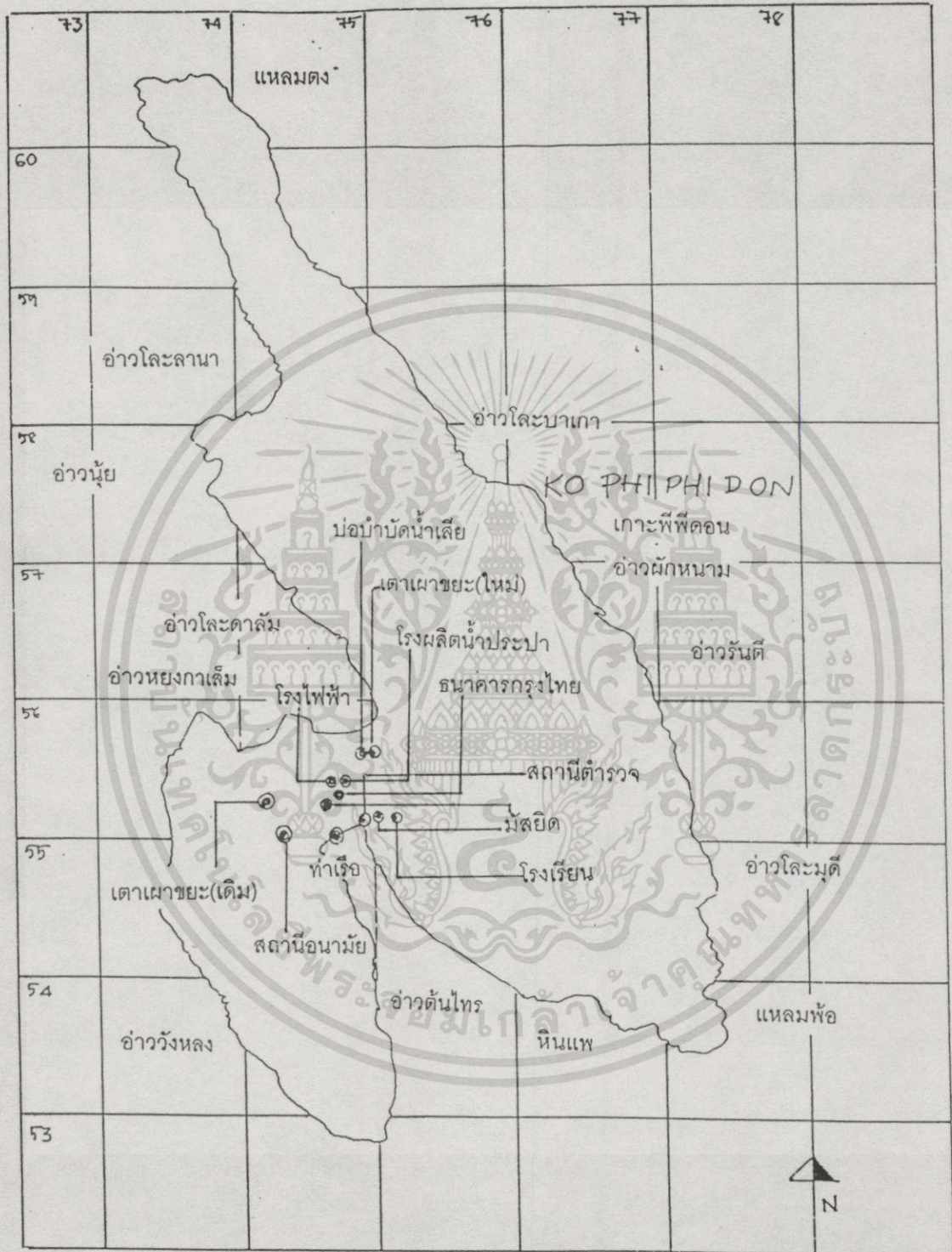
ในอดีตประชาชนบนเกาะพีพีใช้น้ำบ่อเพื่อการอุปโภคและบริโภค โดยประชาชนจะขุดเจาะบ่อน้ำอยู่ทั่วไป ความลึกของบ่อจะประมาณ 3-4 เมตร โดยทั่วไปกล่าวได้ว่ามีน้ำใช้ตลอดปี แต่ในช่วงหน้าแล้งน้ำจะกร่อยและเค็มยกเว้นบ่อน้ำในบริเวณเชิงเขา ในบางพื้นที่จะขาดน้ำเป็นระยะเวลา 2 เดือน ความเค็มของน้ำนั้นมีสาเหตุมาจากปริมาณน้ำที่กักเก็บตามธรรมชาติมีปริมาณไม่เพียงพอต่อการใช้น้ำจึงทำให้น้ำทะเลรุกเข้ามาแทน จากปัญหาดังกล่าวจังหวัดกระบี่ได้ใช้งบประมาณเพื่อการพัฒนาจังหวัดเพื่อก่อสร้างอ่างเก็บน้ำบริเวณเชิงเขาระหว่างหาดต้นไทรกับหาดโลเคดาลัย ในเนื้อที่ประมาณ 0.5 ตร.กม. สร้างเป็นทำนบสูงสุด 120 เมตร คันดินกว้าง 17 เมตร ระดับของทำนบดิน 17 เมตร ระดับน้ำสูงสุด 15.5 เมตร ระดับน้ำที่เก็บ 15.0 ม. อ่างเก็บน้ำมีความจุ 21,000 ลบ.ม. หรือกักเก็บสูงสุด 25,000 ลบ.ม. นอกจากนี้ยังมีการสร้างบ่อพักน้ำรูปวงกลมเพื่อรับน้ำจากอ่างเก็บน้ำรัศมีประมาณ 8 เมตร ลึก 2-3 เมตร รวม 8 จุด เพื่อให้ประชาชนใช้น้ำที่กักเก็บในอ่างเก็บน้ำ

ในการดำเนินการข้างต้นเป็นเพียงการจัดหาแหล่งน้ำดิบเพื่อใช้ในการผลิตเป็นน้ำประปาเท่านั้น เพราะในการใช้น้ำจริงของประชาชนและผู้ประกอบการไม่สามารถนำน้ำจากอ่างเก็บน้ำมาใช้ได้โดยตรงแต่ต้องนำน้ำมาทำให้สะอาด ดังนั้นในขั้นตอนการผลิตน้ำประปาของเกาะพีพีจะเป็นการดำเนินการของเอกชนที่มีการสร้างโรงงานอยู่ใกล้ ๆ กับโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าชุมชน

จากการสำรวจพบว่าการผลิตน้ำประปาของชุมชนได้ก่อให้เกิดปัญหาเสียงดังจากเครื่องจักร ส่งผลรบกวนประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน ดังจะเห็นได้จากศึกษาในครั้งใหม่ที่พบว่าประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 31.5 ระบุว่าการผลิตน้ำประปาเป็นสาเหตุหนึ่งที่เกิดปัญหาเสียงดัง

5) การสร้างทางเดินเท้าสาธารณะ เกาะที่พีจะไม่มีการสร้างถนนแต่มีเพียงทางเดินเท้าแบบธรรมชาติเชื่อมต่อระหว่างอาคาร สถานประกอบการ ร้านค้าและบ้านเรือนของประชาชน เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวองค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนางจึงได้จัดสรรงบประมาณเพื่อปรับปรุงทางเดินเท้าสาธารณะสายหลักของเกาะที่เชื่อมจากท่าเรือไปยังร้านค้าทางด้านทิศตะวันออก ซึ่งมีความกว้าง 2 เมตร ยาว 80 เมตร

ภาพที่ 4.6 แผนที่แสดงที่ตั้งของสาธารณูปโภคและสาธารณูปการของเกาะพีพี มาตรฐาน 1:40,000

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.12 แผนพัฒนาการทางด้านการท่องเที่ยวของเกาะพีพี

แนวทางในการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวของเกาะพีพี คือ การกระทำเพื่อให้เกิดความสะอาดปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว และต้องไม่ทำให้สภาพแวดล้อมอันงดงามถูกทำลายไป โดยมีแผนการพัฒนาดังนี้

1) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่

1).1 อนามัย ปรับปรุงสถานีอนามัยบริเวณอ่าวตันไทร ให้มีแพทย์และเจ้าหน้าที่ประจำทุกวัน พร้อมทั้งให้มีเครื่องมือและยาที่ทันสมัย สามารถให้ความช่วยเหลือ นักท่องเที่ยวได้ทันที่

1).2 หน่วยงานรักษาความสงบเรียบร้อยและรักษาความปลอดภัย จัดให้มีสถานีตำรวจ หน่วยกู้ภัยที่บริเวณอ่าวตันไทรและมีการลาดตระเวนบริเวณรอบ ๆ เกาะและบริเวณที่มีการท่องเที่ยวเข้าไปถึง

1).3 ทำเทียบเรือ ให้สร้างทำเทียบเรือท่องเที่ยวในบริเวณอ่าวตันไทร เพราะบริเวณอ่าวตันไทรเป็นอ่าวที่ได้รับอิทธิพลจากคลื่นลมน้อยและมีระดับน้ำลึก เหมาะสำหรับใช้เป็นท่าจอดเรือ แต่ควรมีขอบเขตที่ชัดเจนไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวที่ลงเล่นน้ำ

2) การพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่

2).1 พัฒนาราชการในท้องถิ่นให้มีทักษะในด้านการบริการนักท่องเที่ยว ให้มีส่วนร่วมในการบริการการท่องเที่ยว

2).2 จัดประชุมรับฟังความคิดเห็นจากผู้นำท้องถิ่น ผู้ประกอบการและประชาชน

4.2.13 การบริหารและการจัดการการท่องเที่ยวของเกาะพีพี

พื้นที่เกาะพีพีอยู่ในเขตการปกครองส่วนภูมิภาค อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ และพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเขตอุทยานแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 จึงอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ การบริหารและการจัดการพื้นที่เกาะพีพีจึงมีความเกี่ยวข้องกับบทบาทหน้าที่ของหลายหน่วยงาน จังหวัดกระบี่โดยผู้ว่าราชการจังหวัดได้จัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาเกาะพีพีตามคำสั่งจังหวัดกระบี่ ที่ 2720/2534 คณะกรรมการพัฒนาเกาะพีพีประกอบด้วยราชการส่วนภูมิภาคและเอกชน จำนวน 16 คน โดยมีรองผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่เป็นประธานกรรมการ มีบทบาทหน้าที่ในการดำเนินการตามแผนพัฒนา เสนอแนะแนวทาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ของเกาะพีพี ต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ต่อมาคณะกรรมการพัฒนาเกาะพีพี ได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดการเกาะพีพี ตามคำสั่งคณะกรรมการพัฒนาเกาะพีพี จังหวัดกระบี่ ที่ 1/2534 ซึ่งประกอบด้วยคณะบุคคล จำนวน 7 คน โดยประกอบด้วยประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ กรรมการด้านรักษาความสะอาด กรรมการด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม คณะกรรมการด้านอำนวยความสะดวกและความปลอดภัย โดยคำสั่งแต่งตั้งได้กำหนดอำนาจหน้าที่ และภารกิจของคณะกรรมการจัดการเกาะพีพีไว้ดังนี้

1) อำนาจหน้าที่ของกรรมการ

1.1) กรรมการด้านรักษาความสะอาด

1.1.1 พิจารณาคัดเลือก สรรหาบุคคลในท้องถิ่นเป็นลูกจ้าง

1.1.2 ควบคุมดูแลแบ่งงานความรับผิดชอบให้ลูกจ้างปฏิบัติ

1.1.3 ปกครองบังคับบัญชาลูกจ้าง รวมทั้งการไล่ออกหรือเลิกจ้าง

1.1.4 ดูแลความสะอาดทั้งในชุมชน ชายหาดทั้งสองหาดและในทะเลห่างจาก

ชายฝั่งในระยะ 200 เมตร

1.1.5 บำรุงรักษาเตาเผาขยะ รถขนขยะ ตลอดจนอุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยใช้งานประจำได้ตลอดปี

1.1.6 ควบคุมดูแลการระบายน้ำเสียของบ้านเรือนและร้านค้า

1.2) กรรมการด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม

1.2.1 ควบคุมการก่อสร้างอาคารร้านค้าของเอกชนให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการพัฒนาเกาะพีพีและเจ้าหน้าที่กำหนด

1.2.2 ควบคุมและกำหนดเขตจุดจอดรถบริเวณชายหาดให้เป็นระเบียบไม่รบกวน

นักท่องเที่ยวที่อยู่ในบริเวณนั้น

1.2.3 ดูแลการทิ้งสมอเรือ การลอยเรือกีดขวางการสัญจรทางน้ำตลอดจนการ

ทิ้งขยะจากบนเรือ

1.2.4 ปลูกต้นไม้ ตบแต่งต้นไม้ และแผ้วถางวัชพืช ให้ร่มรื่นและไม่รกรุงรัง

1.3) กรรมการด้านอำนวยความสะดวกและความปลอดภัย

1.3.1 ควบคุมดูแลจัดระเบียบการให้เช่าท่าเทียบเรือ การจอดรับส่งผู้โดยสาร

และการขนถ่ายสินค้า

1.3.2 ซ่อมแซมปรับปรุงท่าเทียบเรือให้อยู่ในสภาพใช้งานได้ตลอดปี

1.3.3 จัดทำถนน ทางเท้า ทางระบายน้ำให้อยู่ในสภาพดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1).3.4 จัดจ้างและควบคุมการก่อสร้างสิ่งสาธารณะประโยชน์ หลังจากได้รับอนุมัติ งบประมาณจากประธานคณะกรรมการพัฒนาเกาะพีพีแล้ว

2) ภารกิจหลักของคณะกรรมการ

- 2).1 รักษาความสะอาดบนเกาะพีพี และบริเวณโดยรอบเกาะ
- 2).2 อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติบนเกาะพีพีและบริเวณใกล้เคียง
- 2).3 อำนวยความสะดวกและความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

3) งบประมาณ

3).1 คณะกรรมการจัดการเกาะพีพี จะต้องรวบรวมรายได้ทั้งหมดที่เก็บจากผู้ประกอบการ ซึ่งนำนักท่องเที่ยวเข้าสู่เกาะพีพี และรายได้อื่น นำส่งคณะกรรมการพัฒนาเกาะพีพี จังหวัดกระบี่

3).2 คณะกรรมการพัฒนาเกาะพีพี จังหวัดกระบี่ เป็นผู้ดูแลและรับผิดชอบเก็บรักษาเงิน โดยมอบให้ประธานคณะกรรมการพัฒนาเกาะพีพี นายอำเภอและเลขานุการ คณะกรรมการพัฒนาเกาะพีพี ร่วมกันรับผิดชอบ

3).3 การใช้จ่ายเงินเพื่อดำเนินโครงการ กิจกรรม และภารกิจของคณะกรรมการจัดการเกาะพีพี ให้จัดทำเป็นแผนการใช้จ่ายเงิน เสนอขออนุมัติต่อคณะกรรมการพัฒนาเกาะพีพี ระดับจังหวัดเป็นคราว ๆ ไป

ในการจัดการเกาะพีพี คณะกรรมการจัดการเกาะพีพี ได้วางข้อกำหนดด้านการเงินไว้ ดังนี้

1) ค่าบำรุงรักษาเกาะพีพี

1).1 ค่าบริการจัดเก็บขยะ ได้กำหนดดังนี้

- โรงแรม บังกะโล	เดือนละ	1,500 บาท
- ร้านอาหารขนาดใหญ่	เดือนละ	1,500 บาท
- ร้านอาหารขนาดกลาง	เดือนละ	1,300 บาท
- ร้านข้าวแกง	เดือนละ	500 บาท
- ร้านขายผ้า	เดือนละ	300 บาท
- บาร์เบียร์	เดือนละ	300 บาท
- ร้านขายตัวเรือ	เดือนละ	300 บาท
- ร้านหมอนวดแผนโบราณ	เดือนละ	300 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- แผลลอย รันผลไม้	เดือนละ	200 บาท
- บ้านอยู่อาศัย รถเข็น	เดือนละ	30 บาท
- น้ำมันเครื่องที่ถ่ายแล้ว	เดือนละ	500 บาท

ให้ผู้ประกอบการเก็บขยะใส่ถุงดำ ผูกมัดเรียบร้อย ถุงละไม่เกิน 15 กิโลกรัม สำหรับน้ำมันเครื่องที่ถ่ายแล้วจะต้องเก็บใส่ถังไว้ให้เรียบร้อย

1).2 ค่าบำรุงรักษาเกาะพีพี จากเรือโดยสารประจำทาง

- จัดเก็บผู้โดยสารคนละ 5 บาท จากเจ้าของเรือจากกระบี่ – เกาะพีพี , เกาะพีพี – กระบี่ , ภูเก็ต – เกาะพีพี , เกาะพีพี – ภูเก็ต , อ่าวนาง – เกาะพีพี , เกาะพีพี – อ่าวนาง , เกาะพีพี – เกาะลันตา , เกาะลันตา - เกาะพีพี
- ให้เจ้าของเรือ หรือผู้จัดการแจ้งจำนวนผู้โดยสารกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ป้อมตำรวจเกาะพีพีทุกเที่ยว โดยแจ้งตามแบบฟอร์มที่คณะกรรมการจัดการเกาะพีพีกำหนดให้ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้งแล้วก็จะออกไปรับแจ้งไว้เป็นหลักฐาน
- เมื่อครบ 7 วัน ให้เจ้าของเรือหรือผู้จัดการเรือนำเงินมอบให้กับคณะกรรมการจัดการเกาะพีพีที่ป้อมตำรวจเกาะพีพี

1).3 ค่าบำรุงรักษาเกาะพีพี จากเรือหางยาว

- จัดเก็บจากเรือหางยาวรับจ้าง เดือนละ 50 บาท
- ในการจัดเก็บจะเก็บระหว่างเดือนพฤศจิกายน จนถึงเดือนเมษายน รวม 6 เดือน
- ในการจัดเก็บจะเก็บทุกวันที่ 25 ของทุกเดือน โดยเจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการจัดการเกาะพีพีเป็นผู้ไปรับเงิน

4.2.14 พัฒนาการทางด้านการท่องเที่ยวของเกาะพีพี

เกาะพีพีในอดีตนับได้ว่าเป็นเกาะที่ตั้งอยู่ห่างไกลจากแผ่นดินใหญ่มากและมีลักษณะเป็นป่าดงดิบที่มีความอุดมสมบูรณ์เป็นอย่างมาก ในช่วงแรก ๆ กลุ่มคนที่อาศัยอยู่บนเกาะพีพีและบริเวณใกล้เคียงคือ ชาวเล ซึ่งเป็นกลุ่มชนดั้งเดิมของพื้นที่ โดยกลุ่มชาวเลจะอพยพเร่ร่อนไปตามหมู่เกาะต่าง ๆ ในทะเลอันดามัน กลุ่มชาวเลที่อาศัยบนเกาะพีพี คือ กลุ่มอุรักลาไวย์ (Uraklawei) กลุ่มชาวเลกลุ่มนี้จะอาศัยอยู่แถบทะเลอันดามันทางด้านใต้บริเวณเกาะภูเก็ตและบางบริเวณของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จังหวัดกระบี่ เช่น เกาะพีพี เกาะจำ เกาะปู และตลอดถึงจังหวัดสตูลในบริเวณเกาะอาดังราวี ชาวเลในอดีตจะอาศัยอยู่ในเรือและอพยพไปตามเกาะต่างๆ ในช่วงที่ชาวเลมีการอพยพเร่ร่อนตามหมู่เกาะนั้นได้มีชาวบ้านจากอำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงาประมาณ 3 ครัวเรือนเข้ามาจับจองพื้นที่บนเกาะพีพีเพื่อทำสวนมะพร้าวและประมงขนาดเล็ก ต่อมามีการอพยพเข้ามาทำมาหากินในพื้นที่เพิ่มมากขึ้นโดยการชักชวนของผู้ที่มาอยู่ก่อน จนเมื่อ 20 ปีที่ผ่านมาพื้นที่ของเกาะพีพีได้ถูกแปรสภาพกลายเป็นสวนมะพร้าวเพิ่มมากขึ้น หลังจากนั้นการท่องเที่ยวได้เริ่มเข้ามามีบทบาทในพื้นที่ของเกาะพีพีซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพการใช้ที่ดินที่เน้นทางด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวมากขึ้น

ปี พ.ศ. 2527 เป็นช่วงแรกที่นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะพีพี โดยนักท่องเที่ยวกลุ่มแรกที่เข้ามาในพื้นที่จะเป็นนักท่องเที่ยวที่เล่นเรือใบมาจากจังหวัดภูเก็ตเพื่อเดินทางท่องเที่ยวตามหมู่เกาะต่างๆ จนมาถึงเกาะพีพี การพักผ่อนของนักท่องเที่ยวในช่วงแรกจะใช้วิธีการนำเต็นท์มากางพักบริเวณชายหาด เมื่อนักท่องเที่ยวกลุ่มแรกเข้ามาในพื้นที่ทำให้เกิดการล่าสุกันทั้งในกลุ่มนักท่องเที่ยวที่นิยมเล่นเรือใบทำให้เริ่มมีนักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่เพิ่มมากขึ้น

ปี พ.ศ. 2528 ได้มีการจัดกลุ่มนักท่องเที่ยวเป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มทัวร์ โดยมีการจัดทัวร์มาจากจังหวัดภูเก็ตในลักษณะคล้ายทัวร์ป่ากลุ่มละ 9-10 คนในช่วงนี้การเข้าพักในพื้นที่ยังเป็นการนอนเต็นท์บริเวณชายหาดเหมือนในช่วงแรก ๆ

ปี พ.ศ. 2529 เมื่อนักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่เพิ่มมากขึ้นทำให้เกิดการให้บริการที่พักเกิดขึ้น โดยกลุ่มคนท้องถิ่นได้สร้างบังกะโลขึ้น คือ บังกะโลแหลมหิน (บริเวณเบย์วิล ในปัจจุบัน) และพีพีคาบานา ซึ่งเป็นบังกะโลขนาดเล็ก

ปี พ.ศ. 2530 - 2532 เริ่มมีบังกะโลและที่พักประเภทอื่น ๆ เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก นักลงทุนจากนอกพื้นที่ได้เดินทางเข้ามาลงทุนในพื้นที่เพิ่มมากขึ้น เกาะพีพีเริ่มเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวมากขึ้น

ปี พ.ศ. 2533 - 2534 นับเป็นปีที่การท่องเที่ยวของเกาะพีพีเติบโตถึงขีดสุด นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในพื้นที่ในปริมาณมากก่อให้เกิดกิจกรรมต่าง ๆ ตามมาอย่างมากมาย เกิดศูนย์กลางของการท่องเที่ยวในบริเวณชุมชน

นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในเกาะพีพีนับตั้งแต่ช่วงแรกจนถึงช่วงที่การท่องเที่ยวถึงขีดสุดนั้นส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ เช่น ยุโรป อเมริกา ส่วนนักท่องเที่ยวชาวไทยและเอเชียเริ่มเข้ามาท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2535 เป็นต้นมา การท่องเที่ยวของเกาะพีพีได้หยุดชะงักไปชั่วคราวเมื่อเกิดสงครามอ่าวเปอร์เซีย ทำให้ระบบเศรษฐกิจและการพัฒนาการลงทุนเกิดการหยุดชะงักไปด้วย

ตารางที่ 4.17 แสดงกลุ่มของประชากรที่เดินทางเข้ามาอาศัยบนเกาะพีพีและพัฒนาการทางด้าน
การท่องเที่ยวของเกาะพีพี

ช่วง	ปี (พ.ศ.)	กลุ่มคน	ลักษณะพื้นที่	รูปแบบการเดินทาง
แรกเริ่ม		ชาวเล	เป็นป่าดงดิบ	อพยพเร็วร้อนและ พัก ตามเกาะต่าง ๆ
เริ่มเข้ามาตั้ง ถิ่นฐาน	50 ปีที่แล้ว	ชาวบ้านจากเกาะ ยาว จังหวัดพังงา	ป่าดงดิบเริ่มเปลี่ยนแปลง เป็นสวนมะพร้าวและพื้นที่ การเกษตรมากขึ้น	อพยพเข้ามาตั้ง ถิ่นฐานในระยะ เริ่มแรก จำนวน 3 ครัวเรือน
	20 ปีที่แล้ว	ชาวบ้านจากพื้นที่ ต่าง ๆ	สวนมะพร้าว ชาวเลได้รับ พระราชทานพื้นที่บริเวณ แหลมตงเพื่อเป็นที่อยู่อาศัย และพื้นที่ทำกิน	อพยพเข้ามาตาม กลุ่มก่อน ๆ
เริ่มมีการท่องเที่ยว	2528- 2530	นักท่องเที่ยวที่แล่น เรือใบมาจาก จังหวัดภูเก็ต	หมู่บ้านชาวประมง พื้นที่ เริ่มมีการตอบสนองกิจ กรรมการท่องเที่ยวเกิดขึ้น โดยมีการให้บริการที่พัก จำนวน 2 แห่ง	นักท่องเที่ยวเดิน เท้าเข้ามาพัก ผ่อนด้วยตนเอง และพัฒนาเป็น การเดินทางเข้า มาเป็นกลุ่ม ๆ ละ ประมาณ 9-10 คนในช่วงแรกจะ พักแรมบริเวณ ชายหาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

ช่วง	ปี (พ.ศ.)	กลุ่มคน	ลักษณะพื้นที่	รูปแบบการเดินทาง
ช่วงพัฒนาอย่างเต็มที่	2532-2534	นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในพื้นที่มากที่สุด	เกิดการขยายตัวของการใช้ที่ดินเพื่อตอบสนองความต้องการของกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างเต็มที่	เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในปริมาณมากขึ้นจึงเกิดการให้บริการที่พักขึ้น นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาทั้งในลักษณะส่วนตัวและเป็นกลุ่มโดยบริษัททัวร์
ช่วงชะลอตัว	2535-2636	นักท่องเที่ยวเริ่มลดลง เนื่องจากสงครามอ่าวเปอร์เซียและค่าครองชีพในพื้นที่เริ่มสูงขึ้นและสภาพแวดล้อมของพื้นที่เริ่มเสื่อมโทรม	การใช้ที่ดินเริ่มมีความหนาแน่นมากขึ้น มีความหลากหลายของกิจกรรมในพื้นที่ เช่น ร้านค้า ที่พักนักท่องเที่ยว ในรูปแบบต่าง ๆ อาคารพาณิชย์ ที่พักของผู้ใช้แรงงาน สภาพแวดล้อมมีปัญหามากขึ้น	นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเริ่มลดปริมาณลงแต่เริ่มมีการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยและเอเชียแทน
ช่วงคงตัว	2537-ปัจจุบัน	นักท่องเที่ยวชาวไทยเพิ่มมากขึ้น มีทั้งประเภทที่เดินทางแบบเข้าไปเย็นกลับและเดินทางเข้ามาพักผ่อนหลาย ๆ วัน	เริ่มมีการรื้ออาคารร้านค้าบางแห่งเพื่อสร้างใหม่ให้มีขนาดใหญ่ขึ้น โดยเป็นการลงทุนของนักลงทุนจากนอกพื้นที่ เริ่มมีการแบ่งระดับนักท่องเที่ยวออกเป็นระดับต่าง ๆ สภาพแวดล้อมเป็นปัญหาที่รุนแรงมาก	การท่องเที่ยวในพื้นที่เริ่มมีนักท่องเที่ยวที่ไม่จำกัดฤดูกาลท่องเที่ยว โดยนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวแบบเข้าไปเย็นกลับ

ที่มา : สมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

4.2.15 สถานที่ท่องเที่ยวของเกาะพีพี เกาะพีพีมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1) เกาะพีพีต้อน ได้แก่ หาดบ่อหิน หาดยาว หาดโละดาลัม หาดโละบาเกา หาดโละลานา หาดแหลมตง อ่าวนุ้ย อ่าววังหลง ถ้ำวังหลง และจุดชมวิว
- 2) เกาะพีพีเล ได้แก่ หาดมาหยา อ่าวปิละ และถ้ำไวกิ่ง
- 3) เกาะไผ่ ได้แก่ หาดบนเกาะไม้ไผ่ และแนวปะการังรอบ ๆ เกาะ
- 4) เกาะยุง ได้แก่ เกาะปีตะนอก เกาะปีตะโน และแนวปะการังรอบ ๆ เกาะ

กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวในเกาะพีพีมีเพียงเกาะพีพีต้อนเท่านั้นที่มีการตั้งถิ่นฐานเป็นชุมชน ดังนั้นบริเวณเกาะพีพีต้อนจึงเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางการท่องเที่ยว การเดินทางท่องเที่ยวในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่สามารถเดินทางไป-กลับ ภายใน 1 วัน ที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยวจะมีเฉพาะบนเกาะพีพีต้อนเท่านั้น ส่วนเกาะไผ่ และเกาะยุงนั้นมักจะเป็นที่ตั้งแคมป์ไฟค้างคืนของกลุ่มนักท่องเที่ยวเนื่องจากมีความสวยงามและความเงียบสงบ

แหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่บริเวณเกาะพีพีต้อนและพื้นที่โดยรอบแบ่งออกเป็นดังนี้

- 1) แหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาด ซึ่งมีชายหาดที่สำคัญได้แก่

- 1).1 หาดตันไทร เป็นชายหาดโค้งเว้าอยู่ในอ่าวตันไทร มีความสงบปลอดจากคลื่นลมเป็นที่ตั้งของชุมชน มีท่าเทียบเรือโดยสาร เรือหางยาว เรือยอร์ช อ่าวตันไทรเป็นจุดแรกของการเข้าถึงพื้นที่เกาะพีพี ลักษณะทางกายภาพของอ่าวตันไทรด้านหนึ่งจะเป็นคอคอดที่เกิดจากดินทรายที่เชื่อมเกาะ 2 เกาะเข้าด้วยกันพื้นที่ที่มีความลาดชันต่ำจึงเหมาะสำหรับเป็นที่ตั้งของชุมชนและแหล่งบริการการท่องเที่ยวที่สำคัญ อ่าวตันไทรมีความยาวประมาณ 1,125 เมตร มีความกว้างประมาณ 5-25 เมตร เมื่อเวลาน้ำลงเต็มที่จะพบแนวปะการังโผล่ขึ้นมา ในบริเวณตอนกลางของพื้นที่จะเป็นร่องน้ำลึกซึ่งเหมาะสำหรับการจอดเรือที่มีขนาดใหญ่ที่เดินทางเข้ามาในพื้นที่

- 1).2 หาดโละดาลัม เป็นชายหาดคู่กับหาดตันไทร ลักษณะทางกายภาพของพื้นที่จะเป็นอ่าวปิดที่มีแนวปะการังตลอดความยาวของชายหาด บริเวณส่วนกลางของหาดจะเป็นหาดทรายปนเลน เวลान้ำลงเต็มที่จะเกิดชายหาดขนาดใหญ่มีความกว้างประมาณ 500 เมตร หาดโละดาลัมเป็นหาดทรายขาวค่อนข้างหยาบ โดยปกติมีหาดทรายหน้ากว้าง 5-25 เมตร มีความยาว 975 เมตร บริเวณปลายหาดจะเป็นปากคลองและป่าชายเลนขนาดเล็ก ตลอดความยาวของหาดจะเป็นที่ตั้งของโรงแรมและบังกะโลราคาปานกลางค่อนข้างสูง ในช่วงเวลาเย็นและช่วงกลางวันมักจะมีนักท่องเที่ยวเข้ามานั่งพักผ่อนอบแดดบริเวณชายหาดกันหนาแน่น เป็นที่เล่นน้ำทะเลและเป็นสถานที่พักผ่อนของนักท่องเที่ยวประเภทไปเช้าเย็นกลับ บริเวณหาดโละดาลัมจะมีการบริการเรือลากร่ม เรือลากกล้วย และการพายเรือแคนู

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1).3 หาดบ่อหิน (อ่าวบ่อหิน) เป็นชายหาดที่ต่อจากอ่าวตันไทร มีความยาวไปถึงอ่าวมะพร้าวลักษณะทางกายภาพของพื้นที่เป็นชายหาดสลับกับโขดหิน มีความยาวประมาณ 1,250 เมตร มีพื้นที่เป็นชายหาดประมาณ 450 เมตร มีหน้าหาดสั้น ๆ แต่เมื่อน้ำลงเต็มที่ชายหาดจะมีความกว้างมากกว่า 500 เมตร หาดบ่อหินจะเป็นที่พักอาศัยของชาวบ้านที่อพยพมายัง เกาะพีพี และเป็นที่ตั้งของโรงเรียน มัสยิด สุสาน บังกะไลที่มีราคาปานกลางที่วางตัวตามความยาวของชายหาด นักท่องเที่ยวมักนิยมเดินทางเข้ามาในพื้นที่ของชายหาดบ่อหินเพื่อพักผ่อนอบแดด เนื่องจากมีความเงียบสงบ

1).4 หาดยาว (ลองบีช) เป็นชายหาดที่อยู่ต่อจากหาดบ่อหิน ลักษณะทางกายภาพของพื้นที่เป็นชายหาดเชิงเขาที่ต่อจากอ่าวมะพร้าว มีความยาวประมาณ 570 เมตร เป็นชายหาดที่มีลักษณะเป็นที่ราบแคบ ๆ มีหาดทรายกว้าง 5-25 เมตร บริเวณหาดยาวจะเป็นที่ตั้งของบังกะไล ราคาถูก - ปานกลาง ซึ่งจะวางตัวเรียงรายไปตามแนวชายหาด บริเวณนอกชายฝั่งโดยเฉพาะบริเวณโขดหินหน้าชายหาดหินแพจะเป็นแนวปะการังที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว

1).5 หาดโล๊ะบาเกา เป็นชายหาดฝั่งตะวันออกของเกาะพีพีที่ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ บริเวณหมู่ที่ 8 ชายหาดมีความยาว 750 เมตร กว้าง 20 เมตร เมื่อเวลาน้ำลงบริเวณชายหาดจะมีความกว้างจนถึงแนวปะการังที่วางตัวขนานไปกับชายหาดทำให้ชายหาดจะกว้างถึง 400 เมตร อีกด้านหนึ่งของชายหาดเป็นคลองทางน้ำไหลซึ่งใช้เป็นที่วังของเรือหางยาวเข้าไปหลบคลื่นลม บริเวณที่ราบด้านในของอ่าวจะเป็นที่ตั้งของชุมชนพื้นที่ตอนในของหาดมีสภาพเป็นป่าชายเลนขนาดใหญ่

1).6 หาดโล๊ะลานา เป็นชายหาดที่ตั้งอยู่ตรงข้ามกับหาดโล๊ะบาเกา มีลักษณะวางตัวในแนวตรงมีความยาวประมาณ 312 เมตร ลักษณะทางกายภาพจะเป็นอ่าวปิดมีแนวปะการังบริเวณปากอ่าว ในช่วงที่น้ำลงเรือไม่สามารถเข้าออกได้ เมื่อถึงฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงใต้พัดผ่านชาวบ้านจะใช้บริเวณนี้เป็นทางผ่านไปยังหาดโล๊ะบาเกา บริเวณชายหาดยังคงความเป็นธรรมชาติมากกว่าสถานที่อื่น ๆ ของเกาะพีพีที่ไม่มีแหล่งท่องเที่ยวใด ๆ นอกจากสวนมะพร้าว พื้นที่เกษตรกรรม เป็นอ่าวที่มีความเงียบสงบ

1).7 หาดแหลมตง เป็นหาดทรายที่ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของเกาะพีพี ลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ทางทิศเหนือจะประกอบด้วยแนวปะการังสลับกับหาดทรายขาว มีที่ราบเชิงเขาขนาดเล็กจะเป็นที่ตั้งของบังกะไล ชุมชนและโรงเรียน

1).8 หาดรันตี เป็นหาดทรายที่ตั้งอยู่บริเวณอ่าวรันตี ลักษณะทางกายภาพของพื้นที่จะเป็นชายหาดที่มีการวางตัวในแนวตรงมีโขดหินบริเวณตอนปลายของหาด บริเวณด้านหน้าหาดมีแนวปะการังที่สวยงามเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว

2) แหล่งท่องเที่ยวประเภทอ่าว แบ่งออกได้เป็นดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2).1 อ่าวนุ้ย เป็นอ่าวที่มีขนาดเล็กตั้งอยู่ทางด้านตะวันออกของเกาะ บริเวณปากอ่าว มีเกาะหินปูนขนาดเล็กเรียกว่า " ลูกเขานิวแดง " เป็นบริเวณที่นักท่องเที่ยวนิยมดำน้ำดูปะการัง

2).2 อ่าววังหลง เป็นอ่าวที่มีลักษณะทางกายภาพเว้าลึกเข้าไปในช่องเขาหินปูน มีทางเดินที่สามารถขึ้นไปยังถ้ำที่มีภาพเขียนสีโบราณและเป็นบริเวณที่มีสัมปทานรังนกนางแอ่นอีกแห่งหนึ่งนอกเหนือจากถ้ำไวกิ้งของเกาะพีพีเล

3) แหล่งท่องเที่ยวประเภทดูปะการัง ปะการังที่พบในบริเวณรอบ ๆ เกาะพีพีจะมีทั้งปะการังน้ำตื้นและปะการังน้ำลึก จุดที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวในการดำน้ำดูปะการังของเกาะพีพีได้แก่

3).1 หาดหินแพ เป็นบริเวณที่มีปะการังน้ำตื้นตลอดแนวยาวเลียบชายหาด นักท่องเที่ยวที่นิยมดำน้ำแบบ Snorkeling และเป็นจุดที่มีการบริการเรือท้องกระจกเพื่อดูปะการังอีกด้วย

3).2 อ่าวนุ้ยโละลานาและอ่าวรันตีไปจนถึงแหลมตง เป็นจุดที่นักท่องเที่ยวมักจะไปดำน้ำดูปะการังโดยการเช่าเรือหางยาว

3).3 หัวราเกตุ ตั้งอยู่บริเวณด้านนอกของอ่าวตันไทรเป็นจุดที่พบปะการังน้ำลึก การดำน้ำบริเวณนี้จะใช้วิธีแบบ Scuba Diving

4) บริเวณจุดชมวิว เกาะพีพีคองมีจุดชมวิวที่สามารถมองเห็นอ่าวตันไทรและอ่าวโละดาลัม ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ของเกาะพีพี การเดินขึ้นไปยังจุดชมวิวจะต้องเดินไปตามทางเดินที่มีการสร้างเป็นขั้นบันไดผ่านสวนมะม่วงหิมพานต์และสวนมะพร้าว บริเวณยอดเขาของจุดชมวิวจะเป็นที่ราบลานหินกว้าง 40 x 25 เมตร มีร้านค้าสำหรับบริการนักท่องเที่ยว 1 แห่ง นอกจากนี้จุดชมวิวยังมีอีกหนึ่งที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวคือบริเวณอ่าววังหลงซึ่งตั้งอยู่ทางด้านทิศใต้ของเกาะ บริเวณนี้มีลักษณะภูมิประเทศเป็นหน้าผาหินปูนเมื่อกระทบกับแสงอาทิตย์ในตอนเย็นจะกลายเป็นแสงสีแดงที่มีความสวยงามมาก

นอกจากแหล่งท่องเที่ยวบริเวณเกาะพีพีคองแล้ว บริเวณใกล้เคียงที่มีการเชื่อมโยงกิจกรรมการท่องเที่ยวเข้ากับเกาะพีพีคองและเป็นที่ยอมรับเดินทางเข้าไปท่องเที่ยวคือ

1) เกาะพีพีเล หาดมาหยงและอ่าวมาหยง ลักษณะทางกายภาพของเกาะพีพีเลจะเป็นอ่าวปิด มีความยาว 250 เมตร เป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวนิยมไปดำน้ำดูปะการังน้ำตื้น

2) อ่าวปิเล๊ะ ตั้งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของเกาะพีพีเลปากอ่าวจะเป็นบริเวณน้ำตื้นมีปะการังประปราย เมื่อเข้าไปข้างในจะเป็นแอ่งลึกขนาดใหญ่มีความสวยงามมากเนื่องจากการ

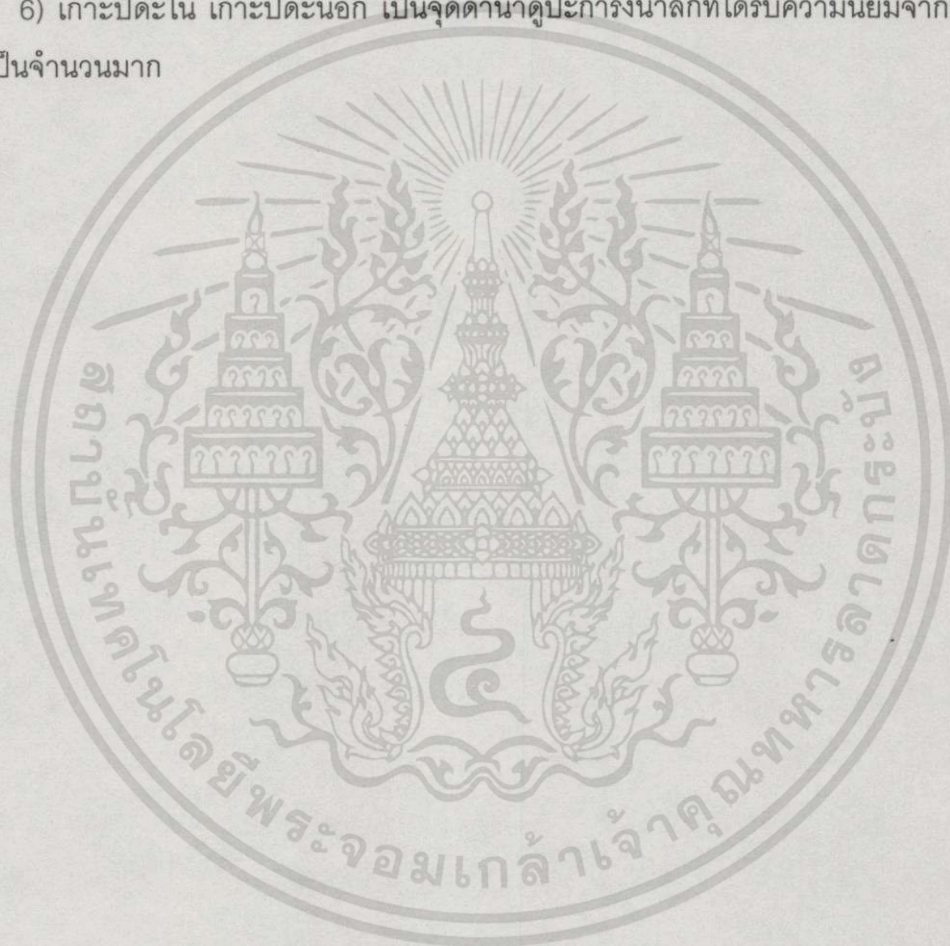
ไล่สีของน้ำทะเลในบริเวณที่มีความลึกของน้ำแตกต่างกันซึ่งเป็นจุดที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางเข้าไปดูความสวยงามของอ่าวแต่ในช่วงที่น้ำลงต่ำสุดเรือไม่สามารถแล่นเข้าไปได้

3) อ่าวโลหะแม่ เป็นอ่าวที่อยู่ทางด้านทิศใต้ของเกาะพีพีเลมีขนาดเล็ก เป็นอีกสถานที่หนึ่งที่นักท่องเที่ยวเดินทางไปดำน้ำดูปะการัง แต่ไม่เป็นที่นิยมเหมือนหาดมาหยง

4) ถ้ำไวกิ้ง เป็นถ้ำที่มีภาพเขียนสีโบราณเรือสำเภามีอายุประมาณ 400 ปี เป็นสถานที่ที่มีการทำสัมปทานรังนกนางแอ่น มีการสาริตการเก็บรังนกนางแอ่นแก่นักท่องเที่ยว

5) เกาะไม้ไผ่ เป็นเกาะที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางไปดำน้ำดูปะการังบริเวณรอบ ๆ เกาะ

6) เกาะปีตะโน เกาะปีตะนอก เป็นจุดดำน้ำดูปะการังน้ำลึกที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก

4.2.16 กิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ บนเกาะพีพี

จากการสำรวจกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยวบนเกาะพีพีพบว่ามียุทธศาสตร์
จำนวน 18 ประเภท ได้แก่

- 1) ให้บริการเช่าอุปกรณ์ตกปลาและอุปกรณ์ดำน้ำ
- 2) สอนดำน้ำ / สอนป็นหน้าผา
- 3) การให้บริการจองที่พัก
- 4) การให้บริการจองตั๋วเรือ
- 5) การให้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศ
- 6) การให้บริการแลกเงินตรา
- 7) การให้บริการ Internet
- 8) ขายสินค้าที่ระลึก
- 9) การผลิตสินค้าที่ระลึก
- 10) ขายสินค้าเบ็ดเตล็ด
- 11) ขายยา
- 12) บริการซักรีดเสื้อผ้า
- 13) บริการนวดแผนโบราณ
- 14) บริการเสริมสวย / การสักรูปบนร่างกาย / การทำผมให้กับนักท่องเที่ยว
- 15) การบริการที่พัก
- 16) บริการล้างอัดรูป
- 17) ขายอาหารและเครื่องดื่ม
- 18) ให้บริการยานพาหนะ เช่น เรือหางยาว เรือเร็ว เรือลากร้อม เรือนำเที่ยว

4.2.17 ตลาดทางด้านการท่องเที่ยวของเกาะพีพี

เกาะพีพีตั้งอยู่ทางตอนกลางของภาคใต้ด้านฝั่งตะวันตกของประเทศ มีกลุ่มตลาดการท่องเที่ยวแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มพื้นที่ คือ กลุ่มสุราษฎร์ธานีเกาะสมุย กลุ่มภูเก็ต และกลุ่มสงขลา/หาดใหญ่ จำนวนนักท่องเที่ยวในกลุ่มสงขลา/หาดใหญ่ มีมากที่สุดประมาณ 3.0 ล้านคน รองลงมาเป็นกลุ่มภูเก็ตประมาณ 2.3 ล้านคน และกลุ่มสุราษฎร์ธานีเกาะสมุยประมาณ 1.2 ล้านคน สำหรับสัดส่วนของนักท่องเที่ยวของทั้ง 3 กลุ่มรวมกันปรากฏว่าเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศประมาณร้อยละ 60 และ 40 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำนวนนักท่องเที่ยวของเกาะพีพี จากรายงานการสำรวจการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในปี พ.ศ. 2539 ของจังหวัดภูเก็ต และเกาะพีพี มีผู้เดินทางมาท่องเที่ยวรวมกันประมาณ 3.3 ล้านคน เป็นผู้มาท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตประมาณ ร้อยละ 70 และเกาะพีพี ประมาณร้อยละ 30 เพิ่มจาก พ.ศ. 2533 ซึ่งมีจำนวน 1.7 ล้านคน หรือเพิ่มขึ้นราวปีละ 0.3 ล้านคน เมื่อพิจารณาประเภทของนักท่องเที่ยวของทั้งแห่งพบว่า มีลักษณะเดียวกัน คือประมาณ ร้อยละ 98 เป็นนักท่องเที่ยวประเภทพักรแรม ร้อยละ 2 เป็นนักท่องเที่ยวประเภททัศนอาจร (ไป-กลับ ในวันเดียว)

และผลจากการสำรวจจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าเกาะพีพีโดยเรือโดยสารและเรือทัวร์ของบริษัทต่าง ๆ ตลอดปี 2540 พบว่ามีจำนวน 466,083 คน มาจากจังหวัดภูเก็ต ร้อยละ 72.1 จังหวัดกระบี่ ร้อยละ 25.3 ที่เหลือร้อยละ 2.6 มาจากจังหวัดพังงาและจังหวัดอื่น ๆ โดยสามารถแบ่งได้ตามฤดูกาลท่องเที่ยวจำนวน 7 เดือน คือตั้งแต่เดือนตุลาคมถึงเดือนเมษายน มีจำนวน 383,833 คน หรือคิดเป็นค่าเฉลี่ยต่อวันเท่ากับ 1,811 คน และในช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยวจำนวน 5 เดือน คือตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงเดือนกันยายน มีจำนวน 82,250 คน หรือคิดเป็นค่าเฉลี่ยต่อวันเท่ากับ 538 คน ดังตาราง 4.18

ตารางที่ 4.18 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวของหมู่เกาะพีพีแยกตามฤดูกาลท่องเที่ยว พ.ศ. 2540

รายการ	ช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว	ช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยว	รวมทั้งปี
จำนวนเดือน	7 เดือน(212 วัน)	5 เดือน (153 วัน)	12 เดือน (365 วัน)
ช่วงเวลา	ตค. พย. ธค. 2539 มค. กพ. มีค. เมย. 2540	พค. มิย. กค. สค. กย. 2540	ตค. 2539-กย. 2540
จำนวนนักท่องเที่ยว	383,833 คน	82,250 คน	466,083 คน
จำนวนเข้าเกาะพีพี เฉลี่ยต่อวัน	1,811 คน	538 คน	1,277 คน
สัดส่วนประเภท พักค้าง (%)	38.5	94.6	42.1
สัดส่วนประเภท ไป-กลับ (%)	61.5	5.4	57.9

ที่มา : สมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ตารางที่ 4.19 แสดงจำนวนนักท่งเที่ยวของหมู่เกาะพีพี ตั้งแต่ พ.ศ. 2534-2539

พ.ศ.	นักท่งเที่ยวชาวไทย		นักท่งเที่ยวชาวต่างประเทศ		รวม	
	จำนวน	อัตราเพิ่ม	จำนวน	อัตราเพิ่ม	จำนวน	อัตราเพิ่ม
2534	167,523	-	165,658	-	333,181	-
2535	186,665	11.42	189,794	14.57	376,448	12.99
2536	205,787	10.25	213,936	12.72	419,722	11.50
2537	224,925	9.30	238,068	11.28	462,992	10.31
2538	244,066	8.51	262,208	10.14	506,274	9.35
2539	263,201	7.84	286,357	9.21	549,558	8.55

ที่มา : สถาบันวิจัย วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงผลที่เกิดขึ้นกับประชาชนและชุมชนอันเนื่องมาจากการส่งเสริมให้มีกิจกรรมการท่องเที่ยวในมุมมองของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวหลังจากการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว และเพื่อใช้ผลการศึกษาเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาอย่างยั่งยืนทางด้านการท่องเที่ยว

ในการศึกษาได้เลือกพื้นที่เกาะพีพีดอน อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ โดยมีการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม เพื่อนำมาวิเคราะห์และอภิปรายผล สำหรับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ ตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ประกอบด้วย

ตัวแปรต้น

- การให้บริการยานพาหนะ
- การให้บริการที่พัก
- การให้บริการในการจองตั๋วเรือ เครื่องบิน
- การให้บริการโทรศัพท์
- การให้บริการซักกรีด
- การให้บริการเสริมสวย
- นวดแผนโบราณ
- การสอนดำน้ำ
- การให้เช่าอุปกรณ์ดำน้ำ
- การขายอาหารและเครื่องดื่ม
- การผลิตสินค้าที่ระลึก
- การขายสินค้าที่ระลึก
- การขายของใช้เบ็ดเตล็ด

ตัวแปรตาม

- คุณภาพชีวิตทางด้านเศรษฐกิจ
 1. ระดับรายได้
 2. ความพอเพียงของรายได้
 3. ความมั่นคงของรายได้
- คุณภาพชีวิตทางด้านชุมชน
- คุณภาพชีวิตทางด้านสุขภาพ
- ทรัพยากรการท่องเที่ยว

ทั้งนี้การเลือกใช้ตัวแปรดังกล่าวเพื่อต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นและตัวแปรตามว่ากิจกรรมทางการท่องเที่ยวมีผลต่อคุณภาพชีวิตในด้านระดับรายได้ ความพอเพียงของรายได้ ความมั่นคงของรายได้ คุณภาพชีวิตด้านสุขภาพ คุณภาพชีวิตด้านชุมชน และทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างไร

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

- ข้อมูลทุติยภูมิ ประกอบด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1) ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้แก่ องค์ประกอบ การจัดแบ่งพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว หลักการในการพัฒนาการท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว
- 2) ทรัพยากรการท่องเที่ยว ได้แก่ ประเภทของทรัพยากรการท่องเที่ยว การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว
- 3) ประเภทของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนา
- 4) ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ สังคม ประชากร ของเกาะพีพี
- 5) ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของเกาะพีพี

- ข้อมูลปฐมภูมิ ประกอบด้วย

- 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวซึ่งเป็นประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีดังนี้ เพศ อายุ อาชีพ สถานภาพการสมรส การนับถือศาสนา การศึกษา ภูมิฐานะ ระยะเวลาการตั้งถิ่นฐานบนเกาะพีพี และ จำนวนสมาชิกในครัวเรือน
- 2) ข้อมูลด้านทัศนคติของประชากรที่ศึกษาต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว เก็บรวบรวมโดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์
- 3) ข้อมูลด้านกายภาพของพื้นที่ที่ศึกษา เก็บรวบรวมโดยการสำรวจและการสังเกต

5.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

ในการศึกษานี้ใช้ประชากรตัวอย่าง จำนวน 330 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลภาคสนาม ลักษณะการเก็บข้อมูลใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างประชากรแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ประกอบกับการสำรวจลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ การสังเกตพฤติกรรมของประชากรที่ศึกษาและปรากฏการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา การสัมภาษณ์ สำหรับผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

- 1) เพศ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีสมาชิกเป็นเพศชายร้อยละ 37.9 เพศหญิง ร้อยละ 62.1
- 2) อายุ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีอายุกระจายเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ อายุ 20-30 ปี ร้อยละ 52.7 รองลงมาคืออายุ 31-40 ปี ร้อยละ 35.8 ซึ่งประชากรทั้ง 2 กลุ่มจัดเป็นประชากรในวัยแรงงาน ส่วนประชากรที่มีอายุน้อยกว่า 20 ปี และอายุ 41-50 ปี มีจำนวนร้อยละ 10.0 และ 1.5 ตามลำดับ
- 3) อาชีพ ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพโดยการเป็นลูกจ้างในบริษัทที่ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 30.3 รองลงมาคือการขายอาหารและเครื่องดื่ม

ร้อยละ 20.6 และการขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว การขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว การขายของใช้เบ็ดเตล็ด คิดเป็นร้อยละ 15.2 11.8 6.1 ตามลำดับ

4) สถานภาพสมรส ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีสถานภาพการสมรสร้อยละ 57.3 เป็นโสดร้อยละ 37.0 ที่เหลือร้อยละ 3.6 มีสถานภาพฝ่ายหรือหย่าร้าง

5) การนับถือศาสนา ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 77.3 นับถือศาสนาพุทธ ส่วนที่เหลือร้อยละ 16.7 นับถือศาสนาอิสลาม

6) การศึกษา ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 53.6 สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 17.6 และ 13.3 สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ และมีประชากรเพียงร้อยละ 12.1 และ 2.1 เท่านั้นที่สำเร็จการศึกษาในระดับอนุปริญญาตรีหรือ ปวส.และระดับปริญญาตรี ตามลำดับ

7) ภูมิลำเนา มีประชากรกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 8.5 เท่านั้นที่มีภูมิลำเนาบนเกาะพีพี ส่วนประชากรที่เหลือจะอพยพมาจากพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อมาประกอบอาชีพบนเกาะพีพี กล่าวคือ ร้อยละ 67.9 มีภูมิลำเนาในจังหวัดกระบี่ ร้อยละ 15.5 มีภูมิลำเนาในจังหวัดพังงา ส่วนที่เหลือมีภูมิลำเนาในจังหวัดนครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี สงขลา และภูเก็ต จำนวนร้อยละ 5.2 1.2 1.2 และ 0.6 ตามลำดับ

8) ระยะเวลาที่ตั้งถิ่นฐานบนเกาะพีพี จากการศึกษาพบว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 77.3 ได้ตั้งถิ่นฐานบนเกาะพีพีมาเป็นระยะเวลา 1-5 ปี ร้อยละ 11.8 ตั้งถิ่นฐานบนเกาะพีพีมาเป็นระยะเวลา 6-10 ปี ร้อยละ 6.4 ตั้งถิ่นฐานบนเกาะพีพีมาเป็นระยะเวลามากกว่า 10 ปี และร้อยละ 4.5 ตั้งถิ่นฐานบนเกาะพีพีเป็นระยะเวลาน้อยกว่า 1 ปี

9) จำนวนสมาชิกในครัวเรือน จากการศึกษาพบว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 44.5 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนจำนวน 1-2 คน ร้อยละ 38.5 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนจำนวน 3-4 คน ส่วนครัวเรือนที่มีจำนวนสมาชิกจำนวนมากคือ 5-6 คนและมากกว่า 10 คน มีจำนวน 13.9 และ 1.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 5.1 แสดงข้อมูลทั่วไปของประชากรที่ศึกษา

ข้อมูลทั่วไป	จำนวนประชากร	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	125	37.9
1.2 หญิง	205	62.1

ตารางที่ 5.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวนประชากร	ร้อยละ
2. อายุ		
2.1 น้อยกว่า 20 ปี	33	10.0
2.2 20 – 30 ปี	174	52.7
2.3 31 – 40 ปี	118	35.8
2.4 41 – 50 ปี	5	1.5
3. อาชีพ		
3.1 ขายอาหารและเครื่องดื่ม	68	20.6
3.2 ขายสินค้าที่ระลึก	50	15.2
3.3 ขายของใช้เบ็ดเตล็ด	20	6.1
3.4 ขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว	39	11.8
3.5 บริการนำเที่ยว	5	1.5
3.6 บริการที่พักให้กับนักท่องเที่ยว	13	3.9
3.7 เป็นลูกจ้างในบริษัทประกอบกิจการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว	100	30.3
3.8 ประมง	4	1.2
3.9 อื่น ๆ	31	9.4
4. สถานภาพสมรส		
4.1 โสด	122	37.0
4.2 แต่งงาน	189	57.3
4.3 ม่าย / หย่าร้าง	12	3.6
5. การนับถือศาสนา		
5.1 พุทธ	255	77.3
5.2 อิสลาม	55	16.7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวนประชากร	ร้อยละ
6. การศึกษา		
6.1 ประถมศึกษา	177	53.6
6.2 มัธยมศึกษาตอนต้น	44	13.3
6.3 มัธยมศึกษาตอนปลาย	58	17.6
6.4 อนุปริญญาตรี / ปวส.	40	12.1
6.5 ปริญญาตรี	7	2.1
7. ภูมิลำเนา		
7.1 เกาะพีพี	28	8.5
7.2 จังหวัดกระบี่	224	67.9
7.3 จังหวัดภูเก็ต	2	0.6
7.4 จังหวัดพังงา	51	15.5
7.5 จังหวัดนครศรีธรรมราช	17	5.2
7.6 จังหวัดสุราษฎร์ธานี	4	1.2
7.7 จังหวัดสงขลา	4	1.2
8. ระยะเวลาที่ตั้งถิ่นฐานบนเกาะพีพี		
8.1 น้อยกว่า 1 ปี	15	4.5
8.2 1 - 5 ปี	255	77.3
8.3 6 - 10 ปี	39	11.8
8.4 มากกว่า 10 ปี	21	6.4
9. จำนวนสมาชิกในครัวเรือน		
9.1 จำนวน 1 - 2 คน	147	44.5
9.2 จำนวน 3 - 4 คน	127	38.5
9.3 จำนวน 5 - 6 คน	46	13.9
9.4 จำนวนมากกว่า 10 คน	4	1.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 ข้อมูลด้านทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว

กิจกรรมการท่องเที่ยวของเกาะพีพีมีจำนวน 18 ประเภท ดังนี้ การให้บริการเช่าอุปกรณ์ตกปลาและอุปกรณ์ดำน้ำ การสอนดำน้ำ / สอนปีนหน้าผา การให้บริการจองที่พัก การให้บริการจองตั๋วเครื่องบิน การให้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศ การให้บริการแลกเงินตรา การให้บริการ Internet การขายสินค้าที่ระลึก การผลิตสินค้าที่ระลึก การขายสินค้าเบ็ดเตล็ด การขายยา การให้บริการซักรีดเสื้อผ้า การบริการนวดแผนโบราณ การบริการเสริมสวย / การสักรูปบนร่างกาย / การทำผมให้กับนักท่องเที่ยว การให้บริการที่พัก การให้บริการล้างอัดรูป การขายอาหารและเครื่องดื่ม และการให้บริการยานพาหนะ เช่น เรือหางยาว เรือเร็ว เรือลากرمั่ม เรือนำเที่ยว

จากการศึกษาพบว่าผู้ประกอบการได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ ดังนี้ การให้บริการในรูปแบบต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 23.9 การขายอาหารและเครื่องดื่ม การให้บริการยานพาหนะกับนักท่องเที่ยว การให้บริการที่พักกับนักท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 20.6 16.7 และ 12.1 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.2

ตารางที่ 5.2 แสดงประเภทของกิจกรรมการท่องเที่ยวบนเกาะพีพีที่ผู้ประกอบการเข้ามามีส่วนร่วม

ประเภทของกิจกรรม	จำนวนประชากร	ร้อยละ
การให้บริการยานพาหนะกับนักท่องเที่ยว	55	16.7
การให้บริการที่พักกับนักท่องเที่ยว	40	12.1
การให้บริการในรูปแบบต่าง ๆ เช่น จองตั๋วเครื่องบิน/รถ/เครื่องบิน การแลกเปลี่ยนเงินตรา การให้บริการโทรศัพท์	79	23.9
การขายของใช้เบ็ดเตล็ด	20	6.1
การให้เช่าอุปกรณ์ดำน้ำ	8	2.4
การเป็นผู้นำเที่ยว	9	2.7
การขายอาหารและเครื่องดื่ม	68	20.6
การขายสินค้าที่ระลึก	29	8.8
การผลิตสินค้าที่ระลึก	3	0.9
อื่น ๆ เช่น การนวดแผนโบราณ การให้บริการซักรีดเสื้อผ้า การให้บริการเสริมสวย การให้บริการ Internet	19	5.8
รวม	330	100.0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์โดยไม่จำกัดวงหรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากการศึกษาลักษณะการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวเปรียบเทียบกับแนวความคิดของ K.W. Sproule (1999) พบว่าประชากรที่ศึกษาได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยตรง (Direct Participant) หรือเป็นการเข้ามามีส่วนร่วมในการใช้แรงงานในการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวในส่วนของการผลิตและบริการ ได้แก่ การเข้ามามีส่วนร่วมในการให้บริการที่พักให้กับนักท่องเที่ยว การเข้ามามีส่วนร่วมในการขายอาหารให้กับนักท่องเที่ยว การเป็นผู้นำเที่ยว การมีส่วนร่วมในการผลิตและขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว ส่วนการมีส่วนร่วมในด้านการบริหารและจัดการในพื้นที่ไม่พบว่าประชากรที่ศึกษาได้เข้ามามีส่วนร่วม เช่น การมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ การมีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกรูปแบบของกิจกรรมที่เหมาะสมกับพื้นที่ การมีส่วนร่วมในการควบคุมกิจกรรมการท่องเที่ยวให้ดำเนินไปในลักษณะที่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการพัฒนา การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและโครงการพัฒนา

การที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านการบริการและจัดการพื้นที่มีสาเหตุมาจากกิจกรรมดังกล่าวถูกกำหนดและควบคุมโดยส่วนกลางหรือหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หน่วยงานระดับจังหวัดกระปี่ทำให้ผู้ประกอบการเป็นเพียงกลุ่มคนที่เข้ามามีส่วนร่วมในประเภทของกิจกรรมที่ถูกกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว จากการศึกษาผู้ประกอบการไม่ได้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการพื้นที่และกิจกรรมการท่องเที่ยวทำให้ขาดความร่วมมือและจิตสำนึกในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ เพราะผู้ประกอบการจะคิดว่าหน้าที่ดังกล่าวเป็นของหน่วยงานภาครัฐ ผู้ประกอบการมีหน้าที่เพียงการจ่ายค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายในด้านต่าง ๆ ตามที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำหนด ส่วนการบำรุงรักษาพื้นที่เป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นผู้ประกอบการจึงมีเป้าหมายที่ผลตอบแทนทางด้านธุรกิจเป็นสำคัญ

5.3 ข้อมูลด้านทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในด้านเศรษฐกิจ

- 1) ตัวชี้วัดและเกณฑ์ ใช้ตัวชี้วัด 3 ตัวดังนี้
 - 1).1 ระดับรายได้ พิจารณาจากรายได้ของประชากรที่โดยใช้เกณฑ์ความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) ที่กำหนดไว้ปีละ 20,000 บาท / คน
 - 1).2 ความพอเพียงของรายได้ พิจารณาจากรายจ่ายมีจำนวนพอ ๆ หรือน้อยกว่ารายได้
 - 1).3 ความมั่นคงของรายได้ พิจารณาจากจำนวนประชากรไม่ต่ำกว่าร้อยละ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1).3 ความมั่นคงของรายได้ พิจารณาจากจำนวนประชากรไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50 มีรายได้ตามข้อ 1 อย่างมั่นคง

2) ผลการศึกษา

2).1 การประกอบอาชีพและระดับรายได้ จากข้อมูลในด้านรายได้เฉลี่ยและการประกอบอาชีพของประชาชนบนเกาะพีพีซึ่งศึกษาโดยสมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ในปี พ.ศ. 2535 ประชาชนบนเกาะพีพีที่มีรายได้เฉลี่ยอยู่ในระดับ 36,880 บาท / ปี ปี พ.ศ. 2537 อยู่ในระดับ 52,925 บาท / ปี สำหรับการประกอบอาชีพของประชาชนบนเกาะพีพีปรากฏว่าประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 44.35 มีอาชีพรับจ้างเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ส่วนอาชีพเดิมนั้นประชาชนบนเกาะพีพีจะประกอบอาชีพการทำประมงมากที่สุด รองลงมาคือการรับจ้างทั่วไป

จากการศึกษาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพและรายได้ในครั้งนี้นพบว่าประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 20.6 มีรายได้เดือนละ 7,501-9,500 บาท รองลงมาคือ 5,000-7,500 บาท และ 9,501-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 20.6 และ 19.7 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.4

สำหรับการประกอบอาชีพประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 30.3 ประกอบอาชีพด้วยการเป็นลูกจ้างในบริษัทที่ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว รองลงมาได้แก่การขายอาหารและเครื่องดื่ม การขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว การขับเรือเพื่อบริการนักท่องเที่ยว ในอัตราร้อยละ 20.6 15.2 11.8 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.3

เมื่อพิจารณาประเภทของอาชีพที่ให้ผลตอบแทนสูงที่สุดปรากฏว่าประชากรที่ประกอบอาชีพการขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว การให้บริการที่พักนักท่องเที่ยว การขายอาหารและเครื่องดื่ม การขายของใช้เบ็ดเตล็ด เป็นอาชีพที่ให้ผลตอบแทนในอัตราสูง ส่วนอาชีพอาชีพที่ให้ผลตอบแทนในระดับปานกลางได้แก่ การเป็นลูกจ้างในบริษัทที่ประกอบการท่องเที่ยวและการขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว ดังตารางที่ 5.7

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ ได้ก่อให้เกิดการจ้างงานและสร้างรายได้ที่สำคัญของพื้นที่

การส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการประกอบอาชีพของประชาชนในพื้นที่ จากการศึกษาพบว่าประชากรที่ศึกษาก่อนที่จะประกอบอาชีพทางด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การท่องเที่ยวในปัจจุบันส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในการรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 41.8 การค้าขาย การทำประมง ทำสวน และการก่อสร้าง คิดเป็นร้อยละ 33.0 18.5 2.7 และ 1.2 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.5

สำหรับรายได้จากการประกอบอาชีพในอดีตพบว่าส่วนใหญ่ประชากรที่ศึกษามีรายได้จำนวน 5,000-7,500 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 61.6 และมีรายได้จำนวนน้อยกว่า 5,000 บาท/เดือน 7,501-9,500 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 34.2 และ 2.7 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.6

การเปลี่ยนแปลงทางด้านอาชีพของประชากรที่ศึกษาก่อให้เกิดทั้งผลดีและผลเสียต่อประชากรเหล่านั้น กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงอาชีพจากภาคเกษตรกรรมและรับจ้างมาสู่อาชีพด้านการบริการในธุรกิจการท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้จากการประกอบอาชีพเพิ่มสูงขึ้น ส่วนผลเสียที่เกิดขึ้นคือ การประกอบอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยวจะไม่สามารถดำเนินไปได้ตลอดทั้งปี เพราะเมื่อถึงช่วงฤดูมรสุมการเดินทางของนักท่องเที่ยวจะลดลงซึ่งจะส่งผลกระทบต่อกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ต้องปิดตัวหรือลดการให้บริการลง ทำให้ประชากรที่ศึกษาจะขาดรายได้ในช่วงนี้ นอกจากนี้ประชากรที่เคยประกอบอาชีพทางการทำประมงสามารถจับสัตว์น้ำเป็นอาหารได้โดยไม่ต้องซื้อ แต่เมื่อเปลี่ยนมาสู่อาชีพการให้บริการนักท่องเที่ยวประชากรเหล่านี้จำเป็นต้องซื้อสัตว์น้ำจากต่างพื้นที่ เช่น จังหวัดภูเก็ต กระบี่ ทำให้ค่าครองชีพของประชากรเพิ่มสูงขึ้น

การประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการอพยพเคลื่อนย้ายประชากรจากบริเวณต่าง ๆ เข้ามายังเกาะพีพี จากการข้อมูลของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย คาดว่าประชากรแฝงซึ่งเป็นประชากรที่อพยพเข้ามาในพื้นที่ในช่วงฤดูการท่องเที่ยวและอพยพกลับถิ่นฐานเดิมเมื่อหมดฤดูการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะพีพีมีจำนวนประมาณ 3,000 คน ซึ่งประชากรส่วนนี้จะมีจำนวนมากกว่าประชากรจริงในพื้นที่เกือบ 3 เท่า และจากการศึกษาข้อมูลภูมิสำเนาของประชากรที่ศึกษาพบว่ามีประชากรเพียงร้อยละ 8.5 เท่านั้นที่มีภูมิสำเนาบนเกาะพีพี โดยที่ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 91.5 มีภูมิสำเนาในบริเวณจังหวัดต่าง ๆ ดังนี้ ประชากรร้อยละ 67.9 มีภูมิสำเนาในจังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี สงขลา ภูเก็ต ร้อยละ 15.5 5.2 1.2 1.2 และ 0.6 ตามลำดับ ในขณะที่การศึกษาด้านระยะเวลาการตั้งถิ่นฐานบนเกาะพีพีพบว่าประชากรส่วนใหญ่ที่ศึกษา จำนวนร้อยละ 77.3 มีระยะเวลาการตั้งถิ่นฐานบนเกาะพีพีจำนวน 1-5 ปี ดังตารางที่ 5.1

จากการผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวของเกาะพีพีเป็นปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดประชากรจากบริเวณต่าง ๆ ให้เดินทางเข้ามายังเกาะพีพีเพื่อประกอบอาชีพในกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งการเดินทางเข้ามาของประชากรเหล่านี้ส่งผลต่อการใช้ที่ดินบนเกาะพีพีใน 2 ลักษณะ คือ เกิดการเปลี่ยนแปลงลักษณะการใช้ที่ดินจากการใช้ที่ดินประเภทป่าไม้ ป่าชายเลน สวนมะพร้าว กลายมาเป็นการใช้ที่ดินเพื่อการปลูกสร้างที่อยู่อาศัยและการปลูกสร้างสถานประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดปัญหาการใช้ที่ดินอย่างหนาแน่น เพราะเมื่อปริมาณประชากรที่เดินทางเข้ามาในพื้นที่มีจำนวนมาก ส่งผลให้ความต้องการที่ดินมีปริมาณมากตามไปด้วย ซึ่งจะส่งผลให้ราคาที่ดินของเกาะพีพีปรับตัวสูงตามความต้องการ ทำให้เกิดปัญหาการใช้ที่ดินอย่างหนาแน่นในพื้นที่

ตารางที่ 5.3 แสดงการประกอบอาชีพของประชากรที่ศึกษา

ประเภทของอาชีพ	จำนวนประชากร	ร้อยละ
ขายอาหารและเครื่องดื่ม	68	20.6
ขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว	50	15.2
ขายของใช้เบ็ดเตล็ด	20	6.1
ขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว	39	11.8
บริการนำเที่ยว	5	1.5
บริการที่พักให้กับนักท่องเที่ยว	13	3.9
เป็นลูกจ้างในบริษัทที่ประกอบการกิจการท่องเที่ยว	100	30.3
ประมง	4	1.2
อื่น ๆ	31	9.4
รวม	330	100.0

ตารางที่ 5.4 แสดงรายได้ของประชากรที่ตอบแบบสอบถาม

รายได้	จำนวนประชากร	ร้อยละ
น้อยกว่า 5,000 บาท	9	2.7
5,000 - 7,500 บาท	68	20.6
7,501 - 9,500 บาท	142	43.0
9,501 - 10,000 บาท	65	19.7
มากกว่า 10,000 บาท	46	13.9
รวม	330	100.0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5.5 แสดงการประกอบอาชีพก่อนที่จะประกอบอาชีพในปัจจุบันของประชากรที่ศึกษา

อาชีพ	จำนวนประชากร	ร้อยละ
ประมง	59	18.5
รับจ้าง	138	41.8
ทำสวน	9	2.7
ก่อสร้าง	4	1.2
ค้าขาย	109	33.0
รวม	330	100.0

ตารางที่ 5.6 แสดงรายได้จากการประกอบอาชีพก่อนที่จะประกอบอาชีพในปัจจุบัน (บาท/เดือน)

รายได้	จำนวนประชากร	ร้อยละ
น้อยกว่า 5,000 บาท	113	34.2
5,000 - 7,500 บาท	196	61.6
7,501 - 9,500 บาท	9	2.7
รวม	318	96.4

ตารางที่ 5.7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับรายได้กับการประกอบอาชีพของประชากร

รายได้	การประกอบอาชีพ								
	ขายอาหารและเครื่องดื่ม	ขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว	ขายของใช้เบ็ดเตล็ด	ขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว	บริการนำเที่ยว	บริการที่พักรับนักท่องเที่ยว	เป็นลูกจ้างในบริษัทที่ประกอบการท่องเที่ยว	ประมง	อื่นๆ
น้อยกว่า 5,000		2.7(9)							
5,000-7,500		7.2(24)					12.1(40)		1.2(4)
7,501-9,500	10.0	3.6(12)	2.4(8)		1.5(5)	1.2(4)	18.1(60)	1.2(4)	4.8(16)
9,501-10,000	(33)	1.5(5)	2.1(7)	5.4(18)					
มากกว่า 10,000	10.6		1.5(5)	6.3(21)		2.7(9)			3.3(11)
	(35)								

$$X^2 = 354.835$$

$$d.f. = 32$$

$$Sig = 0.00001$$

24 cells (53.3%) ค่าความถี่ที่คาดหวังน้อยกว่า 5 โดยค่าความถี่ที่คาดหวังที่ต่ำที่สุดคือ 0.11

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5.8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับรายได้กับการประกอบอาชีพก่อนที่จะประกอบอาชีพในปัจจุบันของประชากร

อาชีพ	รายได้		
	น้อยกว่า 5,000 บาท	5,000-7,500 บาท	7,501-9,500 บาท
ประมง	13.0(41)	4.4(14)	1.2(4)
รับจ้าง	15.2(48)	27.3(86)	
ทำสวน	1.2(4)		1.5(5)
ก่อสร้าง	1.2(4)		
ค้าขาย	5.0(16)	29.5(93)	

$X^2 = 166.733$ d.f. = 8 Sig = 0.00001

8 cells (53.3%) ค่าความถี่ที่คาดไว้น้อยกว่า 5 โดยค่าความถี่ที่คาดไว้ต่ำที่สุดคือ 0.11

2) ความพอเพียงของรายได้ จากการศึกษพบว่าประชากรส่วนใหญ่มีรายได้มากกว่ารายจ่ายในอัตราร้อยละ 80 ส่วนที่เหลือ ร้อยละ 20 มีรายได้พอ ๆ กับรายจ่าย ดังตารางที่ 5.9

ตารางที่ 5.9 แสดงความเพียงพอของรายได้

ความพอเพียงของรายได้	จำนวนประชากร	ร้อยละ
รายได้มากกว่ารายจ่าย	264	80.0
รายได้พอ ๆ รายจ่าย	66	20.0
รวม	330	100.0

3) ความมั่นคงของรายได้ จากการศึกษพบว่าประชากรส่วนใหญ่ที่ศึกษาที่มีความมั่นคงในการทำงานในอัตราร้อยละ 81.8 ส่วนอีก 56 คน หรือร้อยละ 17.0 ไม่มีความมั่นคงในการทำงาน ดังตารางที่ 5.11

ตารางที่ 5.10 แสดงความมั่นคงของรายได้

ความมั่นคงของรายได้	จำนวนประชากร	ร้อยละ
ประชากรที่มีความมั่นคงของรายได้	270	81.8
ประชากรไม่มีความมั่นคงของรายได้	56	17.0
รวม	326	98.8

จากการศึกษาในด้านเศรษฐกิจของประชากรกลุ่มตัวอย่างพบว่าประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในด้านการค้าและการบริการที่เกี่ยวข้องเนื่องกับธุรกิจการท่องเที่ยว ได้แก่ การขายอาหารและเครื่องดื่ม การขายสินค้าที่ระลึก การขับเรือรับจ้างให้กับนักท่องเที่ยว การบริการนำเที่ยว การให้บริการที่พัก เป็นลูกจ้างในบริษัทที่ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว การขายของใช้เบ็ดเตล็ด เป็นต้น การประกอบอาชีพดังกล่าวเมื่อเปรียบเทียบกับประกอบอาชีพในอดีตซึ่งส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรมและการรับจ้าง เช่น การทำประมง การทำสวน ก่อสร้าง ปรากฏว่าการประกอบอาชีพในภาคการค้าและการบริการที่เกี่ยวข้องเนื่องกับธุรกิจการท่องเที่ยวให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจในรูปของรายได้ในอัตราที่สูงกว่า

ข้อสังเกตสำหรับอาชีพที่ให้ผลตอบแทนในอัตราสูงพบว่าเป็นอาชีพที่ประกอบอาชีพเป็นเจ้าของกิจการหรือเป็นผู้ประกอบการด้วยตนเอง เช่น

- การขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว จากการสำรวจและสัมภาษณ์ผู้ประกอบการอาชีพนี้พบว่าผู้ที่ประกอบอาชีพนี้จะเป็นบุคคล 2 ประเภท คือ กลุ่มคนดั้งเดิมของพื้นที่ซึ่งในอดีตจะประกอบอาชีพการทำประมง และกลุ่มคนที่อพยพมาจากที่อื่น เช่น จังหวัดพังงา กระบี่ ภูเก็ต โดยบุคคลกลุ่มนี้ก็จะเคยประกอบอาชีพการทำประมงเช่นกัน ในการประกอบอาชีพนั้นจะใช้วิธีการดัดแปลงเรือหางยาวที่เคยใช้ในการจับปลาเป็นเรือสำหรับให้บริการนักท่องเที่ยวในการเดินทางเที่ยวรอบเกาะและเดินทางไปตามน้ำตามเกาะต่าง ๆ ส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่งจะใช้วิธีการต่อเรือขึ้นใหม่สำหรับการประกอบอาชีพนี้ โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่หรือลูกหลานของผู้ที่เคยประกอบอาชีพการทำประมง

สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดเปลี่ยนแปลงอาชีพจากการทำประมงมาสู่การให้บริการยานพาหนะในกิจกรรมการท่องเที่ยวพบว่ามีสาเหตุมาจากผลตอบแทนที่แตกต่างกันมาก จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่าประชากรที่เคยประกอบการทำประมงส่วนใหญ่จะมีรายได้น้อยกว่า 5,000 บาท/เดือน (ดังตารางที่ 5.9) ในขณะที่เมื่อเปลี่ยนมาสู่อาชีพด้านการบริการยานพาหนะจะได้รับผลตอบแทน 9,501-10,000 บาท/เดือน และมากกว่า 10,000 บาท/เดือน นอกจากนี้ความยากลำบากในการจับปลาโดยเฉพาะการทำประมงด้วยเรือขนาดเล็กก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่เป็นปัจจัยในการผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของอาชีพ

- การให้บริการที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว จากการสำรวจพบว่าที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวบนเกาะพีพีแบ่งออกเป็นระดับได้ดังนี้

- 1) ที่พักประเภทโรงแรม / บังกะโล ที่มีขนาดใหญ่ราคาห้องพักมีอัตราสูง ซึ่งผู้ประกอบการจะเป็นนักลงทุนจากภายนอก
- 2) ที่พักประเภทบังกะโล / เกสเฮาส์ ที่มีขนาดกลางและขนาดเล็ก ผู้ประกอบการจะเป็นทั้งกลุ่มคนในพื้นที่และกลุ่มนักลงทุนจากภายนอก
- 3) ที่พักประเภทห้องพัก เป็นที่พักที่มีราคาถูกลงส่วนมากจะกระจุกตัวอยู่บริเวณย่านการค้าและชุมชนของเกาะ

สำหรับราคาในการให้บริการห้องพักของเกาะพีพีจะขึ้นอยู่กับฤดูกาลท่องเที่ยว ถ้าหากอยู่ในช่วงฤดูการท่องเที่ยวจะมีราคาสูงกว่านอกฤดูการท่องเที่ยวในอัตรา 1 เท่า กล่าวคือ ถ้าหากเป็นช่วงนอกฤดูการท่องเที่ยวที่พักราคา 700-1,000 บาท / คืน เมื่อเป็นช่วงฤดูท่องเที่ยวราคาจะปรับเป็น 1,400-2,000 บาท / คืน เป็นต้น

- การขายอาหารและเครื่องดื่ม จากการสำรวจพบว่าร้านค้าขายอาหารและเครื่องดื่มบนเกาะพีพีมีตั้งแต่ร้านที่มีขนาดเล็กที่มีผู้ประกอบการเป็นคนในพื้นที่ไปจนถึงร้านค้าที่มีขนาดใหญ่ที่มีผู้ประกอบการเป็นนักลงทุนจากภายนอก

ความพอเพียงของรายได้ของประชากรที่ศึกษาพบว่าประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 80.0 มีรายได้มากกว่ารายจ่าย ส่วนที่เหลือร้อยละ 20.0 มีรายได้พอ ๆ กับรายจ่าย การที่ประชากรมีรายมากกว่ารายได้ส่งผลให้ปัญหาค่าครองชีพของประชาชนลดน้อยลง ประชากรมีเงินออมที่เหลือจากการใช้เพื่อใช้สำหรับการลงทุนสำหรับผู้ประกอบการที่เป็นกลุ่มคนในท้องถิ่น ส่วนแรงงานที่อพยพมาจากที่ต่าง ๆ จะมีการกระจายเงินตราไปยังญาติพี่น้องต่อไป

ความมั่นคงของรายได้ของประชากรที่ศึกษาพบว่าประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 81.8 มีความมั่นคงของรายได้ จากการสัมภาษณ์ประชากรที่ตอบแบบสอบถามพบว่าประชากรมีการจ้างงานตลอดปีแม้จะเป็นช่วงนอกฤดูการท่องเที่ยวก็ยังคงมีการจ้างงาน ทั้งนี้เป็นเพราะในปัจจุบันเกาะพีพีมีการเปิดรับนักท่องเที่ยวตลอดทั้งปีแม้จะเป็นช่วงฤดูฝนก็ยังคงมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าสู่เกาะ ทำให้กิจกรรมต่าง ๆ บนเกาะมีการดำเนินการตลอดทั้งปี

5.4 ข้อมูลด้านทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านสุขภาพ

- 1) ตัวชี้วัดและเกณฑ์ ใช้ตัวชี้วัด 2 ตัวดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1).1 คุณภาพของน้ำที่ใช้ในการบริโภค พิจารณาจากความสะอาดและคุณภาพของน้ำที่นำมาใช้ในการบริโภคของประชากร

1).2 คุณภาพของน้ำที่ใช้ในการอุปโภค พิจารณาจากความสะอาดและคุณภาพของน้ำที่นำมาใช้ในการอุปโภคของประชากร

2) ผลการศึกษา

2).1 ประเภทของน้ำที่ใช้ในการบริโภค ในอดีตประชาชนบนเกาะพีพีใช้น้ำบ่อเพื่อการอุปโภคและบริโภค โดยประชาชนจะขุดเจาะบ่อน้ำอยู่ทั่วไป ความลึกของบ่อจะประมาณ 3-4 เมตร โดยทั่วไปกล่าวได้ว่ามีน้ำใช้ตลอดปี แต่ในช่วงหน้าแล้งน้ำจะกร่อยและเค็มยกเว้นบ่อน้ำในบริเวณเชิงเขา ในบางพื้นที่จะขาดน้ำเป็นระยะเวลา 2 เดือน ความเค็มของน้ำนั้นมีสาเหตุมาจากปริมาณน้ำที่กักเก็บตามธรรมชาติมีปริมาณไม่เพียงพอต่อการใช้น้ำจึงทำให้น้ำทะเลรุกเข้ามาแทนจากปัญหาดังกล่าวจังหวัดกระบี่ได้ใช้งบประมาณเพื่อการพัฒนาจังหวัดเพื่อก่อสร้างอ่างเก็บน้ำบริเวณเชิงเขาระหว่างหาดต้นไทรกับหาดโลละดาลัย ในเนื้อที่ประมาณ 0.5 ตร.กม. สร้างเป็นทำนบสูงสุด 120 เมตร คันดินกว้าง 17 เมตร ระดับของทำนบดิน 17 เมตร ระดับน้ำสูงสุด 15.5 เมตร ระดับน้ำที่เก็บ 15.0 ม. อ่างเก็บน้ำมีความจุ 21,000 ลบ.ม. หรือกักเก็บสูงสุด 25,000 ลบ.ม. นอกจากนี้ยังมีการสร้างบ่อพักน้ำรูปวงกลมเพื่อรับน้ำจากอ่างเก็บน้ำรัศมีประมาณ 8 เมตร ลึก 2-3 เมตร รวม 8 จุด เพื่อให้ประชาชนใช้น้ำที่กักเก็บในอ่างเก็บน้ำ

ในการดำเนินการข้างต้นเป็นเพียงการจัดหาแหล่งน้ำดิบเพื่อใช้ในการผลิตเป็นน้ำประปาเท่านั้น เพราะในการใช้น้ำจริงของประชาชนและผู้ประกอบการไม่สามารถนำน้ำจากอ่างเก็บน้ำมาใช้ได้โดยตรงแต่ต้องนำน้ำมาทำให้สะอาด ดังนั้นในขั้นตอนการผลิตน้ำประปาของเกาะพีพีจะเป็นการดำเนินการของเอกชนที่มีการสร้างโรงงานอยู่ใกล้ ๆ กับโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าชุมชน

นอกจากการใช้น้ำบ่อแล้วเกาะพีพียังมีการใช้น้ำบาดาล โดยเฉพาะผู้ประกอบการในกิจการที่มีขนาดใหญ่ที่มีความจำเป็นต้องใช้น้ำในปริมาณมาก ได้ดำเนินการขุดเจาะน้ำบาดาลเพื่อนำมาใช้ในกิจการของตนเอง กองจัดการคุณภาพน้ำ กรมควบคุมมลพิษ ได้ประมาณการณ์ว่าเกาะพีพีมีการใช้น้ำบาดาลจำนวน 4,000 ลูกบาศก์เมตรต่อปี หรือ 227 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน นอกจากนี้การใช้น้ำจากแหล่งน้ำภายในเกาะมีปริมาณไม่เพียงพอต่อความต้องการทั้งของผู้ประกอบการและประชาชนในพื้นที่ โดยเฉพาะในหน้าแล้งที่น้ำของเกาะมีปริมาณน้อยและคุณภาพน้ำไม่ดีคือ มีรสกร่อย มีความกระด้าง และช่วงที่เป็นฤดูกาลท่องเที่ยวที่มีความต้องการใช้น้ำในปริมาณมาก จึงจำเป็นต้องมีการสั่งซื้อน้ำจากแหล่งน้ำภายนอกเกาะ เช่น จากจังหวัดกระบี่ ภูเก็ต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กองจัดการคุณภาพน้ำ กรมควบคุมมลพิษ ได้การประมาณการณ์ว่าเกาะพีพีได้ส่งชื้อน้ำจากภายนอกเกาะจำนวน 58,000 ลูกบาศก์เมตรต่อปี และคาดว่าจะเพิ่มสูงขึ้นเป็น 83,000 ลูกบาศก์เมตรต่อปี

จากการศึกษาในครั้งนี้พบว่าประชากรส่วนใหญ่จำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 82.1 ใช้น้ำประปาเพื่อการบริโภค ส่วนประชากรที่เหลือใช้น้ำจากแหล่งน้ำบาดาล ชื้อมาจากนอกเกาะ และน้ำบ่อ ในอัตราร้อยละ 8.2 6.1 และ 3.6 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.11

สำหรับคุณภาพของน้ำที่ใช้ในการบริโภค จากการสอบถามความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับคุณภาพของน้ำที่ใช้ในการบริโภค พบว่าประชากรส่วนใหญ่จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 มีความคิดเห็นว่าคุณภาพน้ำที่ได้รับน้ำเพื่อการบริโภคที่มีคุณภาพสูง คือ น้ำมีลักษณะใส และสะอาด ส่วนที่เหลือจำนวน 66 คน หรือร้อยละ 20.0 มีความคิดเห็นว่าคุณภาพน้ำต่ำ คือ น้ำมีรสเค็ม มีกลิ่นคลอรีน/สนิมเหล็ก และมีตะกอน จำนวน 29 29 และ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 8.8 และ 2.4 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.12

ตารางที่ 5.11 แสดงประเภทของน้ำที่ประชากรใช้ในการบริโภค

ประเภทของน้ำ	จำนวนประชากร	ร้อยละ
น้ำประปา	271	82.1
น้ำบาดาล	27	8.2
น้ำบ่อ	12	3.6
รวม	330	100.0

ตารางที่ 5.12 แสดงความคิดเห็นของประชากรที่ศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพของน้ำที่ใช้ในการบริโภค

คุณภาพของน้ำที่ใช้ในการบริโภค	จำนวนประชากร	ร้อยละ
มีรสเค็ม	29	8.8
มีกลิ่นคลอรีน/สนิมเหล็ก	29	8.8
มีตะกอน	8	2.4
ใส/สะอาด	264	80.0
รวม	330	100.0

สำหรับการใช้น้ำเพื่อการอุปโภคจากการศึกษาพบว่าประชากรส่วนใหญ่จำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 ใช้น้ำประปาเพื่อการอุปโภค ส่วนประชากรที่เหลือใช้น้ำจากแหล่งน้ำบาดาล และน้ำบ่อ ในอัตราร้อยละ 11.8 และ 4.8 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.13

ส่วนคุณภาพของน้ำที่ใช้ในการอุปโภคจากการสอบถามความคิดเห็นของประชากรที่ศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพของน้ำที่ใช้ในการอุปโภค พบว่าประชากรส่วนใหญ่จำนวน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 72.7 มีความคิดเห็นว่าคุณภาพน้ำที่ได้รับน้ำเพื่อการอุปโภคที่มีคุณภาพสูง คือน้ำมีลักษณะใส/สะอาด ส่วนที่เหลือจำนวน 90 คน หรือร้อยละ 27.3 มีความคิดเห็นว่าคุณภาพน้ำที่ได้รับน้ำสำหรับการอุปโภคที่มีคุณภาพต่ำ คือน้ำมีรสเค็ม มีกลิ่นคลอรีน/สนิมเหล็ก และมีตะกอน จำนวน 45 34 และ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 13.6 10.3 และ 3.3 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.14

ตารางที่ 5.13 แสดงประเภทของน้ำที่ประชากรใช้ในการอุปโภค

ประเภทของน้ำ	จำนวนประชากร	ร้อยละ
น้ำประปา	275	83.3
น้ำบาดาล	39	11.8
น้ำบ่อ	16	4.8
รวม	330	100.0

ตารางที่ 5.14 แสดงความคิดเห็นของประชากรที่ศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพของน้ำที่ใช้ในการอุปโภค

คุณภาพของน้ำที่ใช้ในการบริโภค	จำนวนประชากร	ร้อยละ
มีรสเค็ม	45	13.6
มีกลิ่นคลอรีน/สนิมเหล็ก	34	10.3
มีตะกอน	11	3.3
ใส/สะอาด	240	72.7
รวม	330	100.0

จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่ใช้น้ำประปาเพื่อการอุปโภคและบริโภค เมื่อเปรียบเทียบกับในอดีตที่ประชาชนส่วนใหญ่ของเกาะพีพีใช้น้ำบ่อที่ขุดเจาะได้ในพื้นที่ แต่เมื่อมีการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ มีการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรและนักท่องเที่ยวอย่างไม่มีขีดจำกัด ได้ส่งผลให้ความต้องการน้ำเพื่อการอุปโภคและบริโภคเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย

แหล่งน้ำจากน้ำบ่อจึงมีปริมาณไม่เพียงพอกับความต้องการ จึงมีความจำเป็นต้องสั่งซื้อน้ำจากภายนอกเกาะควบคู่กับการซื้อน้ำจากการผลิตของผู้ประกอบการในพื้นที่ ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดการเพิ่มขึ้นในด้านค่าใช้จ่ายของประชาชนและผู้ประกอบการ

5.5 ข้อมูลด้านทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในด้านคุณภาพชีวิตด้านชุมชน

1) ตัวชี้วัดและเกณฑ์ ใช้ตัวชี้วัดเกณฑ์ 2 ตัวดังนี้

1).1 ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พิจารณาจากความปลอดภัยในการชีวิตและทรัพย์สิน คือ ในการดำรงชีวิตประจำวันของประชากรจะต้องไม่ประสบปัญหาเสพติด ปัญหาโจรผู้ร้าย และปัญหาไลภณณี และการปลอดภัยจกสิ่งรบกวนในด้านต่างๆ เช่น ปัญหามลพิษด้านขยะ น้ำเสีย เสียงดัง

1).2 การได้รับบริการขั้นพื้นฐานอย่างเพียงพอ พิจารณาจากการได้รับการบริการขั้นพื้นฐานในด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการสำหรับการดำรงชีวิตอย่างเพียงพอ

2) ผลการศึกษา

2).1 ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

2).1.1 ปัญหาเสพติด จากการสอบถามความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับปัญหาเสพติดบนเกาะพีพีพบว่าประชากรส่วนใหญ่จำนวน 290 คนคิดเป็นร้อยละ 87.9 มีความคิดเห็นว่บนเกาะพีพีมีปัญหาในด้านยาเสพติด ส่วนประชากรที่เหลือจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 12.1 คิดว่าบนเกาะพีพีไม่มีปัญหาเสพติด ดังตารางที่ 5.15

ตารางที่ 5.15 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับปัญหาเสพติดบนเกาะพีพี

ปัญหาเสพติด	จำนวนประชากร	ร้อยละ
บนเกาะพีพีมีปัญหาเสพติด	290	87.9
บนเกาะพีพีไม่มีปัญหาเสพติด	40	12.1
รวม	330	100.0

จากสัมภาษณ์ประชากรที่ศึกษาพบว่ายาเสพติดที่แพร่ระบาดบนเกาะพีพีได้แก่ ยาบ้า จะเป็นที่ยินยอมของประชาชนที่เป็นวัยรุ่นของพื้นที่ และยาอี ยาเค จะเป็นที่ยินยอมในหมู่นักท่องเที่ยวชาว

ต่างประเทศ การแพร่ระบาดของยาเสพติดเหล่านี้จะพบตามสถานบันเทิงประเภทบาร์ที่มีการบริการเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์

2).1.2 ปัญหาใจผู้ร้าย จากการสอบถามความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับปัญหาใจผู้ร้ายบนเกาะพีพีพบว่าประชากรส่วนใหญ่จำนวน 247 คน คิดเป็นร้อยละ 74.8 มีความคิดเห็นว่าบนเกาะพีพีมีปัญหาในด้านใจผู้ร้าย ส่วนประชากรที่เหลือ ดังตารางที่ 5.16

ตารางที่ 5.16 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับปัญหาใจผู้ร้าย

ปัญหาใจผู้ร้าย	จำนวนประชากร	ร้อยละ
บนเกาะพีพีมีปัญหาใจผู้ร้าย	247	74.8
บนเกาะพีพีไม่มีปัญหาใจผู้ร้าย	83	25.2
รวม	330	100.0

2).1.3 ปัญหาโสเภณี จากการสอบถามความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับปัญหาโสเภณีบนเกาะพีพีพบว่าประชากรส่วนใหญ่จำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 67.0 มีความคิดเห็นว่าบนเกาะพีพีไม่มีปัญหาในด้านโสเภณี ส่วนประชากรที่เหลือจำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0 คิดว่าบนเกาะพีพีมีปัญหาโสเภณี ดังตารางที่ 5.17

ตารางที่ 5.17 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับปัญหาโสเภณี

ปัญหาโสเภณี	จำนวนประชากร	ร้อยละ
บนเกาะพีพีมีปัญหาโสเภณี	109	33.0
บนเกาะพีพีไม่มีปัญหาโสเภณี	221	67.0
รวม	330	100.0

จากการศึกษาพบว่าปัญหาโสเภณีที่พบบนเกาะพีพีจะปรากฏในรูปแบบที่ไม่เปิดเผยกล่าวคือ บนเกาะพีพีจะไม่มีสถานบริการทางเพศ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนำผู้หญิงที่มีอาชีพขายบริการทางเพศมาจากนอกเกาะ เช่น จากจังหวัดภูเก็ต กระบี่ ภูเก็ต ซึ่งอยู่ในรูปของเพื่อนเที่ยว โดยผู้หญิงเหล่านี้จะเข้ามาและกลับพร้อมนักท่องเที่ยว

จากข้อมูลของสมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เกี่ยวกับลักษณะโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนบนเกาะพีพี มีดังต่อไปนี้

1) ประชากรที่ตั้งถิ่นฐานในหมู่ที่ 7 เป็นผู้ที่ยอพยพมาจากบริเวณใกล้เคียงประมาณร้อยละ 80 เป็นชาวประมง ส่วนใหญ่ร้อยละ 90 เป็นชาวไทยมุสลิม นับถือศาสนาอิสลาม ที่เหลือร้อยละ 10 นับถือศาสนาพุทธ ปัจจุบันประชากรกลุ่มนี้มีจำนวนคิดเป็นร้อยละ 25 ของประชากรทั้งหมดในหมู่ที่ 7 ส่วนร้อยละ 75 เป็นประชากรแฝงที่ยอพยพมาจากบริเวณต่าง ๆ เพื่อมาประกอบอาชีพทางด้านการท่องเที่ยว

2) ประชากรที่ตั้งถิ่นฐานในหมู่ที่ 8 เป็นประชากรกลุ่มดั้งเดิมซึ่งส่วนใหญ่ร้อยละ 70 เป็นชาวเล มีขนบธรรมเนียมประเพณีและภาษาพูดเป็นของตนเอง นับถือผี และร้อยละ 20 เป็นชาวไทยมุสลิม นับถือศาสนาอิสลาม ที่เหลือร้อยละ 10 นับถือศาสนาพุทธ ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ในปัจจุบันประชากรกลุ่มนี้ส่วนหนึ่งอพยพย้ายไปตั้งถิ่นฐานตามหมู่เกาะอื่น ๆ ของจังหวัดกระบี่และจังหวัดภูเก็ต เนื่องจากปัญหาพื้นที่อาศัยเดิมบริเวณแหลมตงมีการลงทุนเพื่อการประกอบธุรกิจทางด้านการท่องเที่ยว มีการออกกกระเบียบต่าง ๆ มาบังคับใช้

การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวได้สร้างความเจริญให้กับพื้นที่ทั้งในด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แต่การพัฒนาได้สร้างปัญหาติดตามมาด้วย ซึ่งจากการศึกษาทัศนคติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับปัญหาทางสังคมในพื้นที่พบว่าบนเกาะพีพีประสบกับปัญหายาเสพติดและปัญหาโจรผู้ร้าย และจากการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการกับข้อเท็จจริงในพื้นที่พบว่าการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมของประชากรในพื้นที่ กล่าวคือการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวได้ทำให้กลุ่มคนจากบริเวณต่าง ๆ เดินทางเข้ามาลงทุนในกิจการด้านการท่องเที่ยวและการเข้ามาทำงานในพื้นที่เป็นจำนวนมาก ซึ่งการเดินทางเข้ามาของกลุ่มคนจากภายนอกได้นำเอาวัฒนธรรมใหม่ ๆ เข้ามาด้วย โดยเฉพาะวัฒนธรรมตะวันตกที่เข้ามาพร้อมนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เช่น การกอดจูบก้นของนักท่องเที่ยว การจัดงานสังสรรค์เนื่องในเทศกาลต่าง ๆ ซึ่งทั้งการบุกรุกเข้ามาของนักลงทุน ประชาชน นักท่องเที่ยว และวัฒนธรรมที่แปลกใหม่ล้วนเป็นผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนกลุ่มดั้งเดิม ทำให้ประชาชนกลุ่มนี้ต้องปรับตัวตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป ส่วนที่ไม่สามารถปรับตัวได้ก็จะต้องอพยพไปตั้งถิ่นฐานในบริเวณอื่น

สำหรับปัญหาทางสังคมที่เกิดขึ้นบนเกาะพีพีนั้นจากการศึกษาข้อมูลด้านการรักษาความปลอดภัยแล้วพบว่ายังมีข้อบกพร่องในด้านการปฏิบัติการ กล่าวคือ จำนวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่จริง ๆ บนเกาะพีพีมีจำนวนน้อยกว่าอัตรากำลังที่ระบุ ซึ่งจากการสำรวจพบว่าจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำการที่ป้อมรักษาการณ์บริเวณท่าเทียบเรืออ่าวตันไทร จำนวน 1-2

คนเท่านั้น ทำให้การป้องกันและปราบปรามปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ เป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

2).1.4 ความปลอดภัยจากเหตุรบกวน จากการสอบถามความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับปัญหาสิ่งรบกวนในการดำรงชีวิตประจำวัน พบว่าประชากรส่วนใหญ่ จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 ได้รับผลกระทบเกี่ยวกับเสียงดังจากสถานบันเทิงที่อยู่ภายในชุมชน และมีประชากรจำนวน 129 104 และ 76 คน ที่ได้รับผลกระทบเกี่ยวกับเสียงดังจาก โรงงานผลิตกระแสไฟฟ้า โรงงานผลิตน้ำประปา และโรงงานผลิตน้ำแข็ง ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.18

ตารางที่ 5.18 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับกิจกรรมที่ก่อให้เกิดเสียงดังเป็นที่รำคาญของชุมชน

ประเภทของกิจกรรม	จำนวนประชากร	ร้อยละ
สถานบันเทิง	264	80.0
การให้บริการเรือขนาดเล็ก	14	4.2
การให้บริการเรือเร็ว	19	5.8
การให้บริการเรือลากرم	26	7.9
โรงงานผลิตน้ำแข็ง	76	23.0
โรงงานผลิตน้ำประปา	104	31.5
โรงงานผลิตกระแสไฟฟ้า	129	39.1

จากการศึกษาพบว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวบางประเภทได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชากรที่ศึกษา เช่น การให้บริการสถานบันเทิง ซึ่งสถานบันเทิงบนเกาะพีพีส่วนใหญ่จะตั้งอยู่บริเวณย่านการค้าหรือแหล่งชุมชน ดังนั้นเสียงดนตรีจากสถานบริการที่ตั้งกว่าปกติจะส่งผลกระทบต่อประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงได้ นอกจากนี้กิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลกระทบอีกชนิดคือการผลิตกระแสไฟฟ้าของผู้ประกอบการ ซึ่งโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าจะตั้งอยู่บริเวณย่านใจกลางชุมชน ทำให้เสียงและเขม่าควันจากเครื่องจักรส่งผลกระทบต่อประชาชนที่อาศัยในบริเวณรอบ ๆ

2).1.5 การได้รับการบริการขั้นพื้นฐานในด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการของชุมชน จากการสำรวจข้อมูลทางด้านระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการของเกาะพีพีได้ผลดังนี้

- ระบบไฟฟ้าและระบบน้ำประปา เกาะพีพีมีโรงงานผลิตไฟฟ้าและน้ำประปาอย่างละ 1 โรง ตั้งอยู่บริเวณย่านชุมชนของอ่าวตันไทร ดำเนินการโดยเอกชนผลิตเพื่อจำหน่ายให้กับประชาชนและผู้ประกอบการในพื้นที่

- โทรศัพทฺ์สาธารณะ เกาะพีพีมีตู้โทรศัพทฺ์สาธารณะขององค์การโทรศัพทฺ์แห่งประเทศไทย ซึ่งใช้ระบบ 470 MHK ทั้งหมดจำนวน 4 ตู้ โดยตั้งอยู่บริเวณท่าเทียบเรืออ่าวตันไทร จำนวน 2 ตู้ และหน้าป้อมรักษาการณ์ของตำรวจใกล้ ๆ กับที่ทำการขององค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง จำนวน 2 ตู้

- ท่าเทียบเรือ เกาะพีพีมีท่าเทียบเรือทั้งหมด 4 แห่ง เป็นท่าเทียบเรือขนาดเล็กจำนวน 3 แห่ง ใช้สำหรับการจอดรถหางยาวและเรือขนาดเล็ก ส่วนท่าเทียบเรือสำหรับเรือขนาดใหญ่มีจำนวน 1 แห่งอยู่บริเวณอ่าวตันไทร ซึ่งเป็นท่าเทียบเรือที่สำคัญของเกาะพีพีใช้สำหรับจอดเรือที่มีขนาดใหญ่ที่เดินทางมาจากจังหวัดกระบี่ ภูเก็ต เกาะลันตา

- ทางเดินเท้าสาธารณะ เนื่องจากภายในเกาะพีพีไม่มีถนน ดังนั้นการสัญจรภายในเกาะจึงต้องใช้ทางเท้าสาธารณะ สำหรับทางเดินเท้าสาธารณะสายหลักของเกาะพีพีมีจำนวน 1 เส้นที่สร้างจากท่าเทียบเรือบริเวณอ่าวตันไทรไปยังบริเวณร้านค้าทางด้านทิศตะวันออก เลียบกับแนวชายหาดมีความกว้าง 2 เมตร ยาว 80 เมตร ส่วนบริเวณอื่นเป็นทางเดินเท้าบนพื้นทราย

- โรงพยาบาล เกาะพีพีมีโรงพยาบาลจำนวน 1 แห่ง เปิดให้บริการแก่ประชาชนและนักท่องเที่ยวทุกวัน

- ตลาด เกาะพีพีมีตลาดจำนวน 1 แห่ง ตั้งอยู่บริเวณย่านชุมชนใกล้ ๆ กับโรงงานผลิตไฟฟ้าและน้ำประปาของชุมชน

- โรงเรียน เกาะพีพีมีโรงเรียนจำนวน 1 แห่ง ตั้งอยู่บริเวณทางทิศเหนือของเกาะ เป็นโรงเรียนที่เปิดสอนตั้งแต่ ป.1-ป.6

จากการสอบถามความต้องการของประชากรที่ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการให้หน่วยงานภาครัฐมีการพัฒนาในด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการในด้านใดบ้าง พบว่ามีประชากรจำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 62.4 ต้องการให้หน่วยงานภาครัฐมีการพัฒนาในด้านการก่อสร้างทางเดินเท้าสาธารณะ และประชากรจำนวน 108 73 และ 57 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7 22.1 และ 17.3 มีความต้องการให้หน่วยงานภาครัฐพัฒนาในด้านโทรศัพทฺ์สาธารณะ น้ำประปา และโรงพยาบาล ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.19

ตารางที่ 5.19 แสดงความต้องการให้หน่วยงานภาครัฐพัฒนาการบริการขั้นพื้นฐานในด้าน
สาธารณูปโภคและสาธารณูปการ

การบริการขั้นพื้นฐานในด้าน สาธารณูปโภคและสาธารณูปการ	จำนวนประชากร	ร้อยละ
ระบบไฟฟ้า	11	3.3
ระบบน้ำประปา	73	22.1
โทรศัพท์สาธารณะ	108	32.7
ท่าเทียบเรือ	19	5.8
ทางเดินเท้าสาธารณะ	206	62.4
โรงพยาบาล	57	17.3
โรงเรียน	8	2.4
ตลาด	27	8.2

จากผลการการสอบถามความคิดเห็นของผู้ประกอบแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวของเกาะพีพียังไม่สอดคล้องกับการพัฒนาทางด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการที่จำเป็นสำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยว เช่น ทางเดินเท้าสาธารณะ โทรศัพท์สาธารณะ ระบบน้ำประปา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวเป็นไปในลักษณะที่ไม่ได้มีการวางแผนและไม่ได้คำนึงถึงศักยภาพในการรองรับของพื้นที่

เมื่อวิเคราะห์ความเป็นไปได้ที่หน่วยงานภาครัฐจะสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ประกอบการ พบว่าการก่อสร้างทางเดินเท้าสาธารณะมีความเป็นไปได้มากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากมีเส้นทางสัญจรที่จะรองรับการพัฒนาโดยการปรับปรุงเส้นทางเดินเท้าสาธารณะที่เชื่อมโยงระหว่างร้านค้าต่างๆ ให้ได้มาตรฐานเหมือนเส้นทางสายหลัก สำหรับการพัฒนาในด้านโทรศัพท์สาธารณะมีความเป็นไปได้ที่จะดำเนินการเพราะองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยสามารถนำเอาโทรศัพท์ในระบบ 470 Mkh ซึ่งเป็นโทรศัพท์ในระบบเครือข่ายเคลื่อนที่ที่องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยเป็นเจ้าของสัญญาณ การพัฒนาในด้านนี้สามารถทำได้โดยการเพิ่มจำนวนตู้โทรศัพท์ ส่วนความต้องการที่มีความเป็นไปได้ยากในการตอบสนองคือการพัฒนาทางด้านระบบน้ำประปา ทั้งนี้เนื่องจากเกาะพีพีประสบกับปัญหาการขาดแคลนแหล่งน้ำดิบสำหรับนำมาใช้ในการทำน้ำประปา และการพัฒนาในด้านการผลิตกระแสไฟฟ้าเนื่องจากสภาพพื้นที่เป็นเกาะจึงจำเป็นต้องลงทุนในการสร้างเครื่องกำเนิดไฟฟ้าซึ่งเป็นการลงทุนที่สูงและในขณะที่ปัจจุบันมีเอกชนให้บริการในด้านนี้อยู่แล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.6 ทศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเกี่ยวกับผลกระทบต่อชุมชนจากกิจกรรมการท่องเที่ยวของเกาะพีพี

จากการที่ได้มีการส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวของเกาะพีพีมาเป็นระยะเวลาหนึ่งนั้น ได้ก่อให้เกิดปัญหาในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1) ปัญหาทางด้านกายภาพของชุมชน จากการสอบถามทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวพบว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวได้ก่อให้เกิดปัญหาต่อชุมชนดังนี้ (สมาคมพัฒนาสังคมสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ : 2540)

1).1 ปัญหาการใช้ที่ดิน การใช้ที่ดินของเกาะพีพีประกอบด้วย

- การใช้ที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย ประกอบด้วยชุมชน ร้านค้า ที่พัก บังกะโลสำหรับนักท่องเที่ยว สถานเอนกนันทน์และสถานศึกษา ซึ่งชุมชนส่วนใหญ่ตั้งอยู่บริเวณที่ราบชายฝั่ง ปกคลุมชุมชนด้วยสวนมะพร้าว โดยมีพื้นที่ชุมชนรวมกันประมาณ 831 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 14.7 ของพื้นที่ทั้งหมด ได้แก่ ชุมชนอ่าวตันไทร มีเนื้อที่ประมาณ 243 ไร่ หรือร้อยละ 29.2 เป็นชุมชนที่ใหญ่ที่สุดของพื้นที่เกาะพีพี ตั้งอยู่บริเวณที่ราบคอคอดระหว่างอ่าวตันไทรและอ่าวโละดาลัม เป็นย่านการค้าศูนย์กลางของเกาะพีพี เป็นที่ตั้งของที่พักราคาถูก ราคาปานกลางจนถึงราคาสูง มีศูนย์กลางในการกระจายตัวของชุมชนตามแนวถนนหลักของชุมชนซึ่งส่วนใหญ่เป็นที่ตั้งของร้านค้า หรือกิจการสำหรับนักท่องเที่ยว ส่วนที่อยู่อาศัยจะตั้งบริเวณหลังแนวร้านค้า สำหรับที่พักนักท่องเที่ยวและบังกะโลนั้นจะกระจายตัวอยู่ทั่วไปตามหาดโละดาลัม อ่าวตันไทร ตลอดชายฝั่งอ่าวบ่อหินตลอดเรื่อยไปจนถึงแหลมพ้อ ปลายแหลมของหาดยาว โดยมีพื้นที่ 88 และ 85 ไร่ตามลำดับ ส่วนการบริการสังคมด้านอื่น ๆ เช่น โรงเรียน มัสยิด สุสาน สถานเอนกนันทน์ ที่พักเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น จะมีการกระจายตัวอยู่ตลอดแนวอ่าวตันไทร จนเกือบถึงหาดบ่อหิน ชุมชนบ้านเกาะ เป็นชุมชนที่แผ่กระจายอยู่ได้ร่มของสวนมะพร้าว ตั้งอยู่ที่ราบระหว่างอ่าวโละลานา และโละบาเกา มีเนื้อที่ประมาณ 306 ไร่ โดยบ้านเรือนจะกระจายตัวอยู่ทั่วไปในพื้นที่ เป็นชุมชนดั้งเดิม ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพทำสวน ทำประมง และรับจ้างขับเรือหางยาว ในพื้นที่บริเวณอ่าวโละบาเกา มีบังกะโลสำหรับบริการนักท่องเที่ยวอยู่ 1 แห่ง ตั้งอยู่บริเวณอ่าวโละบาเกา ในพื้นที่ชุมชนนี้มีร้านค้าบริการภายในชุมชนเพียง 1 แห่ง และชุมชนแหลมตง มีเนื้อที่ทั้งสิ้น 111 ไร่ เป็นที่ตั้งของชุมชนชาวเล และมีบังกะโลในพื้นที่ขนาดใหญ่ 3 แห่งเรียงตัวตามแนวยาวของชายหาด และมีโรงเรียน 1 แห่ง อยู่ท่ามกลางบังกะโล สำหรับลูกหลานชาวเล ส่วนร้านค้าในชุมชนมีเพียง 2-3 ร้านไว้สำหรับบริการนักท่องเที่ยวเป็นหลัก และในบังกะโลแต่ละแห่งก็มีร้านค้าสำหรับบริการนักท่องเที่ยวอีกด้วย ชาวเลหากต้องการซื้อหาสิ่งของต่าง ๆ ก็มักจะไปซื้อหาจากร้านค้าบริเวณชุมชนอ่าวตันไทร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- การใช้ที่ดินเพื่อเกษตรกรรม การเกษตรกรรมของเกาะพีพีประกอบด้วยพื้นที่จำนวน 960 ไร่ แบ่งออกเป็นพื้นที่นาข้าวเก่า จำนวน 12 ไร่ หรือร้อยละ 1.3 ยางพารา จำนวน 20 ไร่ หรือร้อยละ 2.1 ส่วนที่เหลือจำนวน 928 ไร่ หรือร้อยละ 96.6 เป็นพื้นที่ปลูกไม้ยืนต้นและไม้ผล ซึ่งจะกระจายอยู่ในบริเวณหาดโล๊ะบาเกอ อ่าวผักหนาม บนเขา อ่าวตันไทร แหลมตง

- การใช้ที่ดินเพื่อเป็นพื้นที่ป่าไม้ ลักษณะป่าไม้ของเกาะพีพีแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ ป่าดิบ ป่ารุ่นที่สอง และป่าชายเลน ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดจำนวน 2,380 ไร่ โดยแต่ละชนิดของป่ามีการกระจายตัวตามพื้นที่ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- พื้นที่ว่างหรือพื้นที่ที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์ ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ภูเขาหินปูนและทุ่งหญ้าที่มีหินโผล่ ซึ่งภูเขาหินปูนมีพื้นที่ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดทางทิศตะวันตกของอ่าวตันไทร มีเนื้อที่รวมประมาณ 1,489 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 26.3 ของพื้นที่ทั้งหมด และทุ่งหญ้านั้นมีการกระจายตัวตามบริเวณเชิงเขาด้านอ่าวโล๊ะดาลัม พื้นที่ภูเขาหินปูนเป็นที่อยู่ของนกนางแอ่นกินรังโดยเฉพาะบริเวณอ่าววังหลงนับเป็นแหล่งเก็บรังนกที่สำคัญของเกาะพีพี

- พื้นที่แหล่งน้ำ เกาะพีพีมีแหล่งน้ำจืดน้อยมาก แหล่งเก็บน้ำจืดที่สำคัญของเกาะจะตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาทางทิศตะวันออกของอ่าวตันไทร มีเนื้อที่ประมาณ 10 ไร่

สำหรับขนาดความหนาแน่นของการใช้ที่ดินของเกาะพีพีในปัจจุบันเป็น 349 คน / ตารางเมตร (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย : 2535) และจากการสอบถามความคิดเห็นของผู้ประกอบการเกี่ยวกับความหนาแน่นของการใช้ที่ดินบนเกาะพีพีพบว่าประชากรจำนวน ร้อยละ 76.7 มีความคิดเห็นว่าการใช้ที่ดินบนเกาะพีพีมีความหนาแน่น ดังตารางที่ 5.20

ตารางที่ 5.20 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับความหนาแน่นของการใช้ที่ดิน

ความคิดเห็น	จำนวนประชากร	ร้อยละ
คิดว่าบนเกาะพีพีมีการใช้ที่ดินอย่างหนาแน่น	253	76.7
คิดว่าบนเกาะพีพีมีการใช้ที่ดินอย่างไม่หนาแน่น	77	23.3
รวม	330	100.0

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการใช้ที่ดินของเกาะพีพี จากในอดีตที่พื้นที่ของเกาะพีพีตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชาติหาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพีซึ่งส่วนใหญ่พื้นที่ของเกาะพีพีจะเป็นป่าไม้ สวนมะพร้าว และ ป่าชายเลน แต่เมื่อมีการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวเกิดขึ้น ความต้องการพื้นที่สำหรับการก่อสร้างอาคารที่พักและสถานประกอบการก็เกิดขึ้น ดังนั้นจึงได้มีการบุกเบิกพื้นที่ป่าไม้ จนกรมป่าไม้ ต้องแก้ปัญหาโดยการประกาศยกเลิกเขตอุทยานแห่งชาติในบางส่วนเพื่อจัดให้เป็นบริเวณสำหรับการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยว แต่ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ทั้งหมดเพราะการขยายตัวเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีปริมาณสูง

นอกจากนี้การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวยังส่งผลต่อการขยายตัวของประชากรบนเกาะพีพี ในขณะที่การใช้ที่ดินไม่สามารถขยายตัวตามความต้องการได้และราคาที่ดินบนเกาะมีอัตราสูง ดังจะเห็นได้จากการประเมินราคาที่ดินในบริเวณที่ติดทะเลระยะ 10 เมตร มีราคา 1,000,000 บาท/ไร่ ที่ดินบริเวณอ่าวตันไทรซึ่งเป็นย่านชุมชนราคา 3,000,000 บาท / ไร่ (สำนักงานที่ดินจังหวัดกระบี่ : 2538) ทำให้การใช้ที่ดินเป็นไปอย่างหนาแน่น

2) ปัญหาการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ จากการสอบถามความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นสาเหตุให้เกิดการทำลายทรัพยากรธรรมชาติบนเกาะพีพีพบว่า ประชากรมีความคิดเห็นว่าสาเหตุที่ทรัพยากรธรรมชาติประเภทปะการังถูกทำลายมากที่สุดมีสาเหตุมาจากการดำน้ำดูปะการังของนักท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 84.5 การสอนดำน้ำของผู้ประกอบการ ร้อยละ 19.4 นอกจากทรัพยากรประเภทปะการังแล้ว ทรัพยากรประเภทอื่น เช่น ป่าไม้ สวนมะพร้าว พบว่าประชากรส่วนใหญ่คิดว่าการทำลายทรัพยากรดังกล่าวมีสาเหตุมาจากการก่อสร้างที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว ร้อยละ 87.9 การก่อสร้างสถานบันเทิง ร้อยละ 15.8 ดังตารางที่ 5.21 และ 5.22 ตามลำดับ

ตารางที่ 5.21 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับสาเหตุของการทำลายทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทปะการัง

สาเหตุการทำลาย	จำนวนประชากร	ร้อยละ
การบริการเรือนำเที่ยว	63	19.1
การให้บริการเรือเร็ว	21	6.4
การดำน้ำของนักท่องเที่ยว	279	84.5
การสอนดำน้ำของผู้ประกอบการ	64	19.4
การผลิตสินค้าที่ระลึก	38	11.5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5.22 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับสาเหตุของการทำลายทรัพยากรประเภท
ป่าไม้และสวนมะพร้าว

สาเหตุการทำลาย	จำนวนประชากร	ร้อยละ
การก่อสร้างที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว	290	87.9
การก่อสร้างสถานบันเทิง	52	15.8
การผลิตสินค้าที่ระลึก	4	1.2
การก่อสร้างสถานประกอบการทางด้าน การท่องเที่ยว	52	15.8

การทำลายทรัพยากรธรรมชาติของเกาะพีพีตามมุมมองของผู้ประกอบการพบว่ามีความสอดคล้องกับข้อเท็จจริงในพื้นที่ กล่าวคือ จากการสำรวจสภาพของทรัพยากรประเภทปะการังของเกาะพีพีของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทยพบว่าปะการังบริเวณเกาะพีพีถูกทำลายลงอย่างรวดเร็วโดยมีสาเหตุมาจากการทำลายโดยธรรมชาติ คือการระบาดของปลาดาวหนามและการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิของน้ำทะเล และการทำลายโดยมนุษย์ จากกิจกรรมการท่องเที่ยวและการทำประมง (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย : 2535)

จากผลการศึกษาทัศนคติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับสาเหตุการทำลายปะการังพบว่าสาเหตุมาจากกิจกรรมการสนดำนํ้าและการนํ้านักท่องเที่ยวไปดำนํ้าดูปะการัง ซึ่งในการดำนํ้าของนักท่องเที่ยวจากกิจกรรมทั้งสองถ้าหากนักท่องเที่ยวไม่มีความเชี่ยวชาญในการดำนํ้าอย่างเพียงพอโดยเฉพาะการสนดำนํ้าโอกาสที่จะเหยียบย่ำปะการังก็มีสูง

3) ปัญหาขยะ จากการสอบถามความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นสาเหตุก่อให้เกิดปัญหาขยะบนเกาะพีพีพบว่าประชากรส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการทิ้งขยะก่อให้เกิดปัญหาขยะมากที่สุด คือ การขายอาหารและเครื่องดื่ม คิดเป็นร้อยละ 78.5 การให้บริการที่พักกับนักท่องเที่ยว ร้อยละ 43.3 การขายของใช้เบ็ดเตล็ด คิดเป็นร้อยละ 23.6 การขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว คิดเป็น 7.6 ดังตารางที่ 5.23

ตารางที่ 5.23 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับกิจกรรมที่เป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาขยะของเกาะพีพี

ประเภทของกิจกรรม	จำนวนประชากร	ร้อยละ
การขายอาหารและเครื่องดื่ม	259	78.5
การขายของใช้เบ็ดเตล็ด	78	23.6
การผลิตสินค้าที่ระลึก	3	0.9
การให้บริการนำเที่ยว	8	2.4
การขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว	25	7.6
การบริการที่พักให้กับนักท่องเที่ยว	143	43.3

จากการศึกษาของสมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ พบว่าปริมาณขยะของเกาะพีพีมีที่มาจากร้านค้า ร้านอาหาร โรงแรมและบังกะโล โดยปริมาณขยะที่เกิดจากร้านอาหารมีปริมาณ 4,000 กิโลกรัม / วัน ปริมาณขยะจากโรงแรมที่พักและบังกะโลมีปริมาณ 3,500 กิโลกรัม / วัน และปริมาณขยะจากบ้านเรือน ร้านค้า มีปริมาณ 500 กิโลกรัม / วัน ส่วนปริมาณขยะเฉลี่ยสูงสุดประมาณ 7,000 กิโลกรัม / วัน (สมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ : 2540)

จากการสำรวจพบว่าการกำจัดขยะของเกาะพีพีดำเนินการโดยองค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง (อบต.) และจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนางพบว่าการกำจัดขยะจะใช้วิธีการจ้างคนในชุมชนเป็นผู้คัดแยกขยะออกเป็น 2 ส่วน คือ ขยะส่วนหนึ่งจะขนส่งทางเรือเพื่อนำไปทิ้งบนฝั่งในบริเวณหมู่ที่ 2 ตำบลอ่าวนางซึ่งสามารถขนได้ประมาณ 3-5 ตัน / ครั้ง ส่วนขยะอีกส่วนหนึ่งจะนำไปเผาในที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง สำหรับการคิดค่าบริการมี 2 รูปแบบ คือ การจ่ายค่าบริการตามน้ำหนักของขยะในอัตรา กิโลกรัมละ 1 บาท หรือการจ่ายในลักษณะเหมาจ่ายเป็นรายเดือน ซึ่งสถานประกอบการส่วนใหญ่จะนิยมเหมาจ่าย แต่กลุ่มบ้านเรือนและร้านค้าขนาดเล็กนิยมจ่ายตามน้ำหนักของขยะ

นอกจากนี้จากการสำรวจพบว่าสำหรับสถานประกอบการประเภทโรงแรมที่พักที่มีขนาดใหญ่จะมีเตาเผาเป็นของตนเองเพื่อใช้สำหรับการเผาขยะเปียก ส่วนขยะแห้งจะนำไปเทกองและเผากลางแจ้ง

ปัญหาขยะของเกาะพีพีจากการศึกษาพบว่ามีสาเหตุที่สำคัญมาจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในพื้นที่เป็นจำนวนมาก ในขณะที่ระบบกำจัดขยะของเกาะพีพีไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะดำเนินการได้จึงต้องใช้วิธีการขนขยะไปทิ้งบริเวณบนฝั่งของจังหวัดกระบี่ซึ่งการขนย้ายขยะมีข้อจำกัดในด้านปริมาณที่สามารถขนได้ในแต่ละเที่ยวต่อวัน ทำให้ยังคงมีขยะตกค้างบนเกาะจำนวนหนึ่งซึ่งส่งผลกระทบต่อประชาชนและนักท่องเที่ยวในด้านของกลิ่นจากขยะ

4) ปัญหาน้ำเสีย จากการสอบถามความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นสาเหตุก่อให้เกิดปัญหาน้ำเสียบนเกาะพีพี พบว่าประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.4 มีความคิดเห็นว่าการกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดปัญหาน้ำเสียมากที่สุด คือ การให้บริการที่พัก รองลงมา คือ การขายอาหารและเครื่องดื่ม การขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว ร้อยละ 40.9 17.0 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5.24

ตารางที่ 5.24 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับกิจกรรมที่เป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาน้ำเสียของเกาะพีพี

ประเภทของกิจกรรม	จำนวนประชากร	ร้อยละ
การขายอาหารและเครื่องดื่ม	135	40.9
การขายของใช้เบ็ดเตล็ด	4	1.2
การทำประมง	4	1.2
การขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว	56	17.0
การบริการที่พักให้กับนักท่องเที่ยว	272	82.4

จากการศึกษาของสมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์พบว่าปัญหาน้ำเสียของเกาะพีพีมีสาเหตุมาจากน้ำอาบ น้ำล้าง น้ำซักล้าง น้ำใช้ในครัว โดยมีการประมาณว่าปริมาณน้ำทิ้งจากชุมชนประเภทโรงแรมและบังกะโล 298,000 ลิตร / วัน ร้านอาหารและร้านซักรีด 60,000 ลิตร / วัน บ้านเรือน 35,000 ลิตร / วัน (สมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ : 2540)

จากการศึกษาพบว่าปัญหาน้ำเสียของเกาะพีพีมีสาเหตุมาจากระบบบำบัดน้ำเสียไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากที่ตั้งของโรงบำบัดน้ำเสียตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาซึ่งเป็นที่สูงทำให้การส่งน้ำจากแหล่งเกิดน้ำเสียซึ่งอยู่บริเวณที่ราบเป็นไปด้วยความลำบาก ในขณะที่ท่อส่งน้ำเสียมีปัญหาในด้านการอุดตันของทรายทำให้น้ำเสียทะลักออกมานอกท่อส่งกลายเป็นเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นผลกระทบต่อประชาชนที่อาศัยในบริเวณใกล้และนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางขึ้นไปยังจุดชมวิว เมื่อระบบบำบัดน้ำเสียไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ การบำบัดน้ำเสียส่วนใหญ่ของ เกาะพีพีจึงต้องใช้วิธีการระบายลงสู่ทะเลทั้งสองด้าน คือด้านอ่าวตันไทร และอ่าวโละดาลัม ทั้งนี้ ถ้าหากเป็นน้ำเสียจากบ้านเรือน จากกิจกรรมการซักล้าง การอาบน้ำ จะระบายลงสู่ทะเลทันที แต่ถ้าหากเป็นน้ำเสียจากร้านอาหารจะระบายผ่านที่ดักกรองไขมันก่อนลงสู่ทะเล การระบายน้ำเสียทั้ง 2 แบบลงสู่ทะเลจะก่อให้เกิดปัญหาน้ำทะเลบริเวณชายฝั่งเน่าเสีย

5) ปัญหามลพิษด้านเสียง จากการสอบถามความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับ กิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นสาเหตุก่อให้เกิดปัญหามลพิษด้านเสียงพบว่าประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 80.0 มีความเห็นว่ากิจกรรมท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดปัญหาเสียงดังรบกวนชุมชนมากที่สุด คือ สถานบันเทิง รองลงมาคือกิจกรรมการให้บริการเรือลากرم เรือเร็ว และเรือขนาดเล็ก คิดเป็น ร้อยละ 7.9 5.8 และ 4.2 ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมอื่น ๆ ที่ก่อให้เกิดเสียงดังคือ การผลิตไฟฟ้า การผลิตน้ำประปา การผลิตน้ำแข็ง ในอัตราร้อยละ 39.1 31.5 และ 23.0 ตามลำดับ ดังตาราง ที่ 5.25

ตารางที่ 5.25 แสดงความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับกิจกรรมที่เป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาเสียงดัง

ประเภทของกิจกรรม	จำนวนประชากร	ร้อยละ
สถานบันเทิง	264	80.0
การให้บริการเรือขนาดเล็ก	14	4.2
การให้บริการเรือเร็ว	19	5.8
การให้บริการเรือลากرم	26	7.9
โรงงานผลิตน้ำแข็ง	76	23.0
โรงงานผลิตน้ำประปา	104	31.5
การผลิตกระแสไฟฟ้า	129	39.1

จากการสำรวจพบว่าแหล่งกำเนิดเสียงประเภทเรือหางยาว/เรือเร็วจะพบมากในบริเวณ หาดยาว เนื่องจากเป็นจุดที่มีเรือวิ่งผ่านเป็นประจำ โดยเฉพาะในเวลากลางคืนจะมีเสียงกระทบ มากกว่าปกติ ส่วนแหล่งกำเนิดเสียงจากสถานบันเทิงพบว่ามีผลกระทบต่อประชาชนที่อาศัย บริเวณใกล้เคียงมากที่สุด เนื่องจากความดังของเสียงอยู่ในช่วงเวลากลางคืนและช่วงดึก คือเวลา 20.00-24.00 น.

จากปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดของเกาะพีพีเมื่อพิจารณาถึงภาพรวมของสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหา มีสาเหตุมาจากการส่งเสริมการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวที่ผิดรูปแบบที่ควรจะเป็น กล่าวคือ เกาะพีพีมีลักษณะภูมิประเทศที่เหมาะสมแก่การส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวแบบอนุรักษ์ ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวที่มีการคำนึงถึงสภาพแวดล้อมและชุมชนเป็นสำคัญ แต่การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวตั้งแต่อดีตเป็นต้นมาของเกาะพีพีเป็นการพัฒนาที่มุ่งหวังในด้านการสร้างรายได้เป็นสำคัญ จึงไม่มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามายังพื้นที่ ซึ่งส่งผลให้มีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากเกินกว่าที่ศักยภาพของพื้นที่จะสามารถรองรับได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิเคราะห์

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้พบว่าประชากรที่ศึกษามีการประกอบอาชีพในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 1) การให้บริการยานพาหนะ
- 2) การให้บริการที่พัก
- 3) การให้บริการในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจองตัวยานพาหนะ การให้บริการโทรศัพท์ทางไกลและระหว่างประเทศ การให้บริการแลกเปลี่ยนเงินตรา

4) การขายอาหารและเครื่องดื่ม

5) การขายสินค้าที่ระลึก

6) การขายของใช้เบ็ดเตล็ด

7) การให้เช่าอุปกรณ์ดำน้ำ

8) การเป็นผู้นำเที่ยว

9) การให้บริการเสริมสวย

10) นวดแผนโบราณ

11) การให้บริการ Internet

12) การให้บริการซักรีดเสื้อผ้า

จากการศึกษาลักษณะการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวเปรียบเทียบกับแนวความคิดของ K.W. Sproule (1999) พบว่าประชากรที่ศึกษาได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยตรง (Direct Participant) หรือเป็นการเข้ามามีส่วนร่วมในการใช้แรงงานในการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวในส่วนของการผลิตและบริการ ได้แก่ การเข้ามามีส่วนร่วมในการให้บริการที่พักให้กับนักท่องเที่ยว การเข้ามามีส่วนร่วมในการขายอาหารให้กับนักท่องเที่ยว การเป็นผู้นำเที่ยว การมีส่วนร่วมในการผลิตและขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว ส่วนการมีส่วนร่วมในด้านการบริหารและจัดการในพื้นที่ไม่พบว่าประชากรที่ศึกษาได้เข้ามามีส่วนร่วม เช่น การมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ การมีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกรูปแบบของกิจกรรมที่เหมาะสมกับพื้นที่ การมีส่วนร่วมในการควบคุมกิจกรรมการท่องเที่ยวให้ดำเนินไปในลักษณะที่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการพัฒนา การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและโครงการพัฒนา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านการบริการและจัดการพื้นที่ที่มีสาเหตุมาจากกิจกรรมดังกล่าวถูกกำหนดและควบคุมโดยส่วนกลางหรือหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หน่วยงานระดับจังหวัดกระบี ทำให้ผู้ประกอบการเป็นเพียงกลุ่มคนที่เข้ามามีส่วนร่วมในประเภทของกิจกรรมที่ถูกกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว จากการที่ผู้ประกอบการไม่ได้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการพื้นที่และกิจกรรมการท่องเที่ยวทำให้ขาดความร่วมมือและจิตสำนึกในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ เพราะผู้ประกอบการจะคิดว่าหน้าที่ดังกล่าวเป็นของหน่วยงานภาครัฐ ผู้ประกอบการมีหน้าที่เพียงการจ่ายค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายในด้านต่าง ๆ ตามที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำหนด ส่วนการบำรุงรักษาพื้นที่เป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นผู้ประกอบการจึงมีเป้าหมายที่ผลตอบแทนทางด้านธุรกิจเป็นสำคัญ

จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจกับประชากรที่ศึกษา กล่าวคือ ประชากรที่เข้ามาประกอบอาชีพในกิจกรรมการท่องเที่ยวจะได้รับผลตอบแทนเป็นรายได้ในระดับสูง และเมื่อเปรียบเทียบการประกอบอาชีพระหว่างอาชีพในอดีต เช่น การทำประมง การค้าขาย การรับจ้าง การทำสวน กับการประกอบในปัจจุบันซึ่งเป็นอาชีพทางการท่องเที่ยว พบว่าการประกอบอาชีพในปัจจุบันประชากรมีระดับรายได้ที่เพิ่มสูงขึ้น คือประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 43.0 มีรายได้เดือนละ 7,501-9,500 บาท ในขณะที่การประกอบอาชีพในอดีตจะมีรายได้เดือนละ 5,000-7,000 บาท

สำหรับประเภทของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สร้างรายได้ในอัตราสูงให้กับประชากร ได้แก่ การขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว จากการศึกษพบว่า มีประชากรที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 39 คนที่มีอาชีพขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยวปรากฏว่ามีประชากรจำนวน 21 คนที่มีรายได้เดือนละมากกว่า 10,000 บาท และประชากรจำนวน 18 คน มีรายได้เดือนละ 9,501-10,000 บาท ประชากรที่ประกอบอาชีพนี้ส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพการทำประมงมาก่อนซึ่งส่วนใหญ่จะมีรายได้น้อยกว่า 5,000 บาท เมื่อมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวบนเกาะพีพีประชาชนเหล่านี้ได้เปลี่ยนอาชีพมาประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องเนื่องกับกิจกรรมการท่องเที่ยว อาชีพที่สร้างรายได้ในอัตราสูงที่รองลงมาคือ การขายอาหารและเครื่องดื่ม ซึ่งประชากรส่วนใหญ่ จำนวน 35 คน มีรายได้เดือนละ 9,501-10,000 บาท และประชากรจำนวน 33 คน มีรายได้เดือนละ 7,501-9,500 บาท

ประกอบอาชีพในกิจกรรมการท่องเที่ยวก่อให้เกิดความมั่นคงทางเศรษฐกิจและความพอเพียงของรายได้ กล่าวคือ มีประชาชนจำนวนร้อยละ 80.0 ที่มีรายได้มากกว่ารายจ่ายและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร้อยละ 20 มีรายได้พอ ๆ กับรายจ่าย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัญหาในด้านค่าครองชีพที่สูงขึ้นอันเนื่องมาจากการพัฒนาของพื้นที่ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อประชาชนในพื้นที่ ทั้งนี้เนื่องจากการบริโภคสินค้าของประชาชนจะใช้วิธีการซื้อสินค้ามาจากบ่นฝั่ง เช่น จังหวัดกระบี่ และภูเก็ตซึ่งมีราคาถูกลงกว่าราคาสินค้าที่จำหน่ายในพื้นที่

ประกอบอาชีพในกิจกรรมการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดความมั่นคงในการทำงาน กล่าวคือ มีประชากรจำนวนร้อยละ 81.8 ที่มีความมั่นคงในการทำงาน ซึ่งความมั่นคงในการทำงานจะส่งผลต่อความมั่นคงในด้านรายได้ของประชาชนอีกด้วย ถึงแม้จากการศึกษาพบว่าประชากรส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพด้วยการเป็นลูกจ้างในบริษัทที่ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แต่จากการศึกษาพบว่าในปัจจุบันเกาะพีพีมีการให้บริการทางด้านการท่องเที่ยวตลอดทั้งปี แม้จะเป็นช่วงฤดูมรสุมก็ยังคงมีเรือให้บริการรับส่งนักท่องเที่ยวตลอดเวลา แต่จำนวนนักท่องเที่ยวในช่วงนี้จะลดปริมาณลง กิจกรรมการท่องเที่ยวทุกประเภทยังคงให้บริการตามปกติ โดยจะมีกิจกรรมบางประเภทที่ได้รับผลกระทบคือ การให้บริการเรือขนาดเล็กหรือเรือหางยาวสำหรับนำนักท่องเที่ยวไปดำน้ำดูปะการัง ถ้าหากมีมรสุมเรือขนาดเล็กจะงดให้บริการแต่ยังคงมีเรือขนาดใหญ่ให้บริการตามปกติ ดังนั้นฤดูกาลท่องเที่ยวจะไม่มีผลกระทบต่อความมั่นคงในการประกอบอาชีพของประชาชน

กิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ ก่อให้เกิดการจ้างงานของประชาชนและชุมชนบนเกาะพีพี ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาในด้านการประกอบอาชีพของประชาชนบนเกาะพีพีจะมีความสอดคล้องกับประเภทของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่กล่าวคือ ประชาชนส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพเกี่ยวกับการค้าและการบริการในกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ของการท่องเที่ยว ได้แก่ ขายอาหารและเครื่องดื่ม ขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว ขายของใช้เบ็ดเตล็ด ขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว บริการนำเที่ยว ให้บริการที่พัก เป็นลูกจ้างในบริษัทที่ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

นอกจากนี้ประกอบอาชีพในกิจกรรมการท่องเที่ยวได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงประเภทของแรงงานจากภาคเกษตรกรรมและการรับจ้างมาสู่การใช้แรงงานในภาคการบริการในธุรกิจการท่องเที่ยว ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาเกี่ยวกับอาชีพของประชากรก่อนที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว พบว่าประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 41.8 ประกอบอาชีพรับจ้าง และค้าขายประมง ทำสวน ก่อสร้าง ร้อยละ 33.0 18.5 2.7 และ 2.1 ตามลำดับ

การประกอบอาชีพในกิจกรรมการท่องเที่ยวได้ก่อให้เกิดการอพยพย้ายถิ่นของประชาชนจากบริเวณใกล้เคียงเข้าสู่เกาะพีพีเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาเกี่ยวกับการตั้งถิ่นฐานของประชาชนบนเกาะพีพี พบว่ามีประชากรเพียงร้อยละ 8.5 เป็นประชากรที่มีภูมิลำเนาบนเกาะพีพี ส่วนประชากรที่เหลือร้อยละ 91.5 เป็นประชากรที่มีภูมิลำเนาในจังหวัด ต่าง ๆ เช่น กระบี่ ภูเก็ต พังงา นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี และสงขลา การอพยพเคลื่อนย้ายประชากรดังกล่าวได้ส่งผลให้เกิดการขยายตัวของจำนวนประชากรบนเกาะพีพีดังจะเห็นได้จากจำนวนประชากรแฝงในวัยแรงงาน ในปี 2535 ซึ่งมีจำนวน 1,879 คน และเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 2,413 คน ในปี 2540

การประกอบอาชีพในกิจกรรมการท่องเที่ยวบางประเภทได้ก่อให้เกิดปัญหาและผลกระทบต่อประชาชนและชุมชนในด้านต่าง ๆ เช่น

1) ปัญหาการใช้ที่ดิน

1).1 การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการใช้ที่ดิน มีสาเหตุมาจากการอพยพเคลื่อนย้ายของประชากรจากบริเวณต่าง ๆ เข้าสู่พื้นที่เกาะพีพีเพื่อมาเข้าร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการใช้ที่ดินจากการใช้ที่ดินเพื่อการเกษตรกรรมและป่าไม้มาเป็นการใช้ที่ดินเพื่อเป็นที่อยู่อาศัยและเพื่อการพาณิชย์กรรม นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดปัญหาในด้านการใช้ที่ดินอย่างหนาแน่น มีการบุกรุกที่สาธารณะเพื่อใช้ในการก่อสร้างที่อยู่อาศัยและสถานประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยว

1).2 การใช้ที่ดินอย่างหนาแน่น จากการสอบถามความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับความหนาแน่นของการใช้ที่ดินบนเกาะพีพีพบว่าประชาชนส่วนใหญ่ จำนวน 76.7% มีความคิดเห็นว่าบนเกาะพีพีมีการก่อสร้างอาคารอย่างหนาแน่น

จากการสำรวจพบว่าพื้นที่ส่วนใหญ่ของเกาะพีพีมีการใช้ประโยชน์ในการปลูกสร้างอาคารเพื่อกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นหลัก เช่น การก่อสร้างที่พักนักท่องเที่ยว ร้านอาหารและสถานประกอบการ บริษัทนำเที่ยว ส่วนการใช้พื้นที่รองลงมาคือการปลูกสร้างที่อยู่อาศัยของประชาชน ลักษณะการใช้ที่ดินของเกาะพีพีจะมีความสัมพันธ์กับการเข้าถึงพื้นที่เป็นลำดับ กล่าวคือ การก่อสร้างอาคารจะกระจุกตัวตามแนวทางเดินเท้าสาธารณะสายหลักของชุมชน ซึ่งปรากฏบริเวณนี้มีการใช้ที่ดินอย่างหนาแน่นมาก นอกจากนี้ปัจจัยด้านราคาของที่ดินก็เป็นอีกสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ที่ดินอย่างหนาแน่น จากข้อมูลการประเมินราคาที่ดินของกรมที่ดินพบว่าที่ดินที่มีราคาแพงที่สุดของเกาะพีพีคือบริเวณที่ติดกับทะเลอ่าวตันไทรไปจนจรดเขาบริเวณโรงเรียนบ้านเกาะพีพี ซึ่งเป็นบริเวณศูนย์กลางของชุมชน มีราคาตารางวาละ 7,500 บาท รองลงมาคือ

บริเวณที่ติดอำเภอโละดาลัย อำเภอหอยกาแล้ม ไปทางทิศตะวันตกจรดเขา มีราคาตารางวาละ 5,000 บาท ซึ่งบริเวณนี้เป็นที่ตั้งของที่พักนักท่องเที่ยว

2) ปัญหาสิ่งแวดล้อม

2).1 ปัญหาขยะ มีสาเหตุมาจากการระบบการกำจัดขยะของเกาะพีพีไม่มีประสิทธิภาพ โรงงานกำจัดขยะไม่สามารถเปิดดำเนินการได้ จึงต้องดำเนินการโดยการขนขยะด้วยเรือเพื่อไปทิ้งยังบึงฝางของจังหวัดกระบี่ ซึ่งจะมีข้อจำกัดในด้านปริมาณในการขนย้ายในแต่ละครั้งทำให้ไม่สามารถขนขยะได้หมดในแต่ละวัน จึงก่อให้เกิดขยะตกค้างบนเกาะพีพีส่งกลิ่นเหม็นรบกวนทั้งนักท่องเที่ยวและประชาชน

2).2 ปัญหาน้ำเสีย มีสาเหตุมาจากการที่ระบบบำบัดน้ำเสียของเกาะพีพีไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะที่ตั้งของโรงบำบัดน้ำเสียอยู่บริเวณที่สูงกว่าแหล่งกำเนิดน้ำเสีย ทำให้การส่งน้ำเสียจากแหล่งกำเนิดไปยังโรงบำบัดเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก นอกจากนี้ท่อส่งน้ำเสียมีปัญหาด้านการอุดตันของทรายทำให้น้ำเสียทะลักออกมาบริเวณโดยรอบ ก่อให้เกิดปัญหาน้ำขังและส่งกลิ่นเหม็นรบกวนนักท่องเที่ยวและประชาชน

2).3 ปัญหาเสียงดัง มีสาเหตุมาจากการให้บริการสถานบันเทิงที่ตั้งอยู่บริเวณย่านใจกลางชุมชน ที่เปิดเพลงเสียงดังรบกวนประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง

3) ปัญหาการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ

3.1) การทำลายทรัพยากรธรรมชาติประเภทป่าไม้และสวนมะพร้าว มีสาเหตุมาจากการก่อสร้างบ้านเรือนของประชาชนที่อพยพเข้ามาในพื้นที่ การก่อสร้างที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว และการก่อสร้างสถานประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยว

3.2) การทำลายทรัพยากรธรรมชาติประเภทปะการังและสัตว์ทะเล มีสาเหตุมาจากกิจกรรมการดำน้ำของนักท่องเที่ยว และการให้บริการยานพาหนะประเภทเรือท่องเที่ยวสำหรับชมปะการังใต้ท้องทะเล

3) ปัญหาทางด้านสังคม

3.1) ปัญหาโสเภณี มีสาเหตุมาจากการที่นักท่องเที่ยวนำผู้หญิงที่ประกอบอาชีพในด้านนี้เข้ามาในพื้นที่ ซึ่งปัญหานี้ได้ส่งผลกระทบต่อการทำลายวัฒนธรรมของประชาชนบนเกาะพีพี พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวกลายเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีต่อเยาวชนของเกาะในพื้นที่

3.2) ปัญหายาเสพติด เป็นปัญหาที่แพร่ระบาดตามสถานบันเทิงของเกาะพีพี ซึ่งเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อกลุ่มเยาวชนในพื้นที่

3).3 ปัญหาใจผู้ร้ายของเกาะพีพีมีสาเหตุมาจากจำนวนเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่มีจำนวนน้อย ทั้งนี้เนื่องจากพื้นที่เป็นเกาะทำให้ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ประจำการอย่างถาวรเหมือนกับบนฝั่ง แต่จะใช้วิธีเดินทางเข้าไปตรวจการณ์ในพื้นที่เป็นครั้ง ๆ สำหรับกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีอยู่บนเกาะก็จะมีจำนวนไม่แน่นอน ดังนั้นการป้องกันและปราบปรามปัญหาที่เกิดขึ้นจึงทำได้อย่างไม่เต็มที่

จากการศึกษาทัศนคติของผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวต่อผลที่เกิดขึ้นกับชุมชนและประชาชนหลังจากการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทัศนคติว่า

- 1) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวก่อให้เกิดผลประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจต่อชุมชนและประชาชนในพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ทำให้รายได้ของประชาชนเพิ่มสูงขึ้น เกิดความมั่นคงในด้านรายได้
- 2) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวทำให้เกิดการจ้างงานในชุมชน ทำให้ประชาชนในชุมชนมีงานทำ
- 3) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านอาชีพจากการประกอบอาชีพภาคเกษตรกรรมมาเป็นการประกอบอาชีพในภาคการบริการในธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งส่งผลให้ประชาชนมีรายได้ที่เพิ่มสูงขึ้น
- 4) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวเป็นสาเหตุทำให้มีการอพยพของประชาชนจากบริเวณต่าง ๆ เข้ามาในพื้นที่มากขึ้น ซึ่งส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านการใช้ที่ดิน มีการใช้ที่ดินอย่างหนาแน่น
- 5) การทำลายทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่มีสาเหตุมาจากกิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทการดำน้ำดูปะการังของนักท่องเที่ยว การสอนดำน้ำ การก่อสร้างที่พัก
- 6) ปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมมีสาเหตุมาจากกิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทการให้บริการที่พัก การขายอาหารและเครื่องดื่ม
- 7) ผู้ประกอบการมองว่าในพื้นที่เกาะพีพีมีปัญหาทางด้านสังคม คือปัญหาใจผู้ร้ายและปัญหายาเสพติด
- 7) ผู้ประกอบการต้องการให้หน่วยงานภาครัฐพัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการทางด้านการก่อสร้างทางเดินเท้าสาธารณะ การให้บริการน้ำประปาและไฟฟ้าในชุมชน

จากการศึกษาข้อเท็จจริงของพื้นที่เกาะพีพีหลังจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวพบว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจของพื้นที่
เกาะพีพีและของจังหวัดกระบี่
- 2) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการจ้างงานในพื้นที่เกาะพีพี ทำให้เกิดการ
อพยพของประชากรจากบริเวณต่าง ๆ เข้ามาในพื้นที่
- 3) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านการประกอบอาชีพ
ของประชาชนในพื้นที่จากการประกอบอาชีพในด้านเกษตรกรรมและการรับจ้างมาเป็นการให้
บริการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งส่งผลกระทบต่อประชาชนทั้งด้านบวกและด้านลบ คือประชาชนมี
รายได้ที่เพิ่มสูงขึ้น แต่ขณะเดียวกันค่าครองชีพก็เพิ่มสูงขึ้นด้วย
- 4) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการใช้ที่ดินของพื้น
ที่เกาะพีพี มีการใช้ที่ดินอย่างหนาแน่นตามการขยายตัวของธุรกิจการท่องเที่ยวและการขยายตัว
ของประชากรที่เดินทางเข้าสู่เกาะพีพี
- 5) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวก่อให้เกิดปัญหาการขาดแคลนระบบสาธารณูปโภค
และสาธารณูปการในพื้นที่ เช่น การขาดแคลนน้ำสำหรับการอุปโภคและบริโภค หน่วยงานภาครัฐ
ไม่สามารถให้บริการในด้านนี้ได้ตามความต้องการของประชาชนในพื้นที่ เช่น การให้บริการกระแส
ไฟฟ้า น้ำประปา เพราะคิดว่าจะไม่คุ้มค่ากับการลงทุน จึงได้สนับสนุนให้เอกชนดำเนินการแทน
ทำให้ประชาชนในพื้นที่จำเป็นต้องซื้อน้ำประปาและไฟฟ้าในราคาสูง ในขณะที่การผลิตน้ำ
ประปาของเอกชนก็ไม่เพียงพอกับความต้องการในพื้นที่อื่นเนื่องมาจากการขาดแคลนน้ำดิบ ทำ
ให้ต้องส่งซื้อน้ำมาจากภายนอกเกาะ
- 6) การเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวเป็นสาเหตุหนึ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมในพื้นที่
ที่ได้แก่ ปัญหาขยะ ปัญหาน้ำเสีย นอกจากระบบบำบัดของเสียของเกาะพีพีไม่สามารถดำเนินการ
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ปัญหาเหล่านี้ไม่สามารถแก้ไขให้หมดไปได้

เพื่อให้การพัฒนาอย่างยั่งยืนในด้านการท่องเที่ยวของเกาะพีพีผู้ศึกษาขอเสนอแนะดัง
นี้

- 1) ในการพัฒนาควรเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมอย่างเต็มรูปแบบ
ทั้งการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้โดยตรงและการมีส่วนร่วมในด้านการบริหารจัดการ
พื้นที่
- 2) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาจำเป็นต้องสร้างแหล่งงานที่เป็นอาชีพเสริมให้กับ
ประชากรเหล่านี้

3) ในการพัฒนาควรมีการจำกัดปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามายังพื้นที่โดยคำนึงถึงความพร้อมในด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ตลอดจนความสามารถในการรองรับของพื้นที่ที่สำคัญ

4) ควรมีการกำหนดบริเวณของกิจกรรมประเภทต่าง ๆ อย่างชัดเจน เช่น บริเวณย่านการค้าและธุรกิจ บริเวณที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว บริเวณที่อยู่อาศัยของประชาชน เพื่อป้องกันการบุกรุกและทำลายทรัพยากรธรรมชาติประเภทป่าไม้ สวนมะพร้าวและป่าชายเลน และเพื่อแก้ปัญหาการใช้ที่ดินอย่างไม่เป็นระเบียบ

ตารางที่ 6.1 แสดงสรุปผลการศึกษา

ทัศนคติของผู้ประกอบการ	ข้อเท็จจริงของพื้นที่	ข้อเสนอแนะ
<p>ด้านการมีส่วนร่วม</p> <p>1) ผู้ประกอบการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดรายได้กับตนเอง โดยจะอยู่ในรูปแบบของการประกอบอาชีพ</p>	<p>1) การเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวของประชาชนบนเกาะพีพีจะอยู่ในรูปของการเข้ามามีส่วนร่วมที่ไม่เต็มรูปแบบ โดยยังขาดการมีส่วนร่วมในด้านการบริหารจัดการพื้นที่</p>	<p>- ควรเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างเต็มรูปแบบ ทั้งการมีส่วนร่วมในด้านการบริหารจัดการพื้นที่ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้</p>
<p>ด้านเศรษฐกิจ</p> <p>1) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวทำให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจของชุมชน ประชาชนมีรายได้เพิ่มสูงขึ้น และประชาชนมีความมั่นคงทางด้านรายได้</p> <p>2) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการจ้างงานในชุมชน</p>	<p>1) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจของเกาะพีพีและจังหวัดกระบี่</p> <p>2) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวทำให้เกิดการจ้างงานในพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทำให้ประชาชนจากบริเวณต่าง ๆ เดินทางเข้ามาในพื้นที่กลายเป็นประชากรแฝงเป็นจำนวนมากทำให้เกิดการไหลออกของเงินตราจากพื้นที่</p>	

ตารางที่ 6.1 (ต่อ)

ทัศนคติของผู้ประกอบการ	ข้อเท็จจริงของพื้นที่	ข้อเสนอแนะ
<p>3) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านการประกอบอาชีพจากภาคเกษตรกรรมสู่การบริการในธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของรายได้ของประชาชน</p>	<p>3) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวเป็นสาเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการประกอบอาชีพของประชาชนในพื้นที่จากการประกอบอาชีพเกษตรกรรมและการรับจ้างมาสู่การประกอบอาชีพในอุตสาหกรรมบริการท่องเที่ยวซึ่งเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับประชาชนแต่ก็ทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของค่าครองชีพอีกด้วย</p>	<p>- ควรมีการส่งเสริมให้ประชาชนมีการประกอบอาชีพเสริมเพื่อป้องกันการว่างงานที่เป็นช่วงฤดูมรสุมที่ไม่มีการท่องเที่ยวและยังสามารถลดค่าครองชีพของประชากรได้อีกด้วย</p>
<p>ด้านสังคม</p> <p>1) ผู้ประกอบการมองเห็นในพื้นที่เกาะพีพีมีปัญหาในด้านยาเสพติด ใจผู้ร้าย และปัญหาโสเภณี</p>	<p>1) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมของคนกลุ่มดั้งเดิมในพื้นที่อันเนื่องมาจากการบุกรุกเข้ามาของผู้ประกอบการ ประชาชน และนักท่องเที่ยว ซึ่งได้นำเอาวัฒนธรรมใหม่ ๆ เข้ามาในพื้นที่ทำให้คนในพื้นที่จำเป็นต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมที่มีการเปลี่ยนแปลง ถ้าหากไม่สามารถปรับตัวได้ก็จะต้องอพยพออกจากพื้นที่</p>	<p>- ควรมีการกำหนดพื้นที่สำหรับการพัฒนาเพื่อเป็นแหล่งที่ตั้งของกิจกรรมท่องเที่ยวให้ชัดเจนเพื่อไม่ให้รบกวนการตั้งถิ่นฐานของประชาชนที่อาศัยอยู่ดั้งเดิม</p>

ตารางที่ 6.1 (ต่อ)

ทัศนคติของผู้ประกอบการ	ข้อเท็จจริงของพื้นที่	ข้อเสนอแนะ
	<p>2) เกาะพีพีในปัจจุบันขาดกำลังเจ้าหน้าที่จากภาครัฐโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ประจำการในพื้นที่ทำให้การป้องกันและปราบปรามปัญหาทำได้ยาก</p> <p>3) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการอพยพของประชากรจากบริเวณต่าง ๆ เข้าสู่พื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวซึ่งจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้างของประชากรในพื้นที่และการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวทำให้โครงสร้างทางสังคมในพื้นที่เกิดการเปลี่ยนจากสังคมที่มีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่ายกลายมาเป็นสังคมเพื่อการค้าที่มีการแข่งขันระหว่างกัน ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคนในชุมชนเริ่มลดลง</p>	<p>- หน่วยงานภาครัฐควรจัดส่งกำลังเจ้าหน้าที่ไปประจำการยังพื้นที่ให้เพิ่มมากขึ้นเพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้น</p> <p>- ควรจำกัดปริมาณของกลุ่มคนที่จะเดินทางเข้ามาในพื้นที่ให้มีความเหมาะสมกับสภาพของพื้นที่</p>
<p>ด้านกายภาพ</p> <p>1) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวทำให้เกิดการใช้ที่ดินอย่างหนาแน่น</p>	<p>1) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวเป็นสาเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการใช้ที่ดินจากพื้นที่ป่าไม้มาเป็นการก่อสร้างอาคารเพื่อการบริการในกิจกรรมการท่องเที่ยวและ</p>	<p>- ควรมีการกำหนดบริเวณที่ตั้งกิจกรรมต่าง ๆ และรูปแบบการใช้ที่ดินอย่างชัดเจน เพื่อป้องกันปัญหาการขยายตัวของการใช้ที่ดินอย่างไม่เป็นระเบียบ</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6.1 (ต่อ)

ทัศนคติของผู้ประกอบการ	ข้อเท็จจริงของพื้นที่	ข้อเสนอแนะ
2) พื้นที่เกาะพีพีที่มีการขาดแคลนระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการในด้านทางเดินเท้าสาธารณะ ไฟฟ้า น้ำประปา	<p>การสร้างที่อยู่อาศัย ในขณะที่ในปัจจุบันราคาที่ดินของเกาะพีพีมีอัตราสูง ทำให้การใช้ที่ดินเป็นไปอย่างหนาแน่น โดยเฉพาะบริเวณชุมชนอ่าวตันไทร และอ่าวโละดาลัม</p> <p>2) การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวก่อให้เกิดปัญหาการขาดแคลนในระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการขึ้นในพื้นที่ โดยเฉพาะการขาดแคลนน้ำจืด</p>	<p>- ในการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวควรคำนึงถึงศักยภาพในการรองรับของพื้นที่เป็นสำคัญ เช่น ความพร้อมทางด้านระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการในพื้นที่ ได้แก่ ปริมาณน้ำจืด ระบบไฟฟ้า ประปา</p>
3) เกาะพีพีมีปัญหาในด้านน้ำเสีย ขยะมูลฝอย มลพิษทางเสียง และการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ	<p>3) ระบบการจัดการด้านของเสียของเกาะพีพีไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพทำให้เกิดปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมขึ้นในพื้นที่</p>	<p>- ประชาชนในพื้นที่จะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการในพื้นที่เพื่อให้การดำเนินงานที่มีการใช้งบประมาณเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ</p>

บรรณานุกรม

- เกษม จันทร์แก้ว. 2527. **วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม**. กรุงเทพมหานคร : อักษรสยามการพิมพ์.
- เกษม จันทร์แก้ว. 2527. **การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.
- จิราวดี อ่อนวงศ์. 2539. **การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมชุมชนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว : กรณีศึกษา เกาะพีพี จังหวัดกระบี่**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทัศนีย์ ทองสว่าง และทวี ทองสว่าง. 2523. **การอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม กรุงเทพมหานคร : ทิพย์อักษร การพิมพ์**.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2533. **แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ.2535-2539)**. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2534. **สรุปปัญหาและการป้องกันแก้ไขผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อม**. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2538. **โครงการการศึกษาการท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศ : กรณีศึกษาภาคใต้**. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2540. **สรุปนโยบายการท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร : กองแผนโครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- เทียมรัตน์ อินทรีย์. 2542. **การมีส่วนร่วมของชุมชนในโครงการปรับปรุงพื้นที่ในเขตอนุรักษ์เมือง กรณีศึกษา : ชุมชนท่าเตียน กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์การวางแผนภาคและเมืองมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวางแผนชุมชนเมืองและสภาพแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- นาท ต้นทวิวิรุฬห์ และพูนทรัพย์ สมุทรสาคร. 2528. **วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ**. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นิคม จารุมณี. 2535. **การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร : หน่วยศึกษานิตศกั กรมการฝึกหัดครู.
- ไพฑูรย์ พงสะบุตร. 2535. **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว**. เอกสารประกอบการอบรมมัคคุเทศก์. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภูมิศาสตร์แห่งประเทศไทย, สมาคม. 2532. **ภูมิศาสตร์กับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม**. กรุงเทพมหานคร : สมาคมภูมิศาสตร์แห่งประเทศไทย.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วรรณภา วงษ์วานิช. 2539. ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย , สถาบัน. 2535. การศึกษาขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวของเกาะพีพี. กรุงเทพมหานคร.

วิชัย เทียนน้อย. 2538. การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อักษรวัฒนา

วิชัย รูปขำดี และคณะ. 2542. รายงานวิจัย เรื่อง คุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชนริมคลองแสนแสบกับการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของคลอง. กรุงเทพมหานคร. บริษัทฟ้าอภัย จำกัด.

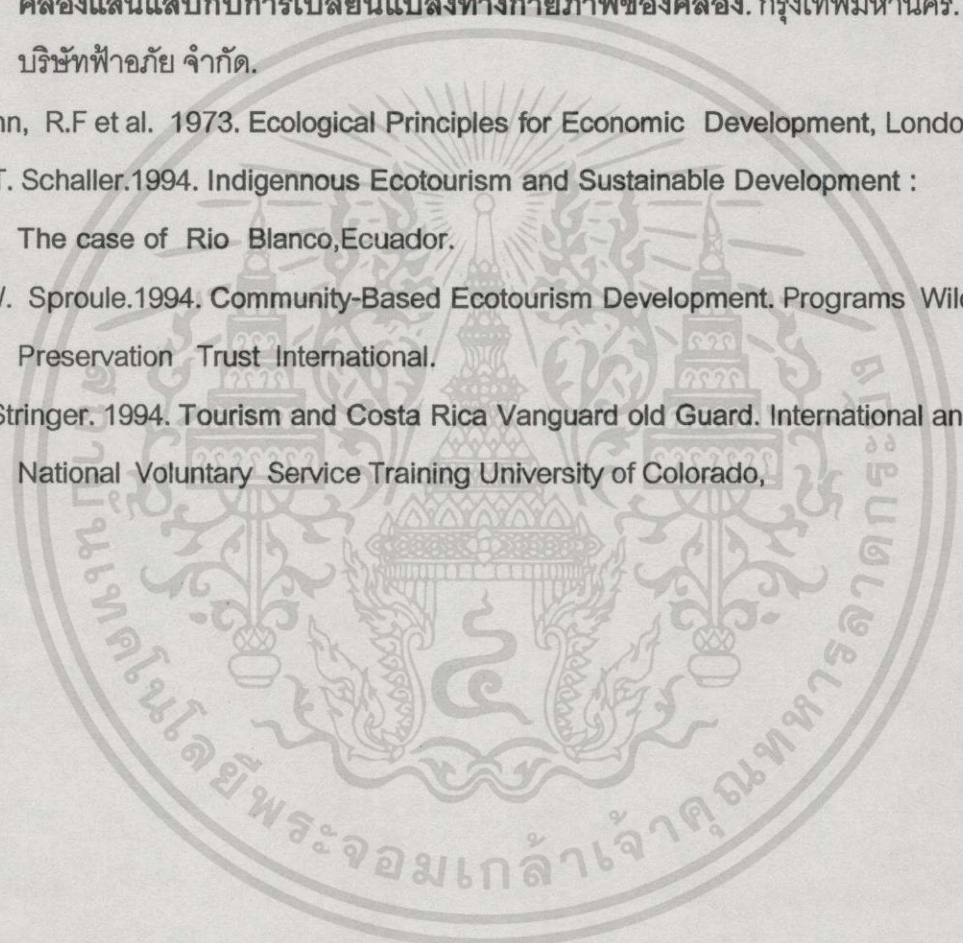
Dasmann, R.F et al. 1973. Ecological Principles for Economic Development, London,

David T. Schaller.1994. Indigenous Ecotourism and Sustainable Development :

The case of Rio Blanco,Ecuador.

Keith W. Sproule.1994. Community-Based Ecotourism Development. Programs Wildlife Preservation Trust International.

Lewis Stringer. 1994. Tourism and Costa Rica Vanguard old Guard. International and National Voluntary Service Training University of Colorado,

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10. ปัจจุบันท่านประกอบอาชีพในด้านใด

- () ขายอาหารและเครื่องดื่ม () ขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว
 () ขายของใช้เบ็ดเตล็ด () ผลิตสินค้าที่ระลึก
 () ขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว () บริการนำเที่ยว
 () บริการที่พักให้กับนักท่องเที่ยว
 () เป็นลูกจ้างในบริษัทที่ประกอบการท่องเที่ยว
 () ประมง () อื่น ๆ

ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ

11. ท่านได้ประกอบอาชีพในข้อ 10 มาเป็นระยะเวลากี่ปี

- () น้อยกว่า 1 ปี () 1-2 ปี () 3-4 ปี
 () 5-6 ปี () 6-7 ปี () มากกว่า 7 ปี

12. สถานที่ประกอบอาชีพของท่านมีลักษณะดังต่อไปนี้คือ ขาดแสงสว่าง อากาศไม่ถ่ายเท สถานที่คับแคบมีกลิ่นเหม็น หรือไม่

- () มี () ไม่มี

13. ในการประกอบอาชีพของท่านมีความมั่นคงหรือไม่

- () มั่นคง () ไม่มั่นคง

14. ปัจจุบันท่านมีรายได้เดือนละกี่บาท

- () น้อยกว่า 5,000 บาท () 5,000 - 7,500 บาท
 () 7,501 - 9,500 บาท () 9,501 - 10,000 บาท
 () มากกว่า 10,000 บาท

15. ท่านมีความพอใจของรายได้เป็นอย่างไร

- () รายได้มากกว่ารายจ่าย () รายได้พอ ๆ กับรายจ่าย
 () รายได้น้อยกว่ารายจ่าย

16. ก่อนที่ท่านจะประกอบอาชีพในปัจจุบัน (อาชีพในคำถามข้อที่ 10) ท่านประกอบอาชีพอะไร

- () ประมง () รับจ้าง () ทำสวน
 () ก่อสร้าง () ค้าขาย
 () อื่น ๆ

17. ท่านมีรายได้จากการประกอบอาชีพในข้อที่ 16 เดือนละกี่บาท

- () น้อยกว่า 5,000 บาท () 5,000 - 7,500 บาท
 () 7,501 - 9,500 บาท () 9,501 - 10,000 บาท
 () มากกว่า 10,000 บาท

ข้อมูลการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

18. ท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทใดบ้าง

- () ให้บริการยานพาหนะกับนักท่องเที่ยว () ให้บริการที่พักกับนักท่องเที่ยว
 () ให้บริการในการจองตั๋วเรือ ตั๋วเครื่องบิน () ขายของใช้เบ็ดเตล็ด
 บริการโทรศัพท์ ชักரிดเสื้อผ้า บริการเสริมสวย
 บริการนวดแผนโบราณ บริการ Internet
 () สอนดำน้ำ () ให้เช่าอุปกรณ์สำหรับดำน้ำ
 () เป็นผู้นำเที่ยว
 () ขายอาหารและเครื่องดื่ม () ขายสินค้าที่ระลึก
 () ผลิตสินค้าที่ระลึก
 () อื่น ๆ
 () ไม่ได้มีส่วนร่วม

ข้อมูลทางด้านกายภาพของเกาะพีพี

19. ปัญหาขยะของเกาะพีพีที่ท่านคิดว่ามีสาเหตุมาจากกิจกรรมประเภทใด

- () การขายอาหารและเครื่องดื่ม () การขายของใช้เบ็ดเตล็ด
 () การผลิตสินค้าที่ระลึก () การให้บริการนำเที่ยว
 () การทำประมง () การขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว
 () การขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว
 () การบริการที่พักให้กับนักท่องเที่ยว
 () อื่น ๆ

20. ปัญหา*น้ำเสีย*ของ*เกาะพีพี*ที่ท่านคิดว่ามีสาเหตุมาจากกิจกรรมประเภทใด
- () การขายอาหารและเครื่องดื่ม () การขายของใช้เบ็ดเตล็ด
- () การผลิตสินค้าที่ระลึก () การให้บริการนำเที่ยว
- () การทำประมง
- () การขายสินค้าที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว () การขับเรือรับจ้างเพื่อบริการนักท่องเที่ยว
- () การบริการที่พักให้กับนักท่องเที่ยว
- () อื่น ๆ
21. กิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทใดที่ท่านคิดว่าก่อให้เกิดปัญหาเสียงดังเป็นที่รำคาญของชุมชน
- () สถานบันเทิง () การให้บริการเรือขนาดเล็ก () การให้บริการเรือเร็ว
- () การให้บริการเรือลากرم () โรงงานผลิตน้ำแข็ง () โรงงานผลิตน้ำประปา
- () การผลิตไฟฟ้า
22. กิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทใดที่ท่านคิดว่าเป็นสาเหตุในการทำลายทรัพยากรธรรมชาติประเภทปะการัง ของ*เกาะพีพี*
- () การให้บริการเรือนำเที่ยว () การให้บริการเรือเร็ว
- () การดำน้ำของนักท่องเที่ยว () การสอนดำน้ำของผู้ประกอบการ
- () การผลิตสินค้าที่ระลึก () อื่น ๆ
23. กิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทใดที่ท่านคิดว่าเป็นสาเหตุในการทำลายทรัพยากรธรรมชาติประเภท ป่าไม้และสวนมะพร้าว ของ*เกาะพีพี*
- () การก่อสร้างที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว () การก่อสร้างสถานบันเทิง
- () การผลิตสินค้าที่ระลึก
- () การก่อสร้างสถานประกอบการทางด้านการท่องเที่ยว
- () อื่น ๆ
24. ปัจจุบัน*เกาะพีพี*มีปัญหาเสียดินหรือไม่
- () มี () ไม่มี
25. ปัจจุบัน*เกาะพีพี*มีปัญหาโจรผู้ร้ายหรือไม่
- () มี () ไม่มี
26. ปัจจุบัน*เกาะพีพี*มีปัญหาโสเภณีหรือไม่
- () มี () ไม่มี
27. ปัจจุบัน*เกาะพีพี*มีปัญหาการว่างงานหรือไม่
- () มี () ไม่มี

28. ปัจจุบันเกาะพีพีมีปัญหาน้ำท่วมขังหรือไม่
 มี ไม่มี
29. ท่านคิดว่าเกาะพีพีมีการปลูกสร้างอาคารอย่างหนาแน่นหรือไม่
 หนาแน่น ไม่หนาแน่น
30. ท่านคิดว่าเกาะพีพีมีทางเดินเท้าสาธารณะสำหรับบริการประชาชนในชุมชนและนักท่องเที่ยวที่พอเพียงกับความต้องการหรือไม่
 พอเพียง ไม่พอเพียง
31. ท่านใช้น้ำจากที่ไหนในการบริโภค (ดื่ม กิน ประกอบอาหาร)
 น้ำประปา น้ำบาดาล น้ำบ่อ
 ชื้อมาจากนอกเกาะพีพี อื่น ๆ
32. น้ำที่ท่านใช้ในในการบริโภค (ดื่ม กิน ประกอบอาหาร) มีคุณภาพเป็นอย่างไร
 รสเค็ม มีกลิ่นคลอรีน / สนิมเหล็ก
 มีตะกอน ใส / สะอาด
33. ท่านใช้น้ำจากที่ไหนในการอุปโภค (อาบ ซักรีดเสื้อผ้า ทำความสะอาดสิ่งต่าง ๆ)
 น้ำประปา น้ำบาดาล น้ำบ่อ
 ชื้อมาจากนอกเกาะพีพี อื่น ๆ
34. น้ำที่ท่านใช้ในในการอุปโภค (อาบ ซักรีดเสื้อผ้า ทำความสะอาดสิ่งต่าง ๆ) มีคุณภาพเป็นอย่างไร
 รสเค็ม มีกลิ่นคลอรีน / สนิมเหล็ก
 มีตะกอน ใส / สะอาด
35. ในการใช้บริการโทรศัพท์ท่านใช้บริการจาก
 โทรศัพท์สาธารณะ โทรศัพท์ส่วนตัว
 บริษัทเอกชนที่ให้บริการกับนักท่องเที่ยว
36. ท่านคิดว่าโทรศัพท์สาธารณะบนเกาะพีพีมีปริมาณเพียงพอกับความต้องการของประชาชนและนักท่องเที่ยวหรือไม่
 เพียงพอ ไม่เพียงพอ
37. ท่านคิดว่าท่าเทียบเรือของเกาะพีพีมีปริมาณเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวและประชาชนบนเกาะพีพีหรือไม่
 เพียงพอ ไม่เพียงพอ

38. ท่านต้องการให้ส่วนราชการมีการพัฒนาในด้านใดบ้าง

- () ไฟฟ้า () น้ำประปา () โทรศัพท์ () ท่าเทียบเรือ
 () ทางเดินเท้าสาธารณะ () โรงพยาบาล () โรงเรียน
 () ตลาด () อื่น ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

นายกฤตติยากร นवलศรี เกิดวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2513 ที่จังหวัดสงขลา สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต (ภูมิศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ปีการศึกษา 2534 และเข้าศึกษาต่อในภาควิชาการวางแผนภาคและเมือง สาขาวิชาการวางแผนชุมชนเมืองและสภาพแวดล้อม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในปีการศึกษา 2537

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้